

КОНИ БЕНЕТ СПОДЕЛИ С МЕН СВЕТЛИНАТА

Превод от английски: Катя Георгиева, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

Изстрелът бе съвсем неочакван и според Риан Къркланд напълно неуместен. Той отекна в полутъмния склад и ехтя в тъмнината наоколо дълго, след като човекът с измачкания костюм изненадано се хвана за гърдите и се строполи мъртъв на циментовия под. Другият — онзи с пистолета — спокойно прибра оръжието в джоба на вталеното си сако, наведе се и измъкна чантата от безжизнените пръсти на жертвата си. Ако не беше тази необикновена обстановка, двамата мъже биха приличали на борсови агенти, спорещи за някаква сделка — сделка, която очевидно се бе оказала неизгодна.

Скрита в сянката, откъдето можеше да наблюдава всяко ужасяващо движение на убиеца, Риан сподави лудото си желание да изпищи. По природа не бе от жените, които пищят за щяло и нещяло. Всъщност, доколкото си спомняше, за последен път бе пищяла на шестгодишна възраст, когато майка ѝ каза, че е прекалено млада да прекоси цялата страна, за да отиде на концерт на Бийтълс. Тя така избухна, че таванът се разтресе. Успокои се едва когато баща ѝ се появи безшумно от кабинета си и каза колко е разочарован от нея. Да разочарова баща си бе нещо, което не можеше да понесе, и това се оказа последното ѝ избухване.

Сега обаче Риан се чувстваше в правото си да изпищи. В края на краищата, не всеки ден ѝ се случваше да стане свидетел на хладнокръвно убийство, нито пък често се бе озовавала сама в изоставен склад с непознат, който не се колебае да използва определено смъртоносния си пистолет.

Бе почти сигурна, че дори спокойният ѝ практичен баща би ѝ простил, ако в този момент изпищеше... може би.

Письъкът напираше в гърлото ѝ, изгаряше го и се молеше да бъде пуснат навън, но тя някак успя да го задържи. Налагаше се, със или без одобрението на баща ѝ. Никой не знаеше, че Риан се крие в склада на химическия завод в един от най-опасните квартали на Чикаго. Решението ѝ да проследи Вини Перигрино, човекът с измачкания

костюм, бе съвсем импулсивно. Мъжът, който го уби, не знаеше, че тя е тук, и слава богу. Само заради това все още бе жива. Един пронизителен вик щеше да е най-сигурният билет за оня свят. Затова Риан преглътна болезнения писък и се опита да помисли разумно какво да прави сега.

Отговорът, разбира се, бе съвършено ясен: трябваше да остане тук, скрита в тъмнината, докато убиецът си отиде.

Планът беше прост и не изискваше от нея да прави каквото и да било. Това бе благоприятно, тъй като тя се съмняваше дали ще е в състояние да се задържи здраво на краката си, ако ѝ хрумнеше да предприеме някакво действие. Струваше ѝ се, че стои свита цяла вечност зад огромния варел с химикали с яркочервен надпис „Огнеопасно“, и омекналите ѝ колене трепереха. Да остане неподвижна бе несъмнено най-доброто възможно решение.

Мъжът с пистолета щеше да излезе през същата врата, през която бе влязъл. След като изчакаше достатъчно, за да се убеди, че теренът е чист, Риан щеше да мине по същия път, да изтича до колата си, скрита зад ъгъла, и да подкара като луда до най-близкия телефон. Оттам щеше да се обади на редактора си в „Игзаминър“ и да съобщи какво е видяла, а след това на полицията.

А може би първо в полицията, а после на редактора? Да, първо в полицията, реши тя накрая. Старите навици трудно се преодоляват, а за един журналист първата мисъл е репортажът, но Риан можеше да се закълне, че ако се измъкне от тази каша невредима, здравият разум ще надделее и полицията първа ще научи новината. А докато чака полицаите, ще звънне на редактора.

Поздрави се, че бе стигнала до такова разумно решение в момент, в който сякаш не ѝ бе останал никакъв разум, и се опита да овладее шумното си дишане. Успокой се, успокой се, повтори си наум и зачака мъжът с пистолета и с вталения костюм да си тръгне, за да изпълни току-що скроения план.

Само че Вталения не се съобразяваше с плана ѝ. Предвиждаше се да си отиде, а той не проявяваше никакви признаци на бързане. Вместо това, остави чантата на пода и повлече трупа от средата на стаята към стената срещу скривалището ѝ. Там имаше натрупани още повече варели, по три един върху друг, кой знае колко реда.

Защо, за бога, го правеше? Сигурно, когато утре сутринта персоналът дойде и намереше мъртвец в средата на залата, това щеше да разстрои работата през целия ден, но тя не вярваше, че Вталения се е загрижил за чувствата на работниците. Ако едно убийство не го смущаваше, защо трябваше да го интересува къде ще бъде намерен трупът, след като той отдавна щеше да е далеч от местопрестъплението?

Освен, разбира се, ако трупът можеше и да не бъде намерен.

Полазиха я тръпки от мрачното предчувствие и онзи едва потиснат писък отново се надигна. Пред очите ѝ изскочиха яркочервените букви „Огнеопасно“ и изведнъж всичко ѝ стана ясно. Вталения не искаше жертвата му да бъде намерена и най-умно бе да остави трупа до няколко хиляди варела силно запалителни химикали и да ги взриви. След като изгорят, от Перигрино нямаше да е останала и следа. А изчезнеше ли Вини, изчезваше и Риан Къркланд...

Редакторът ѝ Дъглас Съдърланд със сигурност нямаше да одобри взривяването на един от неговите сътрудници, дори и ако от това би се получил интересен репортаж. Според прагматичната теория на Дъглас журналистите работят най-добре, когато седят и описват фактите, и в конкретния момент Риан бе напълно съгласна с шефа си. През двадесет и осемте си години тя бе свикнала да се радва на живота. Имаше добри приятели и хубава работа, леля ѝ Роуз изглежда ѝ бе простила, че е стара мома, две златни рибки разчитаха на нея като на единствен източник за прехрана, а най-хубавият ѝ костюм чакаше да бъде взет от химическо чистене.

Да изчезне безследно определено не би подходило на стила ѝ.

Мъртвото тяло на Вини тежеше и Вталения трябваше доста да се потруди, за да го премести. Той вече се приближаваше към отсрещната стена и Риан бързо прецени какви възможности имаше. Те не бяха много, а моментът да ги осъществи бе точно сега. Вторият етаж на склада бе във формата на буквата „П“, като гигантска подкова. Имаше два огромни открити асансьора, очевидно използвани за пренасяне на варелите с химикали, а от двете им страни се виеха стръмни железни стълби. По една от тях Риан се бе изкачила незабелязано след Вини. Той бе отключил страничната врата и я бе оставил отворена, затова тя бе решила, че има среща в склада, и бе се надявала, че ще я заведе до

някой по-висшестоящ в престъпната организация. Сега се надяваше само да отърве кожата.

Перигрино бе дребна риба, обаче беше свързан с важни клечки, които организираха незаконен хазарт. От своите източници Риан бе научила, че полицията смята да го притисне с намерението той да ги заведе до високопоставения banker, който переше мръсните пари на мафията. От това можеше да се получи истинска сензация и Риан нямаше намерение да я изпусне. Затова използва доста връзки да намери Вини и да го проследи до тъмния склад. Освен това бе петък вечер и не ѝ идваше наум нищо по-интересно.

Отворената врата просто сама я прикани и тя влезе на пръсти след Вини — без да се показва, но и без да се замисли за секунда дали това, което правеше, бе здравословно, логично, разумно и най-важното, безопасно. Беше също като баща си, носител на наградата „Пулицър“ — първата, последната и изобщо всяка нейна мисъл бе свързана с работата ѝ.

Преди час ѝ се струваше, че точно този материал щеше да стане много добър. Когато Вини влезе в един от откритите асансьори и се качи на втория етаж, дори ѝ мина мисълта за доста чувствително повишение на заплатата. След това изтича до една от стълбите и пъргаво се покатери. Горے намери удобно скривалище, откъдето можеше да вижда всичко, и зачака.

Вталения пристигна след минута. Слезе от асансьора и се насочи право към средата на стаята, където Вини стоеше толкова спокойно, сякаш чакаше градския автобус.

От мястото си Риан не можеше да чуе какво си говорят. Видя как Вини подаде на Вталения едно куфарче, после побърбиха още малко. Приличаха на съученици от гимназията на среща по случай двадесет години от завършването... докато Вталения спокойно и най-учтиво не измъкна пистолет и намали населението на Чикаго с една бройка — която много скоро щеше да се удвои, ако Риан не направеше веднага нещо.

Вталения влачеше неотзивчивото тяло и бе с лице към нея, ала се налагаше да си опита късмета. Сянката бе дълбока, а и разстоянието достатъчно. Освен това той, естествено, бе смутен. Независимо колко спокоен изглеждаше, сигурно не му беше лесно да мъкне човека, когото току-що бе убил.

Риан леко приклезна, за да провери дали можеше да разчита на краката си. Обикновено бе в отлична форма, но ужасът по някакъв начин успяваше да размекне и най-здравите колене. За щастие нейните в момента бяха малко по-твърди от разтопено желе.

Маратонките, които носеше винаги, дори и с най-елегантните рокли от оскъдния си гардероб, ѝ позволяваха да се движи безшумно и тя се отдалечи още от светлината. След това започна да се прокрадва към стълбата. Лабиринтът между натрупаните варели бе удобно скривалище, трябваше само да се върне по пътя, по който бе дошла. Скоро обаче стигна до края на тунела, спря и се вгледа в отсрещния ъгъл. Там Вталения почти бе успял да качи Перигрино върху един варел. Очевидно не искаше да остави нищо на случайността.

Мъртвото тяло стана още по-непослушно и с трясък падна от варела — сякаш Вини бе видял от отвъдния свят какво му се гласеше. Риан дочу приглушена псувня и погледна нерешително към стълбата, която бе на около шест метра. Тя не можеше да си обясни защо на идване тези шест метра не ѝ се бяха сторили толкова безкрайни, обаче нямаше избор. Хвърли последен поглед към Вталения, който като по чудо бе с гръб към нея. Знаеше, че никога няма да има по-добра възможност.

Измъкна се от скривалището си и тръгна — стъпка по стъпка, притисната до стената. Ударите на сърцето я оглушаваха, ала не си разреши да спре. Още една стъпка, още петнадесет стъпки, още дванадесет... девет... седем...

Може би щеше да успее, ако Вталения не се бе обърнал...

ПЪРВА ГЛАВА

До Хю Макена, Частна детективска компания, бул.
„Ла Сиенега“, Лос Анджелис

„Скъпи Хю,

Изпращам ти изрезките от вестници и старите полицейски доклади, които искаше да видиш. Сложил съм и няколко снимки. Жената с разкошната червена коса е Риан Къркланд, а другата, която има вид, сякаш току-що е изяла лимон, е секретарката ѝ Джудит Тримейн. Двете пристигат в Лос Анджелис в понеделник. Риан обеща да ти се обади веднага щом се настанят в Малибу. Ако можеш да погледнеш алармената инсталация в къщата, която са наели, ще ти бъда вечно признателен. Риан ми е много скъпа и ще спя доста по-спокойно, ако знам, че я наглеждаш, докато си пише сценария в Лос Анджелис.

Що се отнася до изрезките и другите материали, които изпращам, вероятно ще ти се сторят интересни, може би дори вълнуващи, но като цяло инцидентът е вече забравена история. Докато Риан е сляпа, човекът, който я е помислил за убита в онзи склад преди пет години, няма причини да се опитва отново да я убие. Въпреки това много се радвам, че се отнасяш така сериозно към тази дребна молба. Добре е някой там да знае цялата история и да разбере какво е преживяла.

Искам обаче да те предупредя: за твое и мое добро не споменавай пред Риан, че съм ти разправил всичко. Втълпила си е, че хората ще я съжаляват повече, ако знаят цялата истина. Ако разбере, че съм ти казал, ще ми откъсне главата и ще я сервира на кучето си, така че нито дума, нали? Ако тя самата пожелае, да ти каже, ала помни, че от мен не си чул нищо!

Е, засега това е всичко. Ако имаш някакви въпроси, обади ми се. Тук съм, вързан в редакцията, както винаги. Грижи се за себе си и за Риан.

Чичо Дъг“

Чичо Дъг? Хю погледна отново подписа и се усмихна тъжно. Дъглас очевидно мислеше, че иска от „племенника“ си прекалено голяма услуга. Бяха минали поне двадесет и пет години, откакто Хю наричаше най-добрия приятел на баща си „чичо“. Тогава родителите му бяха още женени и живееха в тих квартал в околностите на Чикаго. Всичко беше просто и невинно. За съжаление грозният развод на родителите му доказа на Хю, че много малко неща са прости и невинни.

Той остави писмото и се опита да прогони неканените спомени. Извади от плика снимките. Най-отгоре беше Риан Къркланд. Вгледа се критично. Дъглас не преувеличаваше. Тя наистина имаше красиво лице. Всъщност какво друго можеше да се очаква от всичките пластични операции, след като бе паднала от втория етаж на онзи склад и бе разбила главата си? Кой пластичен хирург би създал грозно лице?

Но красотата, изкуствено постигната или не, си оставаше красота, а Хю умееше да я цени. Нежен овал, изящни черти, красиви устни. Буйната огненочервена коса също бе привлекателна. Ала той установи, че в края на краищата най-впечатляващи бяха очите. Огромни, яркосини очи, които гледаха през обектива право към него.

Такива очи могат да изпепелят мъжа, реши Хю. Тогава си спомни, че тези прекрасни очи не виждат.

— Нов случай ли имаме, Хю? — Мо Джонсън влезе през отворената врата на шефа си и без цокана се разположи на един стол.

— Не, просто трябва да направя една услуга на Дъглас Съдърланд, стар приятел на татко от Чикаго. Негова позната ще живее в една къща на около километър и половина от мен и той ме моли да проверя алармената инсталация и да я наглеждам, докато е в Лос Анджелис.

— Обикновена предпазливост в града на престъпленията, или очаква някакви неприятности?

Хю се облегна назад и замислено почука със снимката по ръба на бюрото.

— Сигурно и двете. Дъг е много грижлив, почти като баща, но може би има причини да се безпокои. Чува ли си за Райън Кърк?

— Авторът на криминалета? Разбира се! Чел съм всичките му книги. Чух, че по последната ще правят филм.

— Не „неговите“ книги — поправи го Хю, — а нейните... — Той му подаде снимката през бюрото.

— Шегуваш се! — погледна Джонсън недоверчиво към снимката. — Да не искаш да кажеш, че тази страхотна мадама е Райън Кърк, авторът на най-страшните и гадни детективски романи от времето на Мики Спилейн до днес?

— Точно така. Казва се Риан Къркланд. До преди пет години е била журналистка и според Дъглас, дяволски добра. Започнала да пише криминалета едва след като загубила зрението си.

— Искаш да кажеш, че е сляпа?

— Тъх... — Той протегна през бюрото още една снимка. — Това е секретарката ѝ, Джудит Тримейн.

Мо се вгледа — лице на жена на средна възраст, което може би щеше да изглежда симпатично, ако госпожа Тримейн се бе научила да се усмихва.

— Определено не бих искал да я срещна в някоя тъмна алея в парка.

— Дъг твърди, че е истинска змия — усмихна се Хю.

Мо погледна отново снимката на Риан и поклати глава.

— Райън Кърк обаче си я бива. Но какво ѝ се е случило? Как е ослепяла?

— Проучвала престъпна група, занимаваща се с незаконен хазарт, и видяла как един от дребните риби бил убит от съдружника си.

— И убиецът я ослепил, за да не го познае? — потрепери Мо. — Съвсем средновековна история!

— Не, не, тя се опитала да се измъкне, паднала от втория етаж и си ударила лошо главата — обясни той, като си припомни разговора с Дъглас предната седмица.

— Хванали ли са го? — изсумтя отвратено Мо.

— Ами! Риан никога по-рано не го била виждала. Според Дъг полицията много добре знае кой е той, ала един сляп свидетел

обикновено не прави добро впечатление на съда. Доколкото знам, дори не са му предявили обвинение.

— А възможно ли е тя да си върне зрението?

— Лекарите смятат, че няма никаква надежда — поклати глава Хю. — Неизлечимо увреждане на очния нерв. Но мисля, че в момента Дъг се тревожи за нея, понеже получила главоболие и решила да се консултира с някакъв голям тукашен специалист, май че най-добрия невролог в страната. Според Дъг убиецът продължава да я следи и може да помисли, че отива да си лекува зрението.

— И да се опита да я убие — довърши Мо, въпреки че и двамата го разбираха.

— Има такава вероятност, макар и доста малка. Не допускам, че този червей ще рискува, ако не е сигурен, че Риан ще прогледне, а Дъг казва, че няма такава възможност.

— И къде е твоето място в цялата тази история? — попита Мо.

— Просто ще прегледам алармената инсталация, ще видя дали се е пренесла благополучно и от време на време ще се отбивам на гости.

— Нещо като ролята на добрия съсед?

— Нещо такова.

Мо погледна отново към снимката на Риан и въздъхна:

— Защо винаги се хвърляш на страдащи девизи?

— Как можа да го кажеш! — възмути се Хю. — Аз да се опитам да прелъстя бедното сляпо момиче! Само като те слушам, усещам как скаутските ми ордени ръждясват.

— Не вярвам да приемат типове като теб в скаутската организация — подразни го Мо.

Хю се подсмихна, но не пое хвърлената ръкавица, а насочи вниманието си към останалите снимки. На една Риан Къркланд беше по шорти на зелена ливада с лудуващо златисто куче, на друга беше със същото куче, трогателно прегърнати. На следващата Хю спря и се засрами, че се бе подиграл на предишните сантиментални снимки — Риан във вечерна рокля, с вдигната коса и светнало лице, а до нея на каишка отново кучето. То явно не беше просто любимото ѝ животно, а нейният водач, нейното зрение.

Отново бе завладян от красотата на сините ѝ очи, но нещо прикова вниманието му. Отново прехвърли снимките — на всичките младата жена носеше очила.

— Много странно — промърмори той.

— Какво? — обади се Мо.

— За какво му са на един сляп очила?

— За маскировка?

— Много си умен!

Мо сведе скромно глава.

— Обичам работата си и се старая да се харесам на шефа. Та кажи, шефе... Цял ден ли ще седим тук да гледаме снимки?

— Да не искаш да кажеш, че ти е омръзнало?

— Аз съм следовател. Плащат ми да разследвам.

Хю събра снимките и извади от бюрото си тънка папка.

— В такъв случай заеми се с това!

— Аха! — светнаха очите на Мо. — Какво е то? Отвлечане? Подпалване? Промислен шпионаж?

— Не позна. Това е онази лелка с боядисана в синьо коса от Бевърли Хилс, която иска да знае как си прекарва времето съпругът ѝ, когато не е с нея.

— Защо ми трябваше да се обаждам! — натъжи се Мо. — И какво иска? Снимки и всичко останало?

— И всичко останало...

Мо се оттегли, като си промърмори нещо в смисъл, че напоследък имало много места за застрахователни агенти. Хю се върна към снимките.

Видя красива жена, преминала през трудни изпитания — уж нищо особено, а изведнъж усети предчувствието, че Риан Къркланд ще промени живота му. Отхвърли тази мисъл, но сбърка. Трябваше да се вслуша в навременното предупреждение...

ВТОРА ГЛАВА

— Джудит!

Вбесена, Риан изскочи от празния килер, не прецени добре разстоянието и си удари главата в някаква лавица. По дяволите! Тя клекна, потърка последната цицина в богатата си колекция и зачака. Тенджери, тигани и разни видове тави се въртяха около нея в добре организиран безпорядък.

— Още ли не си готова?

Дебелият килим бе погълнал стъпките на Джудит, но Риан достатъчно добре познаваше вечно сприхавия глас на секретарката си и не подскочи, когато неочаквано не го чу съвсем до себе си. До „инцидента“, както тя го наричаше, Джудит бе технически сътрудник в „Игзаминър“. Риан я познаваше отдавна. Когато започна новата си кариера на писател и стана ясно, че ще ѝ трябва нещо средно между секретарка, помощничка и компаньонка, най-напред се сети за нея. Въпреки че непрекъснато се заяждаха, Риан и досега не съжаляваше за избора си.

— Никога вече няма да наемам мебелирана къща — обърна се тя към Джудит.

— Само за да ми съобщиш това ли ме повика?

— Да.

— Добре, ще си го запиша.

— С азбуката за слепи, ако обичаш!

— Естествено!

Подът изскърца и Риан запротестира:

— Чакай! Искам да ми помогнеш.

Джудит огледа неодобрително разпилените съдове.

— Ти си ги разхвърляла, ти ги оправяй!

— Само ми кажи къде е онзи огромен тиган с капак! Оставих го ей там — посочи тя уверено към едно подозрително празно място на пода, — а сега го няма.

— И аз не го виждам. Сигурна ли си, че не си го занесла в килера?

— Абсолютно! — отговори Риан твърдо и разтърка синината на челото си.

— Значи е изчезнал — произнесе Джудит безпомощно.

— Прекрасно! Не ми стигаше просто мебелирана къща, ами трябваше и да е населена и с духове.

— Ако просто беше оставила всичко там, където си беше, нямаше да имаш тези проблеми — забеляза Джудит и надзърна в килера, за да се убеди лично, че загадъчният тиган не е там.

— Ако бях оставила всичко там, където си беше, през следващите шест месеца нямаше да знам кое къде е. Видя ли го?

— Не, разбира се! — Джудит отвори следващото чекмедже. — Може да си решила, че е чайник и да си го прибрала някъде тук.

Риан въздъхна тежко.

— Джудит, аз може да съм сляпа и понякога разпиляна, обаче със сигурност знам разликата между голям емайлиран тиган и чайник със свирка! — Тя се протегна към един кашон, порови се в него и измъкна син емайлиран капак. — Ето, виж, това е капакът! Трябва ми тигана към него...

Джудит затръшна вратата на килера и Риан с мъка се удържа да не подскочи. След изминалите пет години силните звуци още я стряскаха. Джудит добре знаеше за този неин страх, ала рядко си правеше труда да ѝ спести тревогите. Всъщност Риан бе сигурна, че компаньонката ѝ нарочно вдига шум, сякаш за да я накара да проумее, че не всеки гръм означава непосредствена опасност за живота ѝ.

— И там ли го няма? Само не ми казвай, че трябва да се обърна към врачка, за да го намери — пошегува се тя, като се опитваше да не забелязва как по гърба ѝ полазват мравки при всеки следващ трясък.

— Не, но трябва да е тук някъ... — Джудит се обърна и погледът ѝ се спря на трапезарията. Там, под стъклената масичка, се мъдреше тиганът на една педя от сумтящия нос на задремалото куче на Риан.

— Аха! Това глупаво куче го е отмъкнало. Не ти трябва врачка, трябва ти дресьор!

— Как не се сетих! Преди малко Аги дойде да души тук, а аз я изгоних. Сигурно го е избутала, докато се ровех в шкафа.

— Всички улики сочат към нея... — Джудит взе тигана и отиде да го измие.

— Тя спи ли? Не я буди, докато не си свърша работата...

— Да не съм луда! Ако зависеше от мен, тя щеше по цял ден да спи.

— Стига, Джудит, ти обичаш Аги не по-малко от мен — поклати глава укорително Риан. — Признай си!

Веднага си представи възмутеното лице на Джудит.

— Не мога да призная такова нещо. Мразя този звяр!

Познатото потропване на нашийника от трапезарията ги предупреди, че Аги е чула името си. Тя притича и подуши краката на Джудит.

— Махай се! — изръмжа тя, ала кучето щастливо размаха опашка. — Глупаво животно, дори не разбира кога не го искат.

— Аги знае кой я обича, нали, моето момиче? — изгука Риан.

Кучето веднага откликна на гласа на стопанката си, прелетя през чиниите и завря студения си влажен нос в лицето ѝ.

— Аги, не! — извика Риан.

Аги обаче реши, че е време за игра. Риан се опита да я усмири, залитна назад и събори купчина тенджери. Стреснато, кучето отскочи настрана и се приземи право върху добре подредените салфетки, краката му се плъзнаха в различни посоки и в отчаяния си опит да намерят опора блъснаха поредната кутия. По пода гръмко се изтъркаляха няколко капака за тенджери.

Най-накрая Аги се отдръпна разтреперана и огледа изненадано бъркотията. Риан, която бе паднала по гръб, протегна безпомощно ръце, а Джудит спокойно изчака да свърши погромът и се ухили злорадо:

— Да се обадя ли на бюро за кучета-водачи и да кажа, че искаш да им върнеш едно малко тромаво и много глупаво куче?

— Престани, Джудит! Тромава или не, Аги остава! Докато ти, от своя страна...

— Да? — подсказа тя с надежда в гласа. Не минаваше ден, без да я заплашат с уволнение, затова реши, че за днес нищо не пречи да го отчетат още сутринта.

— ... можеш да ми помогнеш да оправя тук — най-последовърши Риан. — Ще измиеш съдовете, а аз ще ги избърша и прибера.

И по-добре да побързаме. Хю Макена ще дойде след по-малко от час, а аз трябва преди това да се преоблека.

Примирена със задачата си, Джудит започна да събира разпилените по пода тенджери.

— Мислех, че го чакаме за единадесет...

— Точно така — потвърди Риан и заопипва около себе си за заблудени тигани и чайници.

— Ако ще се преобличаш, започни веднага, защото сега е единадесет без петнадесет.

Риан замръзна.

— Шегуваш ли се?

Джудит въздъхна търпеливо.

— Познаваш ме почти през целия си съзнателен живот и още не си разбрала, че никога не се шегувам.

— Боже, Джудит, какво да правя? Не мога в този вид да посрещна мъж, чийто глас звучи като отлежало уиски. Едва не умрях, докато говорехме вчера по телефона.

— Не се безпокой — посъветва я Джудит. — Ако е приятел на Дъглас Съдърланд, трябва да е поне на шейсет години. Сигурно е плешив като бiliarдна топка и с шкембе, което виси над колана изпод размъкнатата му потна блуза.

— Не ставай смешна! Това е Холивуд, царството на красотата! Не те пускат дори да стъпиш на булевард „Вентура“, преди да проверят дали си равномерно почерняла. Освен това, какво ме интересува как изглежда? Аз съм влюбена в гласа му, не в него.

— Аха... Последният глас, в който се беше влюбила, имаше жена и две деца.

— Да, но какъв глас беше! Колко безсънни нощи преживях в мечти по него! — Тя се усмихна на приятелката си, която междуременно припряно миеше съдове. — Несподелената любов си е спечелила лоша слава, но аз от личен опит мога да ти кажа, че не е толкова неприятна. Още не съм срещнала мъжа, който да отговори на представите ми.

— Не искам да слушам твоите фантазии — съобщи й Джудит.

— Джудит, стара гъско, на теб също ти трябва един мъж, тогава ще си говорим за фантазии.

— Не, благодаря, минала съм си по реда. Любовта е само за много млади или за много глупави. Аз не съм нито едното, нито другото.

— Глупости! Любовта е универсална.

— Затова ли живееш като монахиня? — зададе Джудит уместния въпрос. — Или имаш намерение да позволиш на дъха на отлежало уиски да промени живота ти?

— Не дъх, а глас — поправи я Риан. — И не вярвам да промени нещо, защото смятам да го боготворя от разстояние.

— Е, ако не отидеш да се преоблечеш, разстоянието ще е доста голямо, защото приличаш на нещо, в което котка си е точила ноктите.

— Преобличам се, преобличам се! — обеща Риан и се надигна. — Остави всичко на умивалника, ще прибера, когато страхотният глас си отиде.

— Добре, но следващия път, когато решиш да слагаш нещо на пода, вържи Агнес Грозна с верига.

— Слушам, шефе!

Следвана по петите от Аги, Риан се понесе уверено през дългия коридор, доволна, че има поне едно място в непознатата къща, където можеше да се движи с обичайната си стремителна походка. Всичко друго приличаше на гигантска писта за бягане с препятствия — от всички страни с дразнещо постоянство скачаха и се нахвърляха върху нея столове, маси, дивани и други лоши предмети. Живееше в къщата вече четири дни и по-голямата част от времето се бе мъчила да запомни размерите на стаите и разположението на коварните хапещи мебели. Ако се съсредоточеше, можеше да се движи сравнително безопасно в спалнята си, банята и кухнята, ала огромният хол, отделен от кухнята с открит бар, и кабинетът, който Джудит се опитваше да подреди, бяха все още вбесяващо потайни. Но до края на седмицата щеше да ги победи. Беше длъжна, това бе въпрос на чест. Не можеше да се позволи на някаква къща да се качи на главата на Риан Къркланд.

Като броеше вратите в коридора, тя се втурна в спалнята и спря да се подпре. Джудит ѝ бе описала всяка стая до най-малки подробности и младата жена познаваше огромната гарнитура от двете страни, голямото луксозно легло вдясно, а зад него заемащия цяла стена прозорец и двойната врата към тераса от кедрово дърво. Терасата опасваше цялата къща, надвесена над океана.

Пред нея имаше малко уютно кътче с фотьойли, а отляво голям гардероб и врата към най-екстравагантната баня, която някога бе срещала. Само като си помисли за гигантската вана, ѝ се прииска да се изкъпе, ала нямаше време за такива удоволствия.

Риан тръгна бавно и преодоля изкушението да се опре на огледалната врата на гардероба. Вместо това се опита да усети леката промяна на налягането, която означаваше, че бе стигнала до банята. Водена от ехото на кънтящите си стъпки, влезе бързо вътре, смъкна тениската и шортите и ги пхна в коша за пране. Остави очилата на лавицата, напълни мраморния умивалник с вода и изми лицето и ръцете си.

Тя знаеше, че пред нея има двуметрово огледало и докато се бършеше, помисли, че би било интересно да разбере какво точно показва то. Приятелите ѝ я бяха убеждавали, че лицето ѝ, някога симпатично, но доста обикновено, сега е красиво. Дори свадливата Джудит го бе нарекла „сносно“, което означаваше, че бе нещо наистина изключително. Обаче за Риан то бе истинска загадка, въпреки че го бе изучила с пръсти и помнеше всяка извивка. Знаеше, че носът ѝ е малко по-къс от преди, брадичката ѝ не толкова упорита, а скулите ѝ по-изпъкнали, но какво представляват всички те заедно нямаше никаква идея. И никога нямаше да има. Бе странно да разчиташ само на въображението си, за да си представиш как изглеждат другите, ала да знаеш, че ако по чудо си върнеш зрението, няма да познаеш собственото си лице, според нея бе направо свръхестествено.

Говорещият будилник от кухнята извика, че е десет и петдесет и четири. Риан си сложи очилата и се втурна към спалнята. В бързината не улучи вратата, удари се в рамката и отскочи като топка. Изруга тихо. Сега вече се поддаде на изкушението да протегне ръка към стената, за да стигне до шкафа. Полагаше големи усилия да се движи като зряща, а това означаваше да използва условни знаци вместо докосване, за да определи местоположението на врати, стаи или предмети. Но в момента нямаше време и реши да се откаже от този начин.

Пред нея бе целият ѝ летен гардероб — твърде скромнен, тъй като дрехите никога не бяха заемали особено място в живота ѝ. Бързо прекара ръце през блузите, панталоните и джинсите, докато стигна до малкото рокли. Един глас като старо уиски според нея заслужаваше нещо повече и щеше да го получи. Някъде тук трябваше да е пастелно

синият костюм — елече с бухнали ръкави, които добре ще покрият белезите на рамото ѝ, и лятна рокля до малко под коленете, за да не се виждат синините по пищялките — постоянни напомняния, че се движи прекалено бързо и прекалено непредпазливо.

Тя свали костюма от закачалката и внимателно го постави настрана. Тънкият къс комбинезон, който носеше под роклята, бе закрепен към закачалката с карфици. Облече го бързо, след това роклята. Ципът като никога не заяде. Накрая разрови обувките и намери сандалите с тънки каишки. Напомни си, че с тях трябва да върви бавно и внимателно, ако не иска към насинените крака да има някой счупен пръст.

— Единадесет часа и четири минути! — извика Джудит от кухнята. — Той закъснява!

— Аз също! — откликна Риан и се измъкна от гардероба. Върна се опипом в банята и прекара четка през непокорната си грива. Въпреки че не можеше да я види, косата бе нещо, което лесно си представяше. Цял живот ѝ бе създавала проблеми. Знаеше, че не може да я усмири без маша, затова просто я опъна назад и я захвана с две шноли отстриани. Нямаше време за грим и реши да приеме, че пластичният хирург се е погрижил за естествената ѝ красота.

Откачи каишката на Аги от дръжката на гардероба и пое към кухнята.

— Готово. Как изглеждам? — попита тя и се завъртя.

Когато Джудит отговори от хола, Риан разбра, че бе изхабила усмивката си за един хладилник.

— Изглеждала си и по-зле...

Изречено от Джудит, това бе висока оценка, ала Риан не можа да се въздържи.

— Ах, благодаря!

— Какво искаш, орден ли? Изглеждаш чудесно, но и да не беше така, вече нищо не можеш да направиш. Твоят герой е вече по пътеката.

— Прекрасно! — Риан се доближи до прозореца, където дежуреше нейният шпионин. — С малка спортна кола ли е?

— Не, с един неописуем черен фургон с крещящ надпис „Макена и съдружници“ — отвърна Джудит заядливо и Риан се усмихна.

— Е, кажи ми, на какво прилича? — Джудит се вгледа критично през щорите. Макена бе висок, строен, широкоплещест, а в походката му имаше точно толкова самоувереност, че да накара една жена — която и да е жена — да го погледне втори път. Светлокестенявата му коса бе така добре сресана, че океанският бриз не би се осмелил да я разроши, а изражението на красивото му лице с класически черти показваше, че го знае. Накратко, беше един от най-привлекателните мъже, които бе виждала. Разбира се, никога не би го признала, дори ако ѝ забиеха клечки под ноктите. — Хайде, Джудит, опиши ми го!

Джудит пусна щорите и се обърна към приятелката си.

— Опитай се да си представиш Квазимодо...

В главата на Риан изплува образът на Чарлз Лоутън в ролята на Гърбавия от Нотрдам, облечен в шарен пуловер, памучни шалвари и разкривени мексикански сандали. Тя избухна в смях. Като познаваше перверзното чувство за хумор на секретарката си, бе сигурна, че Хю Макена е необикновено хубав, но образът не избледняваше и Риан не можеше да спре да се смее. Всъщност почти бе успяла, ала в този момент звънецът на входната врата проеча като камбана на катедрала и тя отново се разсмя.

— Ти отвори, Джудит, а аз ще се заема с Аги — предложи Риан, сподави смеха си и завърза кучето. Квазимодо? Образът отново изплува. — Хайде, признай, че не изглежда толкова зле...

— Шегуваш ли се? Почернял или не, никой няма да го пусне дори да припари до булевард „Вентура“!

ТРЕТА ГЛАВА

Смях? Хю приближи до вратата и се огледа. Някой в къщата на Риан Къркланд определено беше развеселен от нещо. Смяхът продължаваше и макар да не му се струваше особено музикален, със сигурност бе заразителен и той просто не можа да не се усмихне.

— Няма нужда да се чудя дали има някой — промърмори си Хю, — а дали този някой е с всичкия си.

Натисна звънеца и отново чу смях. Зачака. Вече протягаше ръка да позвъни отново, когато вратата най-после се отвори и две подозрителни очи го огледаха осъдително, сякаш искаха да го накарат да се почувства виновен, че се е осмелил да позвъни. Не бе възможно смяхът да е излязъл от тези строго стиснати устни. Това трябваше да бе Джудит. Не приличаше на снимката.

Той изобрази най-впечатляващата си усмивка.

— Госпожа Тримейн?

— Да.

— Идвам при Риан Къркланд. Аз съм Хю Макена.

Тя го разгледа безстрастно.

— Можете ли да го докажете?

— Разбира се!

Някъде зад вратата кискането затихваше. Хю се усмихна въпросително, но госпожа Тримейн остана невъзмутима. Той извади от вътрешния си джоб тънък портфейл. Като погледна надолу, видя, че десният ѝ крак здраво подпира вратата. Никой не можеше да мине неканен покрай тази дама, без да ѝ счупи крака. Страхотна жена наистина! Риан Къркланд сигурно никога не се занимаваше с досадни разносни продавачи.

Джудит взе портфейла и внимателно разгледа шофьорската му книжка и разрешителното му за детективска работа.

— Минах ли проверката? — попита Хю добродушно.

Тя отстъпи крачка назад и отвори вратата по-широко.

— Закъсняхте!

— Да, извинявам се... — Той продължи да се усмихва. — Бях излязъл и ме хвана задръстване на булевард „Вентура“...

Това бе твърде много за Риан. Едва потиснатият смях избухна отново. Хю влезе в стаята и видя как тя с една ръка държи каишката на кучето, а другата притиска към устата си.

— Нещо смешно ли казах? — попита той сухо.

Риан усети, че се изчервява от смущение.

— Извинявайте — успя да каже накрая. — Всъщност... — Най-после смогна да се овладее. — Просто преди малко Джудит ме разсмя. Моля да ме извините. Аз съм Риан Къркланд... — Тя пристъпи напред и протегна ръка към гласа, който на живо звучеше още по-съблазнително.

— Радвам се да се запозная с вас! — Хю прие ръката и устоя на изкушението да я задържи малко повече, отколкото бе необходимо. И Риан не приличаше на снимките, които му бе изпратил Дъглас. Красивите черти бяха същите и очите бяха точно толкова яркосини, но нито една снимка не можеше да улови лъчезарната ѝ усмивка и заразителния ѝ смях. Риан Къркланд бе като току-що отворена бутилка шампанско — искряща и красива. Само от един поглед той имаше чувството, че тапата от шампанското го е ударила право между очите.

С огромно нежелание пусна ръката ѝ. Моментално на нейно място се появи въодушевеният мокър нос на златистото куче. Винаги готова за ново запознанство, Аги се хвърли към него и Риан силно дръпна каишката.

— Не! — изкомандва тя тихо, но рязко. — Долу, Аги!

— Няма нищо — обади се Хю. — Аз обичам кучетата.

— Шшт! Тихо, да не чуе, иначе никога няма да се отървете от нея — предупреди го Риан. — За разлика от Джудит, Аги не знае думата „чужд човек“.

— Много е красива!

— Благодаря. Въпреки излишния ѝ ентусиазъм, Аги е чудесна. Не знам какво щях да правя без нея...

Зад гърба му Джудит, все още до вратата, изрази мнението си по този въпрос с гръмко изсумтяване, на което Риан не обърна никакво внимание.

— Защо не седнете, Хю? Аз ще завържа малкото чудовище, за да не ви безпокои. Повярвайте, скоро ще ми благодарите за това.

— Доверявам се на вашия опит — усмихна се той и тръгна към дивана.

Риан го изчака да седне. Точно определи по звука къде е и си избра място на противоположния край. Завърза каишката за облегалката и Аги, след като обмисли за миг това ново ограничение, накрая седна върху крака ѝ. Когато цялата компания се настани удобно, Риан отново насочи вниманието си към госта.

— Ще пиете ли кафе? Сигурна съм, че Джудит с удоволствие ще ни направи.

Хю хвърли бърз поглед към секретарката и реши, че Риан съвсем не е познала.

— Не, благодаря.

— А аз благодаря за посещението — усмихна му се тя. — Имам чувството, че Дъглас Съдърланд ви е излъгал да се отнасяте към мен като към някаква много важна персона.

— Не е точно така, обаче ми даде да разбере, че ако не се погрижа да се настаните добре, ще каже на баща ми, че съм лошо момче.

— Съвсем в неговия стил — засмя се Риан. — Двамата с баща ви са стари приятели, нали?

— Преживели са заедно Втората световна война. Двамата всяка година се събират на риболов да си припомнят десанта в Нормандия.

— Спомням си летните отпуски на Дъглас, докато работех в „Игзаминър“. Винаги се връщаше много почернял и с по една страхотна рибарска история, на която би завидял и Хърман Мелвил.

— Трябва да чуете баща ми. Никой не може да разказва рибарски подвизи като Уеб Макена.

— Вярвам ви... — Заради удоволствието да слуша гласа му тя би го разпитвала още за семейството му, но се чувстваше виновна, че отнема от ценното му време и не ѝ беше удобно. — Дъглас ми каза, че сте частен детектив. Спомена също, че сте специалист по монтиране и поддръжка на алармени инсталации.

— Занимавам се и с такива неща...

— Е, благодаря ви за готовността да проверите инсталацията, която наследих тук. Опитах се да обясня на Дъглас, че няма смисъл да ви безпокоя, ала той настоя да ви се обадя.

— Радвам се, че ви е накарал — увери я Хю. — Повярвайте ми, за мен не е никакъв проблем. Сигурно той ви е казал още, че живея съвсем близо.

— Да. Стори ми се страшно удобно — пошегува се Риан. — Като взема предвид и факта, че негова приятелка от Чикаго използвала връзките си да ми помогне да наема тази къща, бих казала, че нещата са нагласени.

— Мислите, че Дъг се прави на сводник? — попита Хю с кисела физиономия. Единственото, което го изненада, бе, че досега не му бе хрумнала тази възможност. А от внезапната сянка, която премина през лицето на Риан, бе ясно, че точно тази мисъл и на нея не ѝ бе идвала наум. Очевидно не ѝ стана приятно, но бързо се овладя и успя да се усмихне.

— Не, всъщност мислех, че пак се прави на мой настойник. Понякога е толкова прекалено грижовен, че ми иде да го удуша. Съвсем в негов стил е да наеме следовател, който да ми ходи по петите...

Хю се засмя, ала я поздрави наум. Очевидно тя бе проникателен психолог. Той внимателно смени темата.

— Вчера по телефона споменахте, че собственикът на къщата е абонат на службата за охранителни системи в Малибу.

— Да. Преди да замине за Европа, господин Рестън ми изпрати подробни указания за тази система — отговори веднага Риан, но забеляза, че преходът му бе малко рязък. Очевидно бе права — Дъглас наистина бе наел Хю Макена за неин пазач. Трябваше да направи нещо, и то бързо. Ала за момента щеше да играе ролята си и да види докъде ще стигне играта. Тя се усмихна безгрижно: — Упражнявах се да включвам и изключвам системата и трябва да ви кажа, че съм наистина впечатлена от хората, които следят сигналите. Отнасят се към мен със забележително търпение, всичко ми прощават. Има си определени предимства човек да е сляп. Може и да ме мислят за идиот, ала не смеят да ми го кажат в лицето.

Той се засмя съвсем на място, но Риан можеше да се закълне, че смехът му бе малко нервен. Бе установила, че в началото винаги е така. Докато я опознаят, хората никога не бяха сигурни дали не изпитва самосъжаление.

— Помните ли наизуст номера на службата за сигурност? — попита Хю.

— Да — потвърди тя. — Ако ми трябва полицията или бърза помощ, звъня на деветстотин и единадесет.

— Добре... — Погледна я и се зачуди дали усеща, че той отвръща на закачливата ѝ льчезарна усмивка. Лицето ѝ бе обърнато точно към него и очите им понякога се срещаха. Почти бе забравил, че е сляпа. — Трябва да ви кажа, Риан, че тази охранителна система е една от най-добрите...

— Радвам се да го чуя!

— Единственият проблем е, че датчиците много бързо излизат от строя заради морския въздух. Сигурно сте забелязали, че повечето от къщите тук са съвсем близо до океана и непрекъснато ги засипват пясък и сол. Ще проверя всички датчици в къщата и извън нея и ако има някаква повреда, службата за сигурност ще прати техник да я поправи.

— Благодарна съм ви за помощта.

— Както ви казах, за мен това не е никакъв проблем.

Риан чу, че Хю става и го последва. Аги, която никога не оставаше назад, също скочи.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — Щом зададе въпроса, Риан осъзна колко глупаво е прозвучал. Дори и да виждаше, все едно нямаше никаква представа как може да му помогне.

Според Хю обаче въпросът съвсем не бе неуместен или поне с нищо не показва, че мисли така.

— Няма нужда. Наистина е много лесно. Просто ще извадя инструментите от фургона и ще се обадя на службата за сигурност.

— Аз пък ще оставя Аги вързана за дивана, за да не ви досажда. Ако ви интересува кое къде се намира, попитайте Джудит — предложи Риан.

— Прекрасно! — Той тръгна към вратата, но наскоро пътя се спря. — Между другото, един от моите сътрудници, Мо Джонсън, е голям ваш почитател. Като разбра, че идвам тук, ме помоли да ви кажа, че според неговото скромно мнение детективските ви романи са едни от най-добрите днес. Каза, че описвате насилието толкова образно и реалистично, колкото никой друг.

За секунда приятната ѝ усмивка угасна.

— Кажете му, че това е, защото съм виждала много насилие. Лично и отблизо.

В стаята се възцари напрегната тишина, ала преди тя да успее да се ощибе от яд, че се е изпуснала, Джудит се намеси:

— Вече е почти обед — събщи тя. — Ще си свършите ли работата, или да сервирам и за вас?

Хю погледна секретарката. Лицето ѝ бе войнствено намръщено, но очите ѝ, приковани върху Риан, бяха изпълнени със загриженост, която вероятно не би позволила никой да види. Той реши, че много харесва госпожа Тримейн, въпреки грубото ѝ поведение.

— Ще ми отнеме малко време, госпожо — обясни ѝ Хю миролюбиво. — Моля ви, вършете си работата и не ми обръщайте никакво внимание.

— Лесно е да се каже — измърмори Джудит и му отвори вратата. — Като приключите отвън, позвънете. И внимавайте да не внесете пясък!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато Хю работеше, Риан се зае с бъркотията, която бе оставила в кухнята, а Джудит се оттегли в кабинета, като мърмореше под носа си не особено ласкателни слова за мъжете изобщо.

Той удържа на думата си. Проверката му отне доста дълго време и докато свърши с къщата, Риан вече бе приключила с бюфета. Но покрай трополенето на тенджери и тигани не го чу как идва и когато Хю се обади от вратата на хола, тя подскочи от уплаха.

— Здравсти. Свърши ли с пренареждането?

Риан притисна ръка към бясно блъскащото си сърце.

— Ти да не си индианец? Как можа да слезеш толкова безшумно по стълбите?

— Извинявай, ако съм те стреснал.

— Не се извинявай! Ала ако продължаваш така, ще ти вържа звънец на врата... А сега дали ще мога да те изкуша с чаша кафе?

— Звучи добре!

Докато търсеше кафеник, Риан чу как той отиде до края на бара и измъкна един стол.

— Е, как е алармената инсталация — в ред ли е? — попита тя и насочи вниманието си към кафето.

— Можеш да бъдеш спокойна, в доста добро състояние е.

Риан се обърна към него и присви иронично очи.

— Не знам защо, но не ми харесва как звучи „доста добро“.

— Не се безпокой, не е нищо особено — засмя се Хю. — Системата работи добре, с изключение на западния прозорец в спалнята и вратата към горния етаж. Датчиците там не са достатъчно чувствителни и трябва да се сменят, това е всичко. Ще се обадя на бюрото и ще помоля да изпратят някой. Бих могъл и аз да го направя, ала те малко се обиждат, ако някой външен човек се рови в тяхната апаратура.

— Наистина няма нужда, Хю. Вече направи повече, отколкото е необходимо. Аз ще им се обадя по-късно и ще ги повикам.

Той понечи да възрази, че за него това не е проблем. Знаеше, че може да минат няколко дни, докато от бюрото изпатят някого, освен ако малко не ги попритиснат. Но упоритият поглед на Риан го спря. Тя бе независима жена, която заради самотата си трябваше прекалено често да разчита на другите, затова настояваше да върши колкото може повече неща сама. Усети, че уважението му към нея нараства още повече.

— Добре — съгласи се Хю неохотно. — Ала ако имаш някакви проблеми, обади се. Собственикът ми е приятел и ми дължи някоя и друга услуга.

Докато говореха, той я гледаше като хипнотизиран как с лекота наля по равно кафето в чашите, без да разсипе нито капка. Човек можеше да се досети, че не вижда единствено по начина, по който се движеше — бавно, с протегната напред ръка. Докосна с нея бара и внимателно постави чашата пред Хю, като преди това провери дали мястото е празно.

— Благодаря!

— Моля... — Риан се върна за другата чаша. — Кафето не е толкова хубаво, колкото го прави Джудит, но става за пиене.

— Секретарката ти е много...

— Груба?

— Бих казал „всяваща респект“ — усмихна се той.

— Защо не си опиташ късмета в дипломацията? — пошегува се тя. — Не приемай отношението ѝ като лично. Просто по този начин държи света на безопасно разстояние от себе си. След време свикваш с поведението ѝ.

— На теб явно ти се налага. От Дъг останах с впечатление, че те двамата не се разбират много.

— Тази вражда е само за пред хората — махна нехайно с ръка Риан. — И двамата толкова се грижат за мен, че все не могат да се разберат кое е за мое добро и кое не е... — Тъй като не личеше Хю да бърза, тя смени темата. Искаше да научи нещо повече за него. — Разкажи ми по-подробно за работата си. Някак не се връзваш с образа на свадливия стар частен детектив, който работи в мрачно бюро. С какви случаи се занимаваш?

— О, най-обикновени. Някой и друг развод, но най-вече системи за сигурност и промишлен шпионаж. Имам специалист по компютри,

който се занимава с компютърни кражби, и хора, които поддържат охраната на няколко големи фирми в страната.

— Значи пътуваш много?

— Случва се — съгласи се той. — Достатъчно, за да ми е поевтино да имам собствен самолет.

— От думите ти всичко изглежда много прозаично...

— Повечето време наистина е така.

Риан продължи да го отрупва с въпроси за работата му и накрая го принуди да признае, че понякога има необикновени и дори опасни случаи. Хю не беше първият частен детектив, с който се срещаше, ала тя бързо разбра, че бе един от най-интересните.

Вниманието ѝ бе донякъде привлечено от нещата, които той разправяше, но жената в нея бе изцяло погълната от начина, по който ги разказваше. Гласът му бе дълбок, почти хипнотизиращ, топъл и внушаващ доверие. Откакто бе останала без зрение, Риан се бе научила да разбира от гласовете онова, което искаше да знае за хората. Доверяваше се на интуицията си за гласове — и какво казват, и какво не казват. Гласът на Хю Макена я привличаше.

Джудит бе подхвърлила, че прилича на Квазимодо и тя не се съмняваше, че е много хубав мъж. Съдбата понякога си правеше лоши шегги и Риан го знаеше от собствен опит, ала просто нямаше да е честно външността на Хю да не подхожда на гласа му.

— Е, сигурно те отегчих до смърт — рече той, когато тя за малко замълча.

— В никакъв случай! Опитваш се да го омаловажиш, но наистина живееш много вълнуващо! — Риан стана. — Искаш ли още малко кафе?

— Само половин чаша, моля... — Хю постави чашата в протегнатата ѝ ръка и се загледа. Тя отново наля кафето с изненадваща лекота и преди да се усети, я попита: — Как го правиш? Не, чакай, извинявай... Беше много нетактично от моя страна...

Не можеше да повярва, че бе казал нещо, без да се замисли. Свикнал бе внимателно да преценява всичко, преди да заговори. Ала Риан Къркланд му действаше по някакъв странен начин...

Тя разбра, че е смутен и че не е свикнал да се смуцава. Но вече се бе научила да разсейва неудобството, с което хората задаваха такива естествени въпроси.

— Не ставай глупав, Хю! Питай каквото искаш. Аз не мога да се преструвам, че не съм сляпа, а ти не можеш да се преструваш, че не забелязваш.

— Е, добре, как го правиш?

Риан усети нотката на облекчение в гласа му.

— Предполагам, по същия начин, както ти си се научил да слизаш безшумно по тези скърцащи стълби. С много упражнения и като усвоиш начина. Първо, знам точно колко кафе излиза от чучура и колко се събира в чашата. Освен това усещам с пръсти докъде се е затоплила чашата. Ала любимият ми начин е просто да слушам. Всеки съд има един кух звук, когато е празен, а когато го пълниш с течност, звукът става по-плътен. Опитай някой път с чаша вода, но ако не искаш да се изложиш, съветвам те първите няколко опита да правиш без публика.

— Ще опитам — обеща той.

Тя се върна с кафетата.

— Имаш ли някакви други въпроси?

— Дори и лични?

Гласът му бе по-тих и сериозен. Риан бе чувала този тон много пъти и добре знаеше какво ще последва.

— Как ослепях ли? — попита тя вместо него.

— Да.

— Какво ти каза Дъглас?

Чу го как се размърда на стола, преди да отговори.

— Спомена само, че си била журналистка, докато си ослепяла при някакъв нещастен случай преди пет години... — Мразеше се, че лъже, ала инстинктивно чувстваше, че Дъглас е прав. Риан нямаше да е доволна, ако разбере, че той знае цялата й трагична история. Всъщност се страхуваше, че ако разбере, може да се отдръпне от него, а това определено не му се искаше. Нещо в нея го привличаше като магнит. Хю винаги бе харесвал силни, независими, умни жени и му се искаше да я опознае по-добре.

Тя се облегна назад, кръстоса крака и старателно покри с роклята синините си. Трябваше й малко време, за да прецени какво да му каже. Имаше няколко истории — за всякакви случаи. Единственото, което трябваше да реши, бе дали да разправи кратката историйка като за коктейли и случайни запознанства, или варианта от вестниците, който

бе страшен, но не ужасяващ. Имаше, разбира се, и неподправена истина — чувството, че ще умре, изгарящата болка от куршума на Вталения в рамото ѝ, дългото и мъчително възстановяване. Обаче никой не бе чувал неподправената истина и едва ли някой щеше да я чуе. Това бе един неумиращ кошмар, който се повтаряше безкрайно в главата ѝ и който не можеше да сподели с никого. В този случай съкратената версия ѝ се стори неподходяща, затова се спря на нещо средно между вариант едно и две.

— Това всъщност се случи, когато си пяхах носа, където не му беше мястото — подзе Риан. — Следях един тип, от който се интересувах полицията, а друг от неговата глутница не беше доволен, че видях как извърши убийство. Докато се опитвах, да се измъкна побързо, се изхлузих през парапета на горния етаж на склада. Сигурна съм, че останах жива само защото паднах на главата си, а тя е много дебела.

— И от падането ослепя?

— Ъхъ... — Тя посочи главата си. — Увреждане на очния нерв.

Каза го спокойно, без самосъжаление или обвинение към някого, сякаш съобщаваше най-обикновен факт. Той познаваше жени, които говореха по-трагично за счупения си нокът, отколкото Риан за слепотата си. Това маска ли беше? Как можеше да не страда?

— Хванаха ли го? — Хю, разбира се, знаеше отговора, ала тя не знаеше, че той го знае и ако не я попиташе, щеше да ѝ се стори подозрително. Освен това искаше да чуе историята от нея, за да разбере дали вече бе превъзмогнала трагедията, както изглеждаше.

— Не. Полицията знае добре кой е, но аз никога по-рано не съм го виждала и не могат да направят нищо. Описанието на Вталения, което бих могла да им дам, би подходило за още един милион души в Чикаго.

— Вталения? Това ли му е името? — хвана се Хю за малкото, което не бе научил от Дъг.

— Не, не се казва така! — засмя се Риан. — Така го нарекох, защото носеше втален костюм, а после свикнах с това име. — Тя обърна глава настрани и той осъзна, че не бе толкова спокойна, колкото се опитваше да изглежда. — Знам, че звучи глупаво, ала ми е по-лесно да го наричам Вталения, отколкото с истинското му име.

— Защо?

Риан сви рамене.

— Някъде в Чикаго има един човек, който щеше да спи много по-спокойно, ако бях мъртва. Аз никога няма да си върна зрението, но той не е сто процента сигурен в това. По някакъв начин все още съм заплаха за него.

— И затова ли мислиш за него в минало време и го наричаш с името, което си му измислила — защото така ти се струва, че е по-малко... истински ли?

— Точно така! — Тя отново се обърна към него, изненадана, че толкова бързо бе разбрал какво мисли и как се чувства. — Е... Други въпроси, или вече съм те потиснала достатъчно?

— Само още един... Засега — Начинът, по който го каза, означаваше, че щом има „засега“, трябва да има и „по-късно“. Странно, ала тази мисъл ѝ хареса много повече, отколкото би искала. — Защо носиш очила?

Любопитството в гласа му бе толкова явно, че Риан не можа да се въздържа и се разсмя.

— Филодендрони — обясни тя и зачака неизбежната изненада.

— Филодендрони? Какво общо...

— Помисли! — настоя Риан. — Къде стоят обикновено филодендроните и другите досадни цветя в саксии?

Хю бе сигурен, че има някаква връзка между нейните очила и цветята в саксии, но не можеше да я види.

— Не знам... В къщи, в ресторанти, на много места.

— А къде в къщите и ресторантите? — подсказа тя.

— Върху масите, във висящи саксии... Аха! — Най-последно му стана ясно и се разсмя.

— Точно така! — засмя се Риан с него. — Когато излязох от болницата и се спъвах във всичко, реших да се върна вкъщи. Представях си, че ако не друг, то поне близките ще ми съчувстват и ще ми позволят да тъна в самосъжаление. Обаче леля ми, която ме отгледа след смъртта на родителите ми, бе на друго мнение. А тя имаше цветя — десетки цветя, които висяха отвсякъде. В къщата ѝ се движех като в лабиринт. Никога не знаех кога някое клонче ще се протегне и ще се забие в очите ми.

— Искаш да кажеш, че леля ти не ги свали? — възмути се той. Не можеше да си представи, че някой може да се отнесе толкова

жестоко към жена, която е преживяла такава травма. Чудеше се също какво ли се бе случило с родителите ѝ, но му се стори, че не е моментът да пита.

— Напротив! Остави ги, където си бяха и ми каза, че трябва да свиквам. Когато накрая не издържах и се развиках, че ако не ги махне, ще ги изпочупя със собствените си ръце, тя спокойно ме попита: „Така ли смяташ да живееш отсега нататък, Риан? Да караш целия свят да се променя, за да ти е удобен, или да се промениш самата ти и да се научиш как да живееш в него?“. На следващия ден започнах да нося очила — отначало тъмни, ала после се сетих, че така много приличам на типичен слепец с тояжка и ги смених с обикновени очила с нечупливи стъкла. Но мисля, че тук, в Лос Анджелис, ще трябва да мина пак на слънчеви очила. — Двамата се засмяха. Риан се наведе доверително напред, сякаш щеше да разкрие някаква тайна. — Ако не си забелязал, светът е пълен със засади. Когато най-малко очакваш, пред теб се изпречва висящо цвете, неподстриган жив плет, стърчащ клон, отворена врата...

Или човек, който иска да те убие, добави той наум, като се опита да потисне чувството на съжаление, което тя не би харесала. На глас каза:

— Значи тренираш самоотбрана срещу засади...

— Точно така.

Бе облеgnата на масата, лицето ѝ излъчваше жизненост и ведрина. Хю не можа да устои на желанието да хване ръцете ѝ.

— Ти си забележителна жена, Риан Къркланд! — каза той тихо.

Риан усети силата и топлината на твърдите му длани, чу ги и в гласа му. За момент се обърка. Тя често се шегуваше на тема мъже, най-вече за да дразни Джудит. Ала повече от пет години не бе позволявала на мъж да се доближи до нея толкова, че да може да я докосне. Е, Дъглас и един-двама журналисти, с които поддържаше връзки, от време на време я прегръщаха или потупваха по рамото. Но Риан знаеше, че може да им вярва и нямаше нищо против такава непреднамерена близост.

Обаче сега бе различно. Хю Макена ѝ беше напълно непознат. Независимо колко приятелски се държеше с него, дълбоко в себе си тя знаеше, че всеки непознат би могъл да бъде Вталения. Той можеше да дойде, да завърже разговор, да се посмее на шегите ѝ... и да ѝ пръсне

черепа, без дори Риан да разбере, че мъжът, който изпълва сънищата ѝ, е нейният убиец.

Този страх и инстинктът за самосъхранение бяха нейни постоянни спътници вече пет години. Бе си създала навик да не остава насаме с непознати. С времето тревогата намаляваше, но навикът ѝ бе станал втора природа. С Хю не беше толкова предпазлива само защото Дъглас му имаше пълно доверие и го бе внушил донякъде и на нея. Пак заради Дъглас очакваше, че ще хареса Хю, а и нямаше нищо против да посънува страхотния му глас, напомнящ старо уиски. Ала когато я докосна, сърцето ѝ заби по-бързо, защото това докосване ѝ харесваше... Не, за такова нещо и дума не можеше да става! Той просто я съжаляваше, а съжалението бе нещо, което Риан не понасяше. Настръхнала, тя рязко издърпа ръцете си и се нахвърли върху него:

— Какво точно ме прави толкова забележителна, господин Макена? Това ли, че мога да правя фокуси и да сипвам кафе, без да приличам на глупак? Или фактът, че съм сляпа, а всеки слепец, който не се е свил да плаче в ъгъла, трябва да бъде похвален? С какво по-точно съм забележителна?

Хю разбра, че бе направил грешка в момента, в който хвана ръцете ѝ. Усети как тялото ѝ се напрегна — това бе инстинктивният ѝ страх от непознати. Съжаляваше за действията, но не и за думите си. Независимо дали го знаеше или не, независимо дали бе сляпа или не, Риан Къркланд наистина беше забележителна.

— Това, което те прави особена, е начинът, по който стопляш стаята, когато се усмихваш — отговори той спокойно. — И фактът, че си преживяла толкова много и си оцеляла, без да загубиш тази топлина. Много извинявай, ако съм те обидил.

Бе толкова искрен, че тя не можеше да продължи да се сърди.

— Не, Хю, ти извинявай! — продума Риан след моментно мълчание. — Обикновено оставям лаенето за Аги, а хапането за Джудит. Нямаше нужда да ти отхапвам парче кожа.

— Не се бой — успокои я той със смях. — Кожата ми е толкова дебела, колкото твоята глава.

— Да пробваме ли? — прие шегата тя и протегна ръка. — Дай си чашата да ти сипя още едно кафе за из път...

ПЕТА ГЛАВА

— Ох! — отчаяна, Риан отпусна глава върху пишещата машина и едва удържа на желанието да удари едновременно всички клавиши.

— Ти пък защо охкаш? — Джудит откъсна поглед от компютъра и огледа внимателно работодателката си. — Сега е време за труд, а не за почивка. Трябва да знаеш, че има известна разлика.

— Да, да, знам — повдигна глава Риан. — Обаче този глупав сценарий ми се опъва.

— Сега пък какъв е проблемът? — чу се тежката въздишка на Джудит.

— Опитвам се да преработя шеста глава, а просто не се получава! В книгата е толкова интересно, защото читателят знае какво мисли Камерън — че наистина не го интересува дали ще излезе жив от схватката. Но в сценария разполагам само с действие — безброй куршуми и кръв.

— Значи трябва по някакъв начин да покажеш колко безразсъден е станал Лоу.

— Знам — сопна се Риан, — ама как да го покажа? Ох, мразя да пиша сценарии! Защо, по дяволите, не им предложих да си намерят някой друг да адаптира книгата!

— Защото искаше да не се наруши стила на творбата ти, искаше да опиташ сама да напишеш сценарий и не на последно място искаше едно безплатно пътуване до Холивуд — отговори Джудит сприхаво. Бе преживяла прекалено много творчески кризи на Риан, за да приеме тази на сериозно. — Защо не излезеш за малко и не ме оставиш да свърша някоя и друга работа? Не си въобразявай, че за мен е най-голямото удоволствие да прехвърлям писанията ти в този неудобен формат. Може например да се поразходиш по плажа. Тъкмо ще изведеш и кучето и ще ме оставите на спокойствие.

— Това е добра идея — кимна Риан. — Може би ще получа вдъхновение.

— Всичко по реда си — възрази Джудит сухо и се обърна отново към компютъра — не толкова тънък намек, че няма намерение да се занимава повече с нея.

— Хайде, Аги. Отиваме на разходка!

Кучето скочи нетърпеливо и двете излязоха от хола.

След десет минути Риан се бе преобула, закачила каишката на Аги и двете крачеха бодро по брега.

Океанът бе спокоен и някак нежен, вълните докосваха брега с едва прошепната въздишка. Риан почти веднага се успокои. За една седмица, откакто живееше в Малибу, всеки ден обикаляше брега с кучето и бе сигурна, че няма да се загубят. По навик част от съзнанието ѝ отчиташе колко са се отдалечили от къщата, но останалата част се занимаваше с адаптацията на книгата.

Преди няколко дни се бе срещнала с продуцента и режисьора на филма. Знаеше какво искат те, знаеше и какво иска самата тя. Въпросът бе само да го изложи на книга, без да загуби онова необяснимо нещо, което правеше историите за Камерън Лоу толкова неповторими. Джудит бе две-трети права за причините Риан да иска да напише сценария сама. Пътуването до Холивуд съвсем не можеше да се нарече безплатно, ала за нея бе много важно да не се наруши стила на книгата и ѝ харесваше предизвикателството да предприеме нещо ново и различно.

Разбира се, веднага се появи и страхът от провал. Но тя отдавна се бе научила, че страхът трябва да се погледне в очите и да се победи. Като дете толкова се боеше от тъмното, че не гасеше по цяла нощ лампата, за да разгонва чудовищата, които излизаха от килера и я гледаха как спи. Сега тъмнината я обграждаше и през нощта, и през деня, а чудовищата вече не бяха измислени. Страхът, с който живееше, бе реален, обаче Риан всеки ден се изправяше срещу него и успяваше да оцелее, защото нямаше изход.

Според нея бяха вървели почти половин час. Аги рязко спря, сякаш чакаше указания или предупреждаваше стопанката си, че на пътя им има някакво препятствие. Звукът на вълните бе променен. Явно бяха стигнали до вълнолома — малък полуостров от камъни, издаден навътре в океана. С помощта на Джудит Риан бе изучила брега и бе показала на Аги, че това място означава край на тяхната пътечка. Сега Аги ѝ даваше да разбере, че е време да се връщат.

— Браво, Аги — похвали тя кучето и го потупа нежно по главата.
— Добре, хайде обратно. Към къщи, Аги!

— Риан, почакай!

Стресната, тя спря и се обърна към гласа. Дори от разстояние не можеше да сбърка дълбокия, мек като старо уиски тембър. По лицето ѝ се разля полуучудена — полудоволна усмивка.

— Здравей! — Хю дотича до нея леко запъхтян.

— Откъде се взе? — попита тя и си помисли дали възхитената ѝ усмивка изглежда толкова глупава, колкото я чувстваше. Не бе го чувала, откакто той се отби да провери алармената ѝ инсталация преди четири дни. Изпитваше смесени чувства. Разумът ѝ казваше, че не може да си губи времето с някакъв частен детектив, дори и да има глас, напомнящ старо уиски. Но женската ѝ природа се чувстваше разочарована, че Хю не бе намерил повод да се обади или да намине. Сега беше сигурна, че срещата им не бе случайна и женската ѝ природа тържествуваше.

— Обадих се у вас — обясни той. — Едва успях да накарам Джудит да ми каже, че току-що си излязла на разходка по брега. Затова реших да потичам и да те настигна... освен ако не предпочиташ да бъдеш сама.

— Не говори глупости! — отвърна Риан малко припряно. — Разбира се, че твоята компания ни е приятна. Само че с Аги тъкмо бяхме тръгнали да се връщаме.

— Няма значение, ще ви изпратя.

— Колко далеч оттук живееш?

— На около два километра, малко извън Малибу.

— Значи сигурно познаваш брега...

— Като дланта на ръката си. На север от моята къща той става каменист и по време на прилив се получават много интересни заливчета. Ако някога безкрайният пясък ти омръзне, с удоволствие ще ти ги покажа.

— В Лос Анджелис това ли казвате вместо... „ела в апартамента ми да пием по едно кафе“? — засмя се тя.

— Как позна? Преди да се преместя тук, никога не съм допускал колко възбуждащо може да действа океанът. Само един поглед към моите заливчета, и жените падат в краката ми.

Или в леглото ти, помисли Риан. След като Хю си отиде онзи ден, тя придума Джудит да ѝ го опише подробно и сега знаеше, че гласът на господин Макена не бе единственото му достойнство. Разбра, че косата му е мека, лъскава и кестенява, а очите със странен кехлибаренозлатист оттенък. Вече бе решила, че е доста висок, а според Джудит имаше внушителна атлетична фигура и също толкова съвършено лице с класически черти. Образът, който окончателно си създаде Риан, бе не Квазимодо на Виктор Юго, а Давид на Микеланджело. Като слушаше гласа му сега, като чувстваше магнетичното му присъствие до себе си и като си спомняше описанието на Джудит, изведнъж помисли, че Микеланджело трябваше да е по-благоприличен и да му сложи панталони.

— Дойдоха ли да ти сменят датчиците? — попита Хю.

— Не. Обадох им се веднага след като ти си тръгна, а те още не са се появили. Вчера пуснах Джудит да се разправа, но дори това не помогна.

— Вече ще ги е страх да дойдат — пошегува се той. — Би ли се засегнала, ако ти предложи да се заема с тях?

— Не, всъщност ще ти бъда благодарна — усмихна се тя извинително. — Ако не бях толкова упорита онзи ден, щях да си спестя доста неприятности. Имаш ли нещо против да се обадиш?

— Не, разбира се. Просто не бих посмял без твое разрешение. Ще се обадя веднага щом стигнем у вас. Както ти казах, собственикът ми дължи някои услуги.

— Ако успееш, ще ти се отплатя, с каквото предпочиташ — обеща Риан. — Сега килерът ми е напълно зареден, имам и кафе, и чай.

— Всъщност аз си представях малко по-друго заплащане — сними глас Хю и тя настръхна.

— Така ли? И какво е то? — обърна се Риан студено към него и рязко спря.

— Надявах се, че ще ми позволиш да те придружа до Лос Анджелис...

— Аха! — отпусна се тя и се засмя.

— А ти какво мислеше, че ще поискам?

— Нещо лошо и съвсем непочтено.

— Кой, аз!? — извика той с театрална обида. — За какъв ме мислиш?

— За много симпатичен тип — отговори Риан и отново тръгна.

— Значи приемаш предложението ми?

— Не, Хю — въздъхна тя. — Едва ли.

— Защо? Не можеш да прекараш няколко месеца в Холивуд, без да видиш... — Той внезапно млъкна. — Извинявай, много съм глупав.

Риан отново спря и Аги въздъхна тежко, сякаш искаше господарката ѝ най-после да реши какво ще прави, седна и търпеливо зачака.

— Хю, думата „виждам“ не ме притеснява. Тя дотолкова е станала част от речника на всички, че аз всъщност вече не я забелязвам. Но и аз „виждам“ нещата. Само че не както другите.

Той я погледна. Харесваше му смелостта ѝ и искреността, с която караше хората да не се чувстват неудобно, когато кажат нещо глупаво. Харесваше му също дългите ѝ загорели бедра, харесваше му как ѝ стоят шортите и блузата. Изобщо толкова му харесваше, че насила върна мислите си към разговора.

— Ти го приемаш много философски. Не съм сигурен дали бих могъл да бъда толкова... бодър, ако бях в твоето положение.

Риан се замисли за момент.

— Не, нямаше да бъдеш. Във всеки случай не в началото. Аз самата бях доста потисната. Обаче с времето свикваш да се приспособяваш. Да си сляп не означава да не се радваш на живота или да не се интересуваш от нищо. От това не намаляват амбициите или любопитството, или всичко друго, което кара хората да продължават да живеят.

— Наистина ли?

— Да, наистина! — Тя се учуди, че Хю пита за такова очевидно нещо.

— Значи слепотата не убива любопитството?

— Не.

— В такъв случай как можеш да откажеш поканата ми за екскурзия из Холивуд? Никак ли не ти е интересно да видиш Пътеката на славата или Китайския театър? — Той се наклони към нея и Риан усети дискретния аромат на одеколона му. Хю прошепна

прельстително: — Ако дойдеш с мен, обещавам да те заведа да застанеш в стъпките на Джон Уейн...

Тя потисна смеха си и отговори със същия тон:

— Стръвта ти не е подходяща. Ако ми беше обещал да застана в стъпките на Харисън Форд, можеше и да се изкуша.

— По дяволите! Май още не са му циментирали отпечатъците. Не би ли се съгласила на роботчето P2D2?

— Не е съвсем същото — засмя се Риан. — Ала все пак ти благодаря. Можеше просто да ми кажеш, че това са стъпките на Харисън, а аз никога нямаше да разбера.

Усети промяната в настроението му още преди да заговори.

— Никога не бих си позволил да те излъжа, Риан, или да те подведа. Не това е начинът да се спечели приятелство и уважение.

— Прав си — съгласи се тя тихо. Стана ѝ особено приятно, че той се стреми към приятелство и уважение, защото и тя самата държеше на тях. Но приятелството предполагаше известно доверие към другия, а за нея това бе много трудно. Особено ако другият бе чаровен и привлекателен мъж. Реши, че ще е най-добре да смени темата: — Каж ми, Хю, по какъв случай си на брега по средата на работния ден? На мързел ли си го ударил, или бизнесът на Макена и съдружници нещо не върви?

Той усети, че Риан се опитва да избяга от разговора, ала реши да не настоява... засега.

— Мързелувам. Това е една от привилегиите на шефа. Следобед приключих разследване за изчезнал съпруг и реших за днес повече да не работя, за да се отбия при любимата ми нова съседка. Как върви сценарият?

— Трябваше ли да ми напомняш? — простена тя.

— Толкова ли е зле?

— О, не ми обръщай внимание! Не съм щастлива, ако нямам за какво да се оплаквам.

— Все пак, какъв е проблемът? Може би ще ти е от полза да го споделиш с един страничен наблюдател.

Зарадвана, че някой я слуша с интерес, Риан изброи трудностите, с които се сблъскваше при преработването на книгата си в сценарий. Макар да не бе чел книгата, Хю изглежда разбираше всичко и успяваше да стигне до същността на нещата. Инстинктивно усещаше

кое е важно и кое не. Тя бе впечатлена от усета му към сценария. С негова помощ бързо разбра какво трябва да направи с трудната сцена.

— Сигурен ли си, че не си писател, маскиран като частен детектив? — попита Риан подозрително. — Много си добър.

— Имам известен опит — призна той. — Някои от моите случаи бяха използвани в един телевизионен сериал преди години.

— Така ли? В кой? — Хю назова един от най-популярните телевизионни криминални филми и Риан подсвири от възхищение. — Това е много интересно!

— Не е — усмихна се той тъжно. — И сега от време на време работя като консултант на писатели, но повярвай ми, животът на телевизионния герой много малко прилича на моето всекидневие.

— Искаш да кажеш, че „всяка прилика с действително съществуващи лица е свършено случайна“?

— Точно така.

Бодрите стъпки на Аги бързо ги доведоха до къщата. Тъкмо Хю искаше да каже, че са пристигнали, кучето рязко зави, Риан се блъсна в гърдите му, залитна и той я хвана през кръста. Толкова му бе приятно да я почувства притисната до себе си, че беше благодарен за грешката на сетера. Риан обаче съвсем не бе доволна.

— Не! — извика тя строго и рязко дръпна каишката.

— Всичко е наред, не се безпокой — намеси се Хю.

— Не е наред! Задачата на Аги е да ме пази да не се удря в хора и предмети, а не да ме удря в тях, и тя го знае. Имаш ли нещо против да го изиграем отново, за да й дам урок?

— Какво трябва да направя? — не разбра той.

— Просто стой там, а аз леко ще се блъсна в теб.

— Ммм... Това дава известни възможности — промърмори Хю и Риан се опита да не обръща внимание на лукавата нотка в гласа му. Тя опря рамото си в мускулестите му гърди и отново рязко извика „Не!“.

Опашката на Аги, обикновено щастливо размахана, клюмна унило. Движението бе толкова прочувствено, че Хю с мъка удържа смеха си. Очевидно за това куче Риан Къркланд бе всичко в света. Той обаче не го намираше за странно.

Риан отстъпи няколко крачки и заповяда на Аги да дойде при нея, хвана каишката ѝ и изкомандва: „Към къщи!“. Кучето описа

широка дъга около Хю. Риан я похвали и пухкавата опашка отново се развя радостно. Сега вече той се разсмя и тръгна след тях по стълбите.

Спряха на широката тераса. Риан завърза Аги за парапета, като не спираше да сипе похвали. Хю се облегна на стената, загледан в сърчните ѝ движения.

Копнееше да зарови пръсти в блестящата ѝ червена коса. От три дни мисълта за Риан Къркланд го изненадваше в най-неочаквани моменти. При спомена за лъчезарната ѝ усмивка и искрящите ѝ очи усещаше приятна тревога. Отдавна не му се бе случвало да е така заинтригуван от някоя жена, че да иска да я вижда отново и отново, за да се увери, че е толкова реална, колкото и привличането, което изпитваше към нея. Ако не бе заминал във връзка с разследването на случая с изчезналия съпруг, щеше да дойде при Риан много по-рано. Сега обаче имаше намерение да навакса изгубеното време.

— Трябва добре да изчеткам Аги, преди да я пусна да влезе — съобщи му тя и бавно тръгна по терасата. Търсеше масичката, на която бе оставила четката на кучето, когато излизаха. Масичката обаче я нямаше.

Той я гледаше как върви пипнешком и се чудеше какво трябва да направи. Очевидно бе загубила ориентация. За пръв път я виждаше безпомощна. Едва сега наистина почувства, че е сляпа и сърцето му се сви от болка. За миг помисли просто да донесе четката и да ѝ я подаде, но веднага се отказа. Риан щеше да се обиди. Ала не можеше само да стои и да гледа.

— Масичката е зад теб, Риан — обади се той накрая. — На около метър и половина.

— Явно ми трябва очи на гърба — усмихна се тя и тръгна обратно. След това погледна сериозно към него: — Благодаря ти. Почти всеки, просто би ми подал четката.

— Мислех, че няма да ти е приятно — отговори Хю тихо.

— Прав си. Толкова много неща не мога да правя, че държа да върша сама поне онези, които мога.

— Разбрах това още онзи ден, когато не ми разреши да се обадя в бюрото за охрана.

— И виж докъде стигнах! — засмя се Риан.

— Искаш ли да се обадя сега?

— Много ще ти бъда благодарна. Телефонът е в кухнята.

Той изтупа пясъка от маратонките си, но преди да стигне до вратата, се появи Джудит и го погледна осъдително:

— Виждам, че сте я намерили!

— Да, благодарение на вас — отговори Хю учтиво.

На Джудит изглежда не ѝ беше приятно да ѝ напомнят, че е направила нещо добро. Тя му обърна гръб и заговори на Риан:

— Веднага след като ти излезе, той — посочи тя обвинително към Хю — се обади, а малко след това най-последно се появиха техниците от службата за охрана. Няма нужда да ти обяснявам, че не успях да свърша никаква работа.

— Но алармената инсталация вече е оправена, нали? — попита Риан с надежда.

— Така казаха...

— Чудесно! — усмихна се Риан щастливо на Хю. — Значи в края на краищата няма нужда да им се обаждаш!

— Да му се не види макар! Как сега ще те придумам да прекараш съботата с мен?

Тя понечи да каже нещо, ала се отказа и се обърна към секретарката си:

— Джудит, след като денят ти и без това вече е провален, имаш ли нещо против да ни приготвиш нещо студено за пиене? Хю ще ми прави компания, докато изчеткам Аги. Знам, че не искаш да се внася пясък в къщата.

— Добре — въздъхна Джудит. — Какво искате? Има чай с лед.

— Чудесно! — отговори Хю, отиде до масата и седна на един стол. — Благодаря.

— Аз също искам чай. Донеси чаша и за себе си — добави Риан, коленичи до кучето и започна да четка дългата му копринена козина.

Хю усещаше, че нещо я тревожи, но не можеше да разбере какво. Джудит се върна след малко с кана чай с лед и две чаши, остави подноса пред него и го погледна изразително. Мръщеше се по осъдително от обикновено. Очевидно бе сърдита, че той бе поканил Риан да излязат заедно в събота.

— Няма ли да седнеш с нас? — попита Риан, отвърза каишката на кучето от парапета и се изправи.

— Не, благодаря. Някои хора следобед имат работа.

— В такъв случай би ли завела Аги вътре? И тя има нужда да пийне нещо — отговори Риан спокойно.

Джудит въздъхна и пое каишката от ръцете ѝ.

— Защо не? Хайде, чудовище! — Преди да влезе, тя отиде до масата и потупа облегалката на стола до Хю. — Столът е тук — съобщи тя и отново тупна.

— Благодаря... — Риан тръгна към звука, успокоена, че няма пак да се лута пред Хю.

Джудит изсумтя и влезе с кучето в къщата. Щом се чу захлопването на вратата, Риан прекара ръка по масата и напипа подноса. Напълни двете чаши, подаде едната на Хю и се облегна на стола си.

— Е, докъде бяхме стигнали?

— Говорехме общи приказки, докато останем сами и можеш да ми кажеш онова, което искаше да ми кажеш.

— Много си проникателен! — засмя се Риан.

— Професионален навик, от който не мога да се освободя и в личния си живот — отговори той сериозно. — Може би искаш да ми обясниш защо поканата ми да излезем заедно толкова те смущава...

— Ох, Хю... — Риан пое дълбоко въздух и въздъхна тъжно. — Дори при нормални условия не излизам много.

— Какво значи „нормални условия“?

— В Чикаго, където всичко ми е познато, където съм свикнала...

— Каква е разликата?

— Просто не си струва. Понякога излизам с приятели, но... Знам, че се опитваш да ме развличаш, защото Дъг те е помолил.

— Не, Риан — отвърна той внимателно. — Неправилно тълкуваш отношението ми. Това не е просто услуга на Дъг Съдърланд. Ти си интелигентна, красива, самостоятелна жена и много ми харесваш.

— Ти също ми харесваш, Хю — призна тя. — Обаче си остава фактът, че излизането на срещи не е за мен.

— Защо? — подзе той, ала спря. — Извинявай. Не искам да те насилвам. Е, няма да ми е приятно, ако ми откажеш, но ако трябва да се махна, добре. Само искам да знам защо... — Хю се поколеба за миг. — Защото си сляпа ли?

С изключение на Джудит почти всичките познати на Риан се смущаваха от слепотата ѝ и се опитваха да се правят, че не я забелязват, а той я приемаше като факт, с който трябва да се съобразява. Това ѝ хареса, защото означаваше, че не я съжалява, както го подозираше отначало. Харесваше и самия Хю, което бе една от причините да не иска да излезе с него.

„Оттегли се, докато е време“ — такъв бе нейният девиз в отношенията ѝ с мъжете. В момента Хю я харесваше. Ала ако прекараха един ден заедно, всичко щеше да се промени. Като усетеше какво значи разходка със сляпа, привличането и възхищението му щяха да се стопят, а тя щеше да се чувства изоставена и разочарована. Разбира се, не можеше да му каже всичко това, но не можеше и да го излъже.

— Слепотата ми има връзка — призна Риан. — Хю... Излизал ли си някога със сляпо момиче? На моменти може да е дяволски неудобно. Не познавам Лос Анджелис, кучето ми също не го познава. И аз, и Аги почти изцяло ще зависим от теб. Ограничената ми подвижност ще бъде ограничение и за теб. Ти си ме виждал само на места, където се чувствам добре, където се ориентирам. А когато ме видиш в истинския свят, боя се, че ще бъдеш много разочарован.

Хю се замисли над думите ѝ, ала не откри в тях нищо обезкуражително.

— Готов съм да поема риска.

Но аз не съм готова, идеше ѝ да изкрещи. Вече бе преживяла всичко това, бе приемала покани от мъже, с които бе излизала преди инцидента, мъже, с които би трябвало да се чувства добре. Резултатът неизменно бе един и същ. В момента, в който любопитството им към слепотата ѝ отслабваше, идваше ред на разочарованието, неловкостта и притеснението и срещата завършваше катастрофално. И ако така ставаше със стари приятели, толкова по-зле щеше да е с Хю, този красив и очарователен мъж, който ѝ бе само малко по-близък от случаен познат.

Инстинктът ѝ за самосъхранение крещеше да откаже. Ала едно тихо гласче нашепваше: „Може би този път ще бъде по-различно...“. Той ѝ бе отправил предизвикателство. Единственият начин да му докаже, че ще бъде грешка да прекарат заедно съботата, бе да се съгласи и да го остави сам да се убеди.

— Кога трябва да съм готова? — въздъхна тя и се помоли наум да не съжалява много за решението си.

— Какво ще кажеш за десет? — усмихна се Хю.

— Добре... — Риан замълча за миг. — Винаги ли постигаш онова, което си решил?

— Почти винаги.

— Дано този път не съжаляваш — въздъхна тя отново.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ето, имаш достатъчно дребни за телефон и помниш номера тук, нали така? — настоя Джудит.

— Да — отговори Риан твърдо. Откакто разбра, че Риан е приела поканата на Хю, Джудит демонстративно показваше неодобрението си и ѝ късаше нервите. Бе едновременно възбудена и притеснена от предстоящата среща, а приятелката ѝ наливаше масло в огъня. — Освен това съм обула най-удобните си обувки, Аги е нахранена и разходена, а аз съм почти готова, така че, моля те, стига си се тревожила.

Джудит въздъхна шумно.

— Няма нужда да се перчиш пред мен. Това не ти е Чикаго.

— Какво искаш да кажеш? — рязко се обърна към нея Риан.

— Искам да кажа, че няма да се разхождаш в двора на къщата. Излизаш с човек, когото почти не познаваш...

— Той е приятел на Дъглас, а отгоре на това и частен детектив. Има ли нещо по-безопасно?

— Да си стоиш вкъщи.

— Аз пък нямам такова намерение, така че би ли се махнала от главата ми... — Риан веднага съжали. — Ох, извинявай, не исках да кажа това. Знам, че се безпокоиш да не се разстроя, ако от срещата нищо не излезе, но...

— Твоята наранена душа е най-малката ми грижа — тросна се Джудит. — Ти не си у дома си. Не знаеш кое къде е. Лос Анджелис не е като Чикаго, ала все пак е голям град с много опасности. Стига само Хю Макена за минута безгрижно да се обърне на другата страна, и ти така можеш да се загубиш, че никой да не те намери. Няма да има на всеки ъгъл по един полицаи.

Джудит бе права и Риан го знаеше. Аги бе прекрасен пример за закона на Нютон за инерцията: щом тръгнеш нанякъде, продължаваше по права линия, докато някой не ѝ кажеше да спре или докато на пътя ѝ не се появеше препятствие. Нямаше да е трудно да се

отдели от Хю и да се загуби. Но Риан бе преценила риска и смяташе, че си заслужава.

— Лос Анджелис не е в чужбина — започна тя спокойно. — Там говорят на английски. Ако се загубя, сигурно ще има кой да ми каже къде съм и да ме заведе до най-близкия телефон. Но, честно казано, не вярвам да се наложи. Имам доверие на Хю. Мисля, че може да поеме отговорността за мен.

— Въпросът не е нито в доверието, нито в отговорността — възрази Джудит. — Въпросът е, че той не е наясно с твоите нужди.

— Значи или ще ги разбере, или ще му стане скучно, ще ме върне у дома и никога повече няма да го видя.

— Което би било много болезнено за теб.

— Аха! — засмя се Риан тържествуващо. — Видя ли, че наистина се тревожиш за наранената ми душа! — Последва дълго мълчание. Тя подозираше, че Джудит се опитва да не се разсмее с нея. — Не се безпокой за мен. Добре разбирам какво става. Мисля, че на Хю му е интересно, защото съм нещо по-различно. Днес ще ме поухажва, докато разбере, че съм по-скоро досадна. Това ще бъде краят. — Гласът ѝ звучеше безгрижно, ала се прокрадваха нотки на болка.

— И ще можеш ли да го понесеш? — попита Джудит тихо.

— И друг път ми се е случвало — вдигна рамене Риан.

— Добре. Ще бъда близо до телефона в случай на нужда.

— Благодаря ти, Джудит!

Секретарката излезе от спалнята. Риан докосна стрелките на часовника си. Девет и четиридесет и пет. Трябваше да побърза. Вече бе облечена и гримирана. Оставаше да направи нещо с прическата си. От друга страна, Хю изглежда я харесваше с разпуснатата коса. Тя отиде в банята и разреса дългите си гъсти къдрици. Докосна сините си панталони и ризата на цветя и се вгледа с невиждащ поглед в огледалото. Дали Хю щеше да я хареса? Тази среща се оказа много важна... Много по-важна, отколкото ѝ се искаше. Трябваше да се чувства най-нормално, да не я интересува дали той в края на краищата ще се разочарова от нея. Другите хора непрекъснато ходеха на първи срещи, разбираха, че не са един за друг и повече не се виждаха. Да, но другите хора нямаха зад гърба си по два изстрела...

Може би напразно бе престанала да излиза на срещи. А може би този път щеше да е по-различно. Може би Хю бе по-различен. Толкова отдавна не й се бе случвало да изпитва това чудесно привличане. Инстинктивно усещаше, че Хю Макена бе мъж, който можеше да я накара да се почувства жена, да се почувства желана. И въпреки че връзката им щеше да продължи само докато бе в Лос Анджелис, Риан бе достатъчно честна пред себе си, за да си признае, че предпочиташе това пред нищото.

Чу се звънецът на входната врата. Тя стана. Трябваше да забрави всички надежди и страхове. Сега щеше да излезе с Хю, да се забавлява, докато всичко свърши, а накрая да приеме онова, което щеше да се случи — добро или лошо.

— Прочутият китайски театър на Грауман смени собственика си, след като големият му разцвет през четиридесетте години премина — съобщи Хю с най-професионалния си екскурзоводски тон.

Вървяха по булевард „Холивуд“ и той й описваше известните постройки, покрай които минаваха, паметните плочи на филмови звезди по стените, както и живописните минувачи, с които се разминаваха.

Вече й бе споменал, че тук на квадратен метър имаше повече луди, отколкото където и да е другаде по света. Като слушаше китарите на уличните музиканти, сливащи се с псалмите на пътуващите религиозни групи, Риан бе склонна да му повярва. Сега обаче пресякоха булевард „Хайланд“ и като че ли бяха стигнали до място, където звуците наоколо бяха по-нормални — преминаващи коли и скучаещи туристи.

— Сега това е Китайският театър на Ман — продължи Хю. — Но за щастие архитектурата не е променена и е все още така безвкусна и очарователна, както в деня, когато Бети Грейбъл се сеца да увековечи в цимента най-прочутите крака на Америка. Тук ще завием надясно.

— Надясно, Аги, надясно! — изкомандва тя. Кучето се подчини и Риан веднага разбра, че са влезли в оградено място, въпреки че още усещаше слънцето. Циментът внезапно стана грапав и неравен и тя

спря. — Това ли е? — попита широко усмихната. — Върху отпечатъците на чии известни крака съм стъпила?

Той погледна надолу и се засмя.

— Всъщност си стъпила върху отпечатъците на известните ръце на Джордж Рафт.

— Извинявай, Джордж — отмести се бързо Риан. — А къде са отпечатъците на Хъмфри Богарт?

— Мисля, че някъде нататък...

Хю вървеше бавно и я водеше през двора. През цялото време четеше на глас надписите по бетонните блокове. Описваше ѝ класическата архитектура на черно-червено-златните пагоди, които се извисяваха над тях. Тя бе очарована. Обясненията му бяха образни и живи, а познанията му за живота на филмовите звезди бяха впечатляващи. Риан цяла сутрин се смя. Не помнеше откога не се бе забавлявала така.

Намериха отпечатъците от лапите на Рин Тин Тин, ала Аги изобщо не се трогна. Когато започна да се събира тълпата за сутрешната прожекция, решиха, че е време да тръгват.

— Аги, следвай Хю! — изкомандва Риан. Той ги преведе през навалищата до тротоара и спря. — А сега накъде?

— Гладна ли си?

— Ужасно!

— Добре. Ще се върнем до колата и ще отидем до пазара. Там продават най-хубавите сандвичи на запад от Чикаго. После ще отидем на екскурзия до катранените блата в Ла Бреа.

— Катранени блата ли? — попита Риан подозрително. — Звучи доста... интересно.

— О, да, обещавам, че ще е интересно! — засмя се Хю.

Скоро стигнаха до колата, паркирана малко след края на Холивуд. Докато се вмъкваша в движението, той продължи обясненията си и тя си представи един красив стар град, далеч от живописния планински път, който се виеше от Малибу до Холивуд.

Риан реши, че Лос Анджелис определено е град на контрастите. Гористи склонове се надвесваха над палмите покрай уличките в предградията, ъгловати блокове се извисяваха върху катрана на праисторически блата, в които някога бяха потънали острозъби тигри и мамути.

Стигнаха до пазара на Феърфакс много по-бързо, отколкото очакваше. Хю ги поведе през лабиринта от покрити сергии. Миризмата на храна очевидно развълнува Аги много повече, отколкото отпечатъците от лапите на Рин Тин Тин, и Хю започна да мисли, че не трябваше да идват тук. Оказа се много трудно да не изгуби Риан в тълпата, когато кучето ѝ се мяташе наляво и надясно към парчетата храна, изпуснати от обядващи туристи.

Тя усети какво става и строго се скара на Аги, но Хю се успокои едва когато стигнаха до сергиите с гръцки сандвичи. Той прочете на глас менюто, взе сандвичите и ги изведе от пазара по друг път. Без смуцаващите аромати поведението на кучето рязко се подобри. Минаха покрай щандовете със сувенири и Риан с помощта на Хю избра картички за приятелите си. След това спряха до магазинче за мексиканска бижутерия. Без да обръща внимание на протестите ѝ, той ѝ купи красиви обеци от охлюви и я помоли да му помогне да избере подарък и за Джудит. Според него това щеше да е знак за помирение, ала Риан го обвини, че се опитва да купи благоволенieto на сприхавата секретарка. Накрая се спряха на сребърна гривна с тюркоази. Хю се надяваше, че ако тази дреболия не накара Джудит да го харесва, то поне ще е повод следващия път да не му затръшне вратата пред носа.

Той се умори да брои колко пъти любопитни минувачи — и деца, и възрастни — се вглеждаха в Риан и посягаха да погалят прекрасното ѝ куче. Всеки път тя търпеливо обясняваше, че едно куче-водач никога не трябва да се гали, да му се говори или да се разсейва, по какъвто и да е начин, защото така то ще свикне да търси внимание и няма да може да си върши работата. Хю се чудеше как след петия или шестия път Риан продължаваше да говори толкова спокойно. На нейно място отдавна да бе изкрещял: „По дяволите, остави кучето на мира!“.

Най-после се добраха до колата. Сега пътуването бе още по-кратко. Според Риан бяха минали най-много три или четири пресечки, когато Хю се зарадва, че е намерил подходящо място за паркиране.

— Ето че пристигнахме — съобщи той и изключи двигателя.

— Тук ли са катранените блатата на Ла Бреа? — попита тя недоверчиво. Отдясно се чуваше лек ветрец, шумолящ в листата на близки дървета. — Праисторическо катранено блато, обградено от дървета, и всичко това в центъра на града?

— Точно така — отговори той весело и се измъкна от колата. — Булевард „Уилшир“ е следващата улица отдясно.

— Значи катранените блата са на „Уилшир“? — учуди се Риан. — Винаги съм мислила, че са някъде в пустинята.

— Не само са на „Уилшир“, понякога са и в „Уилшир“ — засмя се той. — От време на време катранът изскача между паветата и създава страшен хаос в движението.

— Представям си!

Двете с Аги отидоха с него зад колата и търпеливо зачакаха да отключи багажника. Очевидно се бе подготвил добре — обясни, че взема хладилна чанта с безалкохолни напитки и одеяло.

— А къде сложи чантата, която аз донесох? — попита Риан. — Трябва да дам вода на кучето, докато ние обядваме.

— И тя е тук.

Риан настоя да носи нещо и Хю неохотно ѝ даде плика със сандвичите. Тръгнаха по широка алея, после по тясна павирана пътечка, извиваща между дърветата. Той ѝ описа копията на гигантските праисторически животни. Но най-забележителната част на парка бе самото катранено блато — голяма черна яма, която миришеше на пресен, напечен от слънцето асфалт. От една скала над нея се надвесваше фигура на саблезъб тигър в естествена големина, а отсреща статуите на два мамута тръбяха тревожно — може би малкото им бе потънало в смолата. Хю обеща после да отидат в подземния музей и тръгнаха към тиха сенчеста полянка. Той постла одеялото и подреди върху него картонени чинии със сандвичите, салфетки и напитки.

— Добър домакин си — похвали го Риан и се настани срещу него.

— Няма как, нали съм ерген...

— Никога ли не си се женил? — попита тя и отхапа от сандвича.

— Никога.

— Не си попаднал на подходяща жена или имаш алергия към брака?

— Жестока алергия! Смъртоносна! — пошегува се Хю с гробовен глас. — А ти?

— И аз никога не съм правила такава съдбоносна крачка.

— Защо?

Риан сви рамене и насочи вниманието си към сандвича.

— Винаги съм била толкова всеотдайно предана на журналистиката, че нямах време за по-трайни връзки. А след като загувих зрението си... е, просто не ми изглежда много практично.

— И слепите хора се женят.

— Разбира се — съгласи се тя. — Много от тях имат семейства и водят пълноценен живот. Ала не мечтая точно за това...

Би могла да продължи — да обясни, че не е толкова лесно да се намери мъж, готов да се обвърже с една сляпа. И да уточни, че не желае да поеме риска от разочарованието, което би изпитала, ако се помъчи да намери такъв мъж. Мечтите за дом и семейство бяха табу за нея. Вместо тях си внушаваше, че най-важното нещо е независимостта и успешната кариера.

Така или иначе разговорът не ѝ харесваше и Риан смени темата. Първо му зададе въпрос за баща му, след това внимателно го разпита за живота му, преди да се установи в Лос Анджелис. Той ѝ разказа за вечно скитащата си майка и за безкрайната поредица от градове и „чичковци“ от деветгодишна възраст, когато родителите му се развели, докато пораснал достатъчно, за да стъпи на крака и да реши, че ще живее с баща си.

Историите за подвизите на майка му бяха разказани с чувство за хумор, но като цяло детството му съвсем не звучеше в розово. Очевидно майка му бе влюбена в идеята да е влюбена и непрестанното преследване на нещо, което винаги ѝ се изплъзваше, бе вгорчило живота на сина ѝ.

— Сигурно си бил много самотно дете — забеляза тя тъжно, спомнила си своето собствено самотно детство.

— Това ме накара да порасна малко по-бързо, отколкото ми се искаше — призна той. — Но пък ми даде независимост.

— Къде е майка ти сега?

Хю се засмя.

— Миналата година получих от нея картичка за Коледа. Със съпруг номер шест или седем прекарваше медения си месец някъде по Карибските острови.

— А баща ти ожени ли се повторно?

— Не. След като с майка ми напуснахме Чикаго, татко продаде магазинчето си, купи две рибарски корабчета и стана заклет ерген. —

Изведнъж той се усети как умело Риан бе измъкнала толкова неща от него и се засмя. — Сигурно си била страшна журналистка. Никога не съм говорил толкова за себе си.

— Извинявай — наведе глава тя. — Винаги са ми били интересни хората и техните проблеми.

— Обаче ти самата не обичаш да говориш за себе си — вметна Хю лукаво.

— О! — засмя се на свой ред Риан и се изтегна на одеялото. — Бях забравила какъв усет имаш.

— Усетът е около седемдесет и пет процента от работата ми — отвърна той и също легна.

— А останалите двадесет и пет процента?

— Упорство и разбиране кога някой се опитва да ми отклони вниманието. Както например в момента.

— Извинявай — усмихна се тя смутено. — Наистина предпочитам да питам, вместо да отговарям.

— Щом не ти е приятно, няма да питам — каза Хю сериозно.

— Не, не ме притесняваш — поклати глава Риан. — Но, виждаш ли, ти имаш хиляди смешни истории от детството си. Можеш например да ми разказваш как поредният съпруг на майка ти те е загубил на някакъв карнавал, когато си бил на дванадесет години, а аз мога ако искам да се посмея с теб... или да прозра зад смеха болката, която си изпитвал, и да разбере по-добре какво те е направило такъв, какъвто си.

— Малко хора се замислят над това — забеляза той тихо. — Повечето с удоволствие се смеят на случките и не желаят да разберат, че зад тях се крие още нещо.

— А ти предпочиташ да е така, нали?

Хю се изкашля неловко.

— Като правило, да. Ала с теб, от друга страна... Как да ти кажа, имам чувството, че ти ще стигнеш до истината, независимо какво казвам.

— Не ми приписвай чак такива способности — предупреди го тя. — Нямам никакви свръхестествени заложби.

— Нито смешни истории от детството? — върна се той на темата.

Риан се обърна по корем.

— Не, нямам смешни истории.

Хю също се премести. Сега раменете им почти се докосваха.

— Веднъж спомена, че след инцидента си се върнала при леля си... — Той замълча за момент и попита тихо: — Какво се е случило с родителите ти?

— Когато бях на дванадесет години, баща ми загина при катастрофа. След една година майка ми умря от рак.

— Съжалявам...

— Аз също — въздъхна тя тежко. — Леля Роуз и чичо Чарли бяха много мили с мен, но и досега не мога да се отърва от чувството, че родителите ми са ме предали и изоставили.

— Всички деца се чувстват така, когато останат сами. Сигурно вече си разбрала, че не са имали избор.

— Не, Хю, и двамата имаха избор! Мога да разбера баща си, ала не и майка си. След смъртта на татко тя просто се предаде. Когато ѝ откриха рак, мама отказа да се лекува — не защото я беше страх от операцията, а защото не искаше да живее повече. Една дъщеря, която имаше нужда от нея, не ѝ изглеждаше достатъчна причина да се бори.

Ако това бе вярно, Хю разбираше защо Риан се чувства изоставена от майка си, и ѝ го каза. Страшно му се искаше да протегне ръка и да я докосне, но се въздържа. Боеше се, че ще се отдръпне. Някак чувстваше, че ако насилва нещата, може да я загуби.

— Какво имаше пред вид, когато каза, че и баща ти е имал избор?

— Така ли казах? — усмихна се тя неловко.

— Да — потвърди той сериозно. Нещо не беше наред и искаше да разбере какво е. — Как можеш да обвиняваш баща си, че е загинал при катастрофа?

— Е, нали можеше да си седи в къщи!

— Риан!

— Извинявай! — Не усещаше обаче никакво разкаяние. Нямахте намерение да обсъжда с него как бе загинал баща ѝ. — Слушай, Хю, хайде да оставим това. Да кажем, че и двамата сме имали не особено приятно детство и да продължим оттам нататък.

Тя седна и Хю също се изправи.

— Добре. А сега какво ще правим?

— Ами, да видим... — Риан се замисли за миг и тъжното ѝ преди малко лице се озари от палава усмивка. — Можем да останем тук и да човъркаме тайните си, или пък да продължим екскурзията.

— О, разбира се, екскурзията! Тайните ни могат да почакаат...

СЕДМА ГЛАВА

— Мога ли с нещо да помогна? — попита Риан, когато Хю дойде от кухнята. Бе уморена от разходката, но ѝ беше малко съвестно да си седи, докато той върши всичко сам.

— Няма нужда. Заповядай! — Хю ѝ подаде чаша вино и седна на фотьойла до нея. — Скарата е почти готова, масата е сложена и всичко друго е приготвено. Между другото, как предпочиташ пържолата?

— Средно изпечена... — тя отпи от виното и се усмихна. — Ще ме разглезиш. С Джудит обикновено си поделяме домакинската работа.

— Добра готвачка ли си? — попита той с интерес. Неочаквано за него бе станало жизненоважно да знае всичко за тази жена.

— Ужасна! Леля Роуз изтръпваше винаги, когато слагах вода на котлона. В университета ми вадеше душата да изкарам и някой домакински курс покрай журналистиката, ала тогава живеях у тях и не ми идваше наум, че и журналистите трябва някак да се хранят.

Хю се засмя. Гледаше озареното ѝ лице. Слънцето висеше ниско над хоризонта като златна монета и я обливаше с кехлибарена светлина. Косата ѝ блестеше като разтопено злато. Бе невероятно красива и той я желаше. Ужасно. Трябваше да се бори със себе си, за да отклони мислите си от това нарастващо желание и да следи разговора.

— Днес спомена, че си била напълно отдадена на кариерата. — Обади се след малко, като си спомни спокойния, задушевен следобед на одеялото в парка. — Защо искаше толкова да станеш журналистка?

За миг на лицето ѝ се появи онова тъжно изражение, но тя веднага отговори:

— Баща ми беше журналист. Не помня някога да съм искала нещо друго.

— Защото ти харесваше работата, или защото искаше той да се гордее с теб?

Риан се обърна към него и го погледна право в очите. За момент Хю забрави, че е слъпа.

— Нито едното, нито другото. Исках да бъда като него. Животът му струваше нещо. Той имаше идеали. Вярваше в неща като истина, честност и почитеност — във време, когато те бяха дори по-старомодни, отколкото са днес. И бе убеден, че трябва да се бори за онова, в което вярва... — „Кое го уби“, добави тя наум и обърна глава към залязващото слънце. — Звучи изтъркано, нали?

— Не мисля така — отвърна тихо Хю, трогнат от вълнението в гласа ѝ. — Представям си колко щеше да е горд, ако знаеше с какво уважение си спомня за него дъщеря му. А е оставил и достойно наследство. Сигурно ти е било много тежко да се откажеш от журналистиката...

Риан кимна. Всеки път, когато си спомнеше за всичко изгубено преди пет години, я пробождаше остра болка.

— Така е. Обичах всичко в журналистиката — интервютата, неясните следи, които водят до големи разкрития, преследването на неуловими политици... Обичах да виждам моето заглавие на първа страница и да чувствам, че правя нещо важно. Живеех с това... — Замълча за момент и през лицето ѝ премина сянка на тъга. — След инцидента Дъглас ми предложи работа в редакцията — да записвам по телефона репортажите на нашите пътуващи журналисти. Сигурно само за една седмица щях да полудея!

За миг той осъзна колко дълбоко бе опустошила слепотата живота ѝ. Съчувстваше ѝ за онова, което бе загубила, и същевременно се преизпълни с уважение към нея, че бе съумяла да стъпи отново на крака след такъв удар.

— И затова реши да пишеш криминални романи — заключи Хю.

— Да — усмихна се Риан.

— Мечтаеш ли понякога да се върнеш в журналистиката?

— Не... — Усмивката ѝ угасна. — Не си позволявам такъв лукс. — Тя свали очилата си, затвори очи и отново се обърна към прозореца. — Слънцето вече залезе, нали?

Той погледна океана. Бе се поддал на спокойното лениво настроение, което витаеше в стаята.

— Да, току-що се скри. Това е любимата ми част от залеза... — Стана и отиде до парапета на терасата. — Няма го вече ослепителният

блясък, останала е само приглушена светлина и цветни петна. Смогът може да е вреден за здравето, ала прави чудеса със залеза на Лос Анджелис.

— Опиши ми го — помоли Риан.

Докато Хю говореше, тя си представи ярката аленочервена ивица на хоризонта, пурпурното небе, златните облаци, тъмния и загадъчен океан. Въображаемата картина бе толкова красива, че дъхът ѝ спря. На фона на прекрасния залез стоеше и високата му широкоплещеста фигура... От звука на гласа му разбра, че се бе обърнал към нея. Той също замълча и от мисълта, че я гледа, сърцето ѝ се разтуптя.

За момент двамата останаха неподвижни, омагьосани от тихия залез. Първа заговори Риан. Опитваше се да разчупи напрежението, което внезапно ги бе сковало, но гласът ѝ изневери. Получи се сподавен прелъстителен шепот:

— Омръзна ли ти да ми описваш всичко?

— Ни най-малко! Караш ме да гледам на нещата по друг начин, сякаш ги виждам за първи път... — Тя не отговори. Хипнотизирана от гласа му, чу как тръгна към нея, приближи се и седна на ръба на шезлонга ѝ. — Има обаче неща, които не мога да ти опиша — завърши Хю.

В гласа му имаше закачка и Риан не можа да не ѝ отговори.

— Какви например?

— Например изражението на невероятно красивото ми лице — отговори той сериозно.

— И какво е това изражение? — усмихна се Риан.

Хю се наведе над нея.

— Озарено от най-сладолюбивия ми поглед...

Риан притисна ръка към сърцето си.

— Ох! Трябва ли да припадна?

— Повечето жени припадат...

— Добре! — Тя отметна глава мелодраматично. — Как е?

— Трябва да се поупражняваш.

— Съжалявам! Не съм свикнала да получавам сладолюбиви погледи от невероятно красиви лица.

— Не мога да повярвам! Вероятно на повечето мъже не им стигат думи да опишат погледите си към теб.

— А може би не им достига смелост?

— И това е възможно...

Риан се засмя. Приятен ѝ бе този закачлив флирт. Хю се смееше, но в думите му имаше доза истина. Като се шегуваше с взаимното им привличане, той успокояваше страха ѝ от прекалената им близост.

— Знаеш ли, Хю, проблемът е, че не мога ясно да си представя най-сладострастния ти поглед... — Тя смело вдигна ръка и докосна лицето му. — Да пробваме по метода на опипването. Погледни ме пак така.

— Изобщо не съм спирал — съобщи той.

Гласът му остана спокоен и безгрижен, въпреки че се напрегна от допира на нежните ѝ бързи пръсти. Риан забеляза, че брадата му бе леко набола, а на брадичката му имаше трапчинка като на Кърк Дъглас. Върховете на пръстите ѝ прелетяха през плътната му долна устна и отскочиха, преди да си бе позволила да си представи тези устни, притиснати към нейните. Очите му бяха дълбоки, а на челото му откри дълбоки вертикални резки. Едната вежда бе забележимо по-високо от другата. Трябваша ѝ няколко секунди да се сети, че лицето му бе разкривено от похотлива усмивка. Тя отдръпна ръка и изобрази укорителна гримаса.

— Ако това е най-сладострастният ти поглед съм почти доволна, че не мога да го видя.

Хю се изправи рязко, сякаш бе дълбоко обиден.

— Очевидно не си успяла да забележиш поразителната ми прилика с Робърт Редфорд!

— Вярно — съгласи се Риан. — Струва ми се, че повече приличаш на Патока Доналд.

— На Патока Доналд! — възмути се той. — Заслужаваш да те целуна, за да изтрия този патешки образ!

Сърцето ѝ заби бясно.

— Никога не съм целувана от Патока Доналд, така че няма да знам дали целуваш като него.

— А целувана ли си някога от Робърт Редфорд?

— Не.

— Значи нямам какво да губя!

Хю без предупреждение я прегърна, привлече я към себе си и задуши смеха ѝ с целувка. През двамата премина вълна на приятна възбуда. Шеговитостта изчезна. Той я притисна силно, както бе мечтал

от момента, в който я срещна, а тя обвини ръце около него. Внезапно един студен и влажен нос рязко угаси пламналите искри. Аги, която досега бе седяла кротко до нея, се почувства обидена, че не я включват в тази интересна нова игра и развълнувано се вмъкна между двамата. Хю се отдръпна и погледна към кучето, което се опитваше да се покатери в скута на господарката си.

— Мислех, че ги обучават да водят стопаните си, а не да ги пазят.

— Просто е любопитна и обича да играе — усмихна се Риан и заповяда на Аги да седне.

— Това обаче може да затрудни развитието на нашите отношения — пошегува се той, ала Риан възприе думите му сериозно.

— Ние имаме ли някакви отношения?

Хю отметна леко един кичур коса от челото ѝ.

— Бихме могли, ако ти го желаеш толкова, колкото и аз...

— Искаш да кажеш, че още не съм успяла да те уплаша?

Гласът ѝ бе спокоен, но нещо в тона ѝ я издаде.

— А опитваше ли се?

Тя вдигна рамене и се отдръпна още малко.

— Честно казано, мислех, че ще го постигна без да се опитвам, просто като съм такава, каквато съм.

Хю се намръщи, стана и отиде да напълни чашите.

— Ако мислиш така, значи подценяваш или себе си, или мен. Не съм сигурен кого.

— Сърдиш ли си?

— Да се сърдя? Не! — Той отново приседна на ръба на шезлонга ѝ. — Просто съм объркан. Помниш ли, онзи ден спомена, че се страхуваш да не се разочаровам, ако прекараме известно време заедно.

— Така е.

— Е, добре, прекарахме известно време заедно, а аз не съм ни най-малко разочарован.

— Сигурен ли си? — Искаше да му повярва. Това приятелство се бе оказало много важно за нея.

— Разбира се, че съм сигурен! Ако ми беше омръзнала или ако се бях отегчил, или каквото още си очаквала, защо щях да те каня на вечеря? Не можех ли просто да те оставя у вас, да ти кажа „Чао, маце“ и набързо да си отида?

Риан наведе глава и започна да върти чашата в ръцете си.

— Може би, за да си платя? — предположи тя и веднага съжали за думите си. Не вярваше да е такъв, ала трябваше да се убеди.

— За да си платиш ли?! — повтори Хю с отвращение, стана и отиде до парапета. — Риан, ако не си в течение на последните събития, позволи ми да те просветя. Времето на бързото прелъстяване и познанствата за една нощ свърши. Жените вече не са единствените, които търсят така наречените трайни връзки — той отпи от виното и продължи:

— Ще ти призная, че това създава някои проблеми, за заклетите ергени като мен. Но фактът, че нямам желание да се оженя и да се отдам на тих семеен живот в някое уютно кътче, не значи, че не копнея за жена до себе си — не просто за в леглото, а истински близка приятелка. Отгоре на всичко имам особена слабост към привлекателни, интелигентни и амбициозни жени, а ти отговаряш на всичките ми изисквания.

Тя се усмихна:

— А какво става, ако някоя от тези привлекателни, амбициозни жени започне да приема нещата прекалено сериозно и се опита да те завлече в някое уютно кътче?

Хю се върна и седна до нея.

— Това се случва много по-рядко, отколкото предполагаш. Обикновено повечето от връзките ми прекъсват по взаимно съгласие. Ще се изненадаш, ако разбереш колко много жени търсят неангажиращо приятелство, докато се занимават с кариерата си.

Риан кимна. Разбираше какво й казва — той определяше условията на играта и честно й обясняваше защо я намира толкова привлекателна. Винаги щеше да избягва дълготрайните връзки, ала тя бе в града само за няколко месеца. Щом завършеше сценария си, щеше да се върне в Чикаго. Хю го знаеше и просто й предлагаше удобни и приятни отношения по време на престоя й в Лос Анджелис, които без съмнение трябваше да приключат с една приятелска целувка за сбогом.

Риан бе изненадана, че идеята толкова й допадна. Защо не, всъщност? Не помнеше някой да й е харесвал колкото Хю Макена. В университета и през първите си години като журналистка бе имала доста приятели, но бе твърде отдадена на кариерата си, за да се обвърже с по-сериозни отношения. Със слепия оптимизъм на младостта винаги бе смятала, че рано или късно някак от само себе си

ще се появят съпруг и деца. Не чувстваше нужда да бърза или да полага някакви усилия. А моралните ценности, които ѝ бяха внушили родителите, и по-късно леля ѝ и чичо ѝ, не ѝ позволяваха да спи с всеки срещнат. Имаше само едно преживяване с един добър приятел в университета, когото харесваше и уважаваше, ала инстинктивно усещаше, че той няма да поиска повече, отколкото бе готова да му даде. А след това дойде „инцидентът“ и я принуди да изостави мъглявите мечти за любещ мъж, който да сподели живота ѝ. Наистина, никога не бе мислила, че ще дойде един чаровен и забавен Хю Макена и ще ѝ предложи краткотраен необвързващ роман, но вече знаеше, че няма да отхвърли предложението. Разбира се, трябваше да внимава да не направи някоя глупост, като например да се влюби. Досега обаче цели тридесет и три години бе успяла да не се излъже, сигурно щеше да успее още няколко месеца. Възможността да бъде ухажвана от красив и желан мъж не бе за изпускане. Нещо повече, тя и не искаше да я изпусне. Едно нещо обаче трябваше да бъде изяснено веднъж завинаги.

— Хю, наистина ли не ти пречи, че тази — посочи себе си Риан — привлекателна, интелигентна и амбициозна жена случайно е сляпа?

Той хвана лявата ѝ ръка и я обърна нагоре с дланта.

— Пречи ми, Риан. Защото те кара да се съмняваш в себе си. Защото ти е трудно да повярваш, че един мъж може да иска да те познава и да бъде близо до теб, независимо какви проблеми или неудобства създава твоята слепота.

Тя знаеше, че вече е тъмно — слънцето не топлеше лицето ѝ, а Хю сигурно още не бе запалил лампите. Надяваше се, че вечерните сенки скриват избликналите ѝ сълзи. Протегна ръка, докосна устните му и леко го целуна.

— Благодаря ти — прошепна Риан.

— Аз ти благодаря... — Повече от всичко той искаше да я притисне в прегръдките си и да продължи целувката, ала знаеше, че моментът не бе подходящ. Прекалено много държеше на тази връзка, за да избързва. — Гладна ли си?

— Слънцето скри ли се?

— Това сигурно значи, че трябва вече да слагам пържолите! — Хю стана, хвана я за ръката и я издърпа.

— Ако не побързаш, може да изям възглавниците на столовете!

- Е... Идеята ти не е толкова лоша — забеляза той разкаяно.
— Защо?
— Защото забравих да ти кажа, че и аз не мога да готвя...

На следващия ден в Чикаго един мъж на име Дел Мичълън погледна към оживената улица, двадесет и седем етажа под прозореца на кабинета му, и се замисли каква ужасна грешка бе включването на Арлън Бек в организацията. Чуваше как зад гърба му Бек се гърчи на плюшения стол като червей на въдица. Падаше му се. Бек бе тъп и недодялан глупак, а Мичълън не обичаше такива „служители“. Сега повече от всякога му се искаше да се бе отървал преди две години от банкера, вместо да погълне незаконния му хазарт.

Мълчанието на Мичълън и този широк гръб пред очите му бяха изнервящи и Арлън накрая се изкашля нерешително.

— Господин Мичълън...

— Млъкни, Арлън! — озъби се Дел, без да си прави труда да се обърне. — Трябва да реша как да оправя глупавата каша, която си забъркал.

— Искаш ли да я убия?

Мичълън най-после го погледна.

— Не, не искам да я убиеш, идиот такъв! Сега не са двадесетте години, а аз не съм Ал Капоне! Убийството е мръсна работа и се опитвам да го избягвам, освен ако е абсолютно необходимо. Ако беше разбрал това преди пет години, сега нямаше да сме в такова положение.

— Вярно — наведе глава Арлън. — Но трябваше да се отървем от Перигрино, пък нямаше друг начин. Той вече се беше спазарил с областния съдия...

— Знам, знам. Обаче ти трябваше да оправяш работата и да провериш дали няма свидетели. Ако момичето си върне зрението...

— Може пък да не си го върне — прекъсна го припряно Бек.

Мичълън му хвърли унищожителен поглед.

— За какво иначе ще ходи при един от най-добрите специалисти в страната?

— Не знам — смотолели Бек. — Сега как ще се оправим?

Защо „ние“? Мичълън искаше да кресне на този самодоволен парцал, че това си е негов проблем, а не на организацията. Ала не можеше. Ако арестуваха Арлън Бек за палеж, убийство и опит за убийство, цялата империя на Мичълън щеше да е изложена на опасност. За смекчаване на вината си Бек вероятно щеше да поднесе на тепсия главата на най-голямата организация за хазарт в Чикаго. А Дел Мичълън не знаеше какво ще прави, ако загуби главата си — в буквален или в преносен смисъл. Той погледна строго към Бек:

— Сега ще чакаме да видим какво ще стане. Твоят човек в Лос Анджелис надежден ли е?

— Да, шефе. От нашите е.

— Надявам се, че от него не може да се стигне до мен? — намръщи се Мичълън.

— Не, разбира се!

— Добре. Кога има това момиче час при лекаря?

— На двадесет и девет юни в единадесет часа. След месец и половина.

— В девет часа на тридесети искам да знам точно какво е казал докторът.

— Но документите са поверителни...

— Значи твоят човек трябва да подкупи някого в болницата или да се вмъкне и да открадне картоната ѝ. Не ме интересува как! Ако тя ще прогледне, искам да знам.

Бек се сви от гнева му.

— Ами ако могат да ѝ направят операция или нещо такова?

— Тогава няма да имаме избор. Ще трябва да я премахнем, преди да прогледне и да те познае. Твоят човек може ли да се заеме и с това?

— Да, шефе.

Мичълън го погледна студено.

— Добре... А ако се стигне до убийство, внимавай този път да е както трябва. Не искам да съм на твое място, ако пак оплескаш работата.

— Няма! — обеща Бек разпалено и стана. — Ако има и най-малка опасност Риан Къркланд да прогледне, ще я очистим. Можеш да разчиташ на това!

ОСМА ГЛАВА

— А, това си ти! — Джудит стоеше на входната врата и гледаше подозрително към Хю.

— И аз се радвам да те видя — отвърна той добродушно. Макар и трудно, вече бе свикнал със странностите ѝ. Отвън бе груба и ръбеста като мидите по лодките на баща му, но душата ѝ бе мека като памук — особено ако ставаше дума за Риан. Хю дори подозираше, че чувствата на Джудит към него започват да се затоплят, ала не беше сигурен. През последния месец, докато излизаше с Риан, той и Джудит поддържаха нещо средно между приятелство и омраза, което ги изправяше и двамата на нокти. — Може ли да вляза?

— Чакам доставчици — съобщи тя строго.

Хю кимна, сякаш това обясняваше всичко. Опита по друг начин:

— Може ли да вляза, ако обещаю да не ги изгоня, когато дойдат?

— Джудит въздъхна тежко и отстъпи крачка назад. Той мина покрай нея и влезе в хола. — Джудит, може ли да ти задам един личен въпрос?

— Само ако е абсолютно необходимо.

— Има ли някой на света, когото харесваш?

Тя затвори вратата и го погледна безстрастно.

— Харесвам доставчици.

— Добре. Следващия път ще донеса продукти.

— В твоя случай няма да помогне... — Тя тръгна към кухнята и Хю я последва, подсмивайки се.

— Костелив орех си! — Аги се втурна към него от хола и той се наведе да я погали. — Поне кучето се радва, че ме вижда.

Погледът на Джудит красноречиво показваше колко малко я интересува одобрението на Аги.

— Мислех, че днес посрещаш баща си на летището.

— Чак на обед. Имам около час и реших да се отбия да видя дали няма нужда да помогна с нещо за събирането. Между другото, къде е Риан? — Недоволството, изписано на лицето ѝ, се смени със

загриженост. Хю потупа Аги, за да я отпрати, и се изправи. — Какво има?

— В стаята си. Надявам се, че спи. Тази сутрин пак имаше ужасно главоболие.

Той се намръщи. Дъг Съдърланд бе споменал нещо за периодичните ѝ главоболия, когато говориха по телефона преди месец, но допреди две седмици нямаше повод да си спомнят за тях. Тогава бяха отишли в приятно италианско ресторантче. Докато ядяха, Риан внезапно пребледня и почти припадна. Очевидно много я болеше. Хю бързо я върна в къщи и я сложи в леглото. Много се разтревожи и искаше да остане с нея, ала и двете с Джудит се възпротивиха.

— Просто малко ме боли глава — възрази Риан, като безуспешно се мъчеше да говори бодро.

— От леко главоболие хората не губят съзнание.

— Не съм загубила съзнание. Само ми се зави свят.

— Това го разправяй на келнера в ресторанта. Сигурно трябваше да му разреши да извика „Бърза помощ“. Риан! — Той седна до нея на леглото и хвана ръката ѝ. — Очевидно това се е случвало и по-рано. Ходила ли си на лекар?

Тя поклати глава и трепна от болка.

— Не още...

— Главоболията ѝ започнаха преди няколко месеца, малко преди да дойдем тук — обади се Джудит, докато слагаше мокра кърпа на челото ѝ. После ѝ даде два аспирина, изведе Хю в кухнята и продължи: — Отначало бяха по-леки, но когато започнаха да се усилват, решихме, че трябва да отиде на консултация.

— Това свързано ли е с падането, предизвикало ослепяването?

Джудит вдигна безпомощно рамене и наля по чаша кафе.

— Още не се знае. Докторът, който я лекува след опита за убийство, се е пенсионирал. Риан все пак успя да се свърже с него. Като разбра, че ще идваме в Лос Анджелис, той ѝ препоръча един лекар тук, специалист невролог. Бил един от най-добрите в страната.

— А защо още не е отишла при него?

— Защото часовете му са заети месеци напред, затова. Записана е за двадесет и девети. Това беше най-ранният свободен час — обясни Джудит язвително. Явно беше не по-малко недоволна от него заради това отлагане.

Хю се намръщи и отпи от кафето си.

— Защо не ми е казала нищо?

— Защо пък да ти казва? — озъби се Джудит. — Риан е сигурна, че това е обикновено главоболие от напрежение или умора. Не иска да мисли, че е нещо по-сериозно. И сигурно е права.

Тогава той се бе съгласил с Джудит, най-вече защото не можеше да понесе Риан да има някакви сериозни проблеми. През следващите две седмици тя получи още два пристъпа с толкова силни болки, че трябваше да лежи по няколко часа.

Бе толкова несправедливо, че му идеше да удари нещо. Обаче нямаше какво да удря и това го разстройваше още повече. Риан бе преживяла смъртта на родителите си, опита за убийство, от който бе загубила не само зрението си, а и любимата си работа... а сега този мъчителна болка и вечният страх, че може да е сериозно болна. Тя, разбира се, никога не бе намеквала за подобен страх, както и Джудит, ала Хю знаеше, че го изпитват, защото и той го изпитваше.

За кратко време Риан бе станала толкова важна за него, че го плашеше, но Хю и не помисляше за връщане назад. Тя го правеше щастлив, спокоен и удовлетворен, както никога по-рано. Той реши да остави това чувство да се развива.

С нея се живееше лесно. През седмицата Риан работеше върху сценария си и имаше дълги срещи с режисьора и продуцентите на филма, ала много от вечерите прекарваха заедно. Правеха дълги разходки по брега или просто седяха тихо на терасата и се наслаждаваха на залеза. Тя му разказваше за проблемите си с филмовите дейци, имитираше помпозното им самочувствие, всекидневните им искания за промени и дори ухажването на асистент-режисьора. Хю прочете всичките ѝ четири книги за Камерън Лоу. Риан го помоли да прочете и сценария. Непрекъснато му повтаряше, че много ѝ помага — не само за писането, ала и като специалист по частните разследвания. Той ѝ вярваше.

Вечерите им заедно бяха обикновени и приятни, изтъкани от незабележими моменти, които Хю се научи да цени. През почивните дни пътуваха. Лос Анджелис никога не му бе харесвал колкото сега, когато го гледаше през нейните очи. Една седмица я заведе в луксозен ресторант, следващата ядоха сандвичи, докато чакаха с часове на опашка за премиерата на нов научнофантастичен филм. Тя следеше

историята и се вълнуваше заедно със залата, но според него изпита истинско удоволствие по-късно, когато той успя да ѝ обясни поразителните ефекти и да опише чудноватите извънземни.

След този ден Хю я водеше и на театри и на най-нашумелите филми, за да ѝ даде възможност да се почувства част от тълпата. В Холивуд ходенето на кино бе събитие. Публиката ръкопляскаше като на театрално представление. Никъде по света гледането на филм не бе толкова преживяване и той искаше Риан да го усети. Обаче по-често гледаха филми на видеокасети в дома ѝ, където Хю можеше да спре и да обясни някои важни подробности, които тя бе изпуснала.

Той замина извън града по работа за цяла седмица. Времето се влачеше толкова бавно, че Хю усещаше как полудява. Телом бе в Бостън, но духом не се отделяше от красивата червенокоса в Лос Анджелис. Когато се върна, продължиха както по-рано, ала с нова сила, сякаш и двамата се опитваха да наваксат пропуснатото. Отидоха на театър, следващата вечер на концерт, а последната седмица оставиха Аги и посетиха Дисниленд. Естествено, кучето би било добре дошло в парка, ала нямаше да може да се вози с тях, така че Хю беше водачът на Риан. За ръка с нея той видя страната на чудесата с неподправената радост на дете.

Но през целия този месец Хю нито веднъж не я покани отново в дома си. Усещаше нарастващото си желание към нея и бе сигурен, че ако я заведе там, няма да я пусне до сутринта. Тя му бе толкова скъпа, че бе решил да не прибързва, за да не съжالياва по-късно.

— Хю? Джудит, гласа на Хю ли чух? — Риан слезе в хола. Движеше се малко по-бавно от обикновено.

— Тук съм, Риан! — Той отиде до нея и докосна ръката ѝ. Тя го прегърна през кръста и Хю я привлече нежно към себе си. — Джудит ми каза, че пак си имала главоболие.

— Най-лошото мина — отвърна Риан и облегна глава на рамото му. — Мислех, че пътуваш към летището.

— Просто се отбих да видя дали мога да помогна с нещо за събирането... Като стана дума за това, сигурна ли си, че до довечера ще се оправиш? Може би трябва да го отложим.

Тя тръсна решително глава и отиде до бара.

— Не, след час-два ще бъда съвсем добре! — Седна на един от високите столове и Джудит автоматично ѝ подаде чаша чай с лед. —

Храната е поръчана, гостите са поканени, барманът е нает, а аз съм решила, че ще отпразнувам завършването на първия вариант на сценария си, дори ако това ме убие.

Хю застана зад нея и взе да разтрива врата и раменете ѝ.

— Трябва да ти кажа, че татко го чака с нетърпение. Никога досега не е бил на истинско холивудско събиране.

Риан избухна в смях и се облегна на него. Ръцете му бяха силни, но в същото време невероятно нежни. Бе чудесно да я докосва.

— Надявам се, обяснил си на Уеб, че това не е истинско холивудско събиране. Няма да има нито шатра, нито скулптури от лед. Просто няколко приятели ще дойдат на гости. Честно казано, изненадана съм, че Тед и другите от екипа приеха поканата ми. Довечера може да им е малко скучно.

— Пак се подценяваш. Кой може да устои на изкушението да прекара една вечер с теб?

— Да ти направя ли списък? — пошегува се тя.

— Не, благодаря! Радвам се, че няма да се налага да се боря с ято пламенни ухажори, за да си само моя.

Без да обръщат внимание на недоволното сумтене на Джудит, двамата започнаха да обсъждат подробностите за вечерта. Хю с удоволствие се бе съгласил да бъде домакин, а Риан вече го бе предупредила, че няма да може да обикаля наоколо, защото в пълна стая щеше да се спъва в хората. Списъкът на гостите бе много шарен, ала тя не се безпокоеше. Тед Бракстън, продуцентът на „Камерън Лоу“ и режисьорът Малкълм Ризлинг ѝ харесваха, въпреки че бяха доста ексцентрични. Когато Малкълм настоя да я запознае с някои от другите участници в продукцията, Риан реши да организира малко събиране. Тогава Хю ѝ каза, че баща му, Уеб, пристига за една седмица и тя с радост включи и него. Покани дори няколко от колегите на Хю от агенцията. Бе слушала толкова много за приключенията им, че нямаше търпение да се запознае с тях.

В крайна сметка преброи, че на събирането щяха да дойдат към тридесет души, но не се притесни.

Хю и Джудит щяха да ѝ помагат, а на нея много ѝ се искаше да сподели щастието си.

Не бе трудно да се открие източника на това щастие. Хю Макена. Беше ѝ приятно да работи върху сценария, ала дори удовлетворението

от работата бе нищо в сравнение с близостта на Хю. Той бе деликатен и чаровен, интелигентен и чувствителен. С него бе удобно като със стара обувка и в същото време ѝ се завиваше свят и дъхът ѝ спираше като при шеметно спускане. Но преди всичко той я караше да се чувства жена — за пръв път в живота ѝ...

Шегуваше се, че няма търпение да завърши сценария си, обаче всъщност бе благодарна, че има още много работа. Знаеше, че когато завърши окончателния вариант, вече нищо няма да я задържа и ще трябва да се върне в Чикаго. Тази мисъл винаги я натъжаваше, но Риан не смееше да се поддаде на тъгата. Не можеше да си го позволи. Хю ясно ѝ бе показал, че тяхната връзка е временна и тя бе успяла да си внуши, че наистина трябва да е така. Просто не можеше да допусне да се влюби, иначе щеше да наруши споразумението, което бяха сключили през онази първа вечер в къщата му на брега на океана. Ако той започнеше да подозира, че Риан държи на него повече, отколкото трябваше, веднага щеше да прекъсне отношенията им, затова обуздаваше засилващите се чувства.

Това, разбира се, не беше лесно. Никога не бе срещала друг като него. Силата му бе уравновесена от нежност, а закачливото му чувство за хумор непрекъснато ѝ доставяше удоволствие. Хю бе грижлив, съчувстваше ѝ и приемаше с безкрайно търпение неудобствата, които му създаваше слепотата ѝ, а в същото време не ѝ позволи да се чувства безпомощна или непохватна. Накратко, той я накара да иска всички онези неща в живота, които тя мислеше, че никога не може да има.

Беше опасно обаче да позволява на мислите си да се отплесват в тази посока, затова много малко се занимаваше с бъдещето. Както и да се чувстваше до Хю, Риан нямаше бъдеще с него и трябваше да не забравя този факт. Напомняше си, че за нея е жизненоважно да се върне към сигурността си в Чикаго, че там са всичките ѝ приятели, които сега ѝ липсват, че тук подвижността ѝ е ограничена и че в Лос Анджелис никога не би могла да се почувства като у дома си. При добро желание можеше да измисли десетина причини защо никога не може да има по-трайни отношения с Хю Макена. Но когато беше с него, повечето от тези причини отиваха по дяволите. Много ѝ струваше да живее само с настоящето. За да не го безпокои, тя непрекъснато споменаваше за предстоящото си завръщане в Чикаго.

Горещо се надяваше той да не разбере, че това бе отчаян опит от нейна страна да не забравя неизбежното.

Доставчиците най-после пристигнаха и Хю тръгна към летището, като обеща да се върне вечерта с Уеб, преди да са дошли другите гости.

Когато се върна, къщата бе готова, Риан също, само Джудит още се преобличаше горе.

— Аз ще отворя — извика ѝ Риан, изтича до вратата и спря. — Хю, ти ли си? — Дори възбудена от подготовката за тържеството, тя не можеше да забрави предпазливостта от последните пет години. Отвори едва когато чу гласа му.

Той онемя. Риан бе зашеметяваща. Костюмът ѝ в цвят каки, украсен с еполети и златни копчета, би приличал на дрехи за лов, ако не бе от мек лъскав плат, плътно прилепнал към тялото ѝ. На врата ѝ блестяха няколко диаманта, а буйната ѝ червена коса се виеше около светналото от вълнение лице. Най-важното обаче бе усмивката ѝ, от която сърцето му винаги се преобръщаше.

— Страхотна си! — Хю пристъпи напред, хвана я за ръцете и се наведе да я целуне. Зад него Уеб Макена се усмихна широко:

— Не ми обръщайте внимание. Аз ще стоя тук до вратата и ще ви пазя.

Риан се отскубна от прегръдката на Хю и протегна ръка.

— Извинявайте, господин Макена. Моля, заповядайте!

— Татко, ако още не си се сетил, това е Риан Къркланд. Риан, това е баща ми, Уеб Макена.

— За мен е истинско удоволствие да се запознаем, Риан. Синът ми доста ми е разказвал за теб. Напълно съм съгласен с него, че си страхотна! — Той я хвана под мишница и влязоха заедно в хола, а Хю затвори вратата и тръгна след тях.

— Благодаря — усмихна се тя. Уеб бе по-нисък от сина си, ала гласът му бе също толкова топъл, а поведението — открито и приятелско. Трябваше да пита Джудит довчера дали прилича на Хю. — И на мен Хю много ми е говорил за вас. Седнете, моля.

— Не, не, дошъл съм да върша работа. Хю си позволи да ме назначи за помощник-домакин на тържеството.

— Прекрасно! А какво точно прави един помощник-домакин?

Хю я издърпа от баща си и я прегърна.

— Занимава се с гостите, за да мога аз да имам повече време за домакинята.

— О, колко хубаво! — Риан подари една от безценните си усмивки на Уеб Макена. — Надявам се, че добре ще се справите с новата си работа.

Тя настоя да поседнат за няколко минути, докато чакаха гостите, за да се опознаят. Барманът, когото Джудит бе повикала, пристигна. Хю започна да му показва кое къде е и остави Риан и Уеб сами.

Като ги гледаше от другия край на стаята, усети прилив на гордост. Въпреки шестдесет и трите си години Уеб Макена бе енергичен, жизнен човек и преливащ от добро настроение. Имаше чудесната способност бързо да се сприятелява. Вероятно това обясняваше успеха му в работата с корабчета под наем. А Риан... Е, Риан си беше Риан. Просто нямаше друга като нея.

— Значи на Риан най-после ѝ дойде умът в главата, че да те зареже заради някой по-възрастен и по-умен... да не кажа и по-хубав — обади се Джудит от стълбите.

Хю се обърна, готов да ѝ отговори в нейния тон, но отново онемя. Бе облечена в пастелно син костюм и не приличаше на себе си. Косата ѝ, обикновено неописуема купчина от разбъркани къдрици, сега падаше свободно до раменете и омекотяваше ъгловатото ѝ лице. Бе направила дори компромис с принципите си и леко се бе гримирала. Трябваше да мине известно време, докато той се посъвзе и отвори уста.

— Джудит, едва те познах. Ако си се научила и да се усмихваш, мога да ти гарантирам, че ще си втората по красота жена тази вечер!

— Хич не се надявай! — отсеке тя решително. — Ако се усмихна, може да не го понесеш и да получиш инфаркт.

— Много е вероятно — съгласи се Хю.

Джудит се замисли върху тази възможност.

— Всъщност май си струва да опитам...

— Джудит, ти си цяло съкровище! — засмя се той и преди тя да успее да възрази, бързо я целуна по бузата.

Джудит се отдръпна стреснато и се намръщи, за да не покаже, че ѝ е станало приятно.

— Ако още веднъж опиташ, момченце, ще ти разбия зъбите!

— Правилно ли чувам, че заплашват сина ми? — обади се добродушно Уеб и се надигна от фотьойла. Хю хвана Джудит под мишница и я поведе към дивана. — Сега пък какво е направил?

— Много е сладък — отвърна Джудит саркастично. — Никога ли не сте го учили на добри обноски?

— Вие трябва да сте госпожа Тримейн — засмя се Уеб. Риан ги запозна официално и той продължи: — Да изведа ли момчето навън и да го напляскам?

— Трябвало е да помислите за това преди тридесет години...

След двадесет минути гостите започнаха да пристигат. През първия час Хю развеждаше Риан под ръка през стаята. Накрая обаче Малкълм Ризлинг я отмъкна в ъгъла на дълъг разговор за проблемите на избора на подходящо място за снимки. Хю отиде при Мо Джонсън и красивата му дама.

Кенди, висока дългокрака блондинка, остана с Хю, и макар да бе изключително хубава, той бързо се отегчи от вниманието ѝ. Никога не го бяха привличали този тип наивни красавици с безпомощен вид. Предпочиташе да е с Риан, да се забавлява с наблюденията ѝ за околните, с острия ѝ ум и с особеная ѝ чар, с който тя привличаше и вълнуваше, без да полага никакви усилия.

Когато при тях дойде Бен Розентал, друг колега от агенцията, Хю веднага му прехвърли Кенди и отиде да търси баща си. Намери го в кухнята с Джудит. Спореха как да подредят една чиния със сандвичи и с такова удоволствие си разменяха обиди, че сърце не му даде да ги прекъсне. Реши, че Уеб Макена може би най-после е намерил половинката си.

Върна се на бара, поръча си едно уиски със сода и продължи да се върти из стаята. Риан бе обградена от хора от филмовия екип, с които искаше да се запознае, и Хю цяла вечер ту се включваше в разговора, ту се разхождаше наоколо, докато малко след полунощ гостите започнаха да се разотиват.

Когато тя затвори вратата след последния гост, той и Уеб обявиха вечерта за голям успех, а Риан се облегна на вратата изтощена, но щастлива.

— Ако е било успех, това е само заради домакина, помощник-домакина и помощник-домакинята. Благодаря на всички!

— Удоволствието беше наше — отговори Уеб.

— Как ти се стори първото ти холивудско събиране? — попита го Риан, забравила за миг, че и за нея бе първо.

— Малко по-кратко, отколкото очаквах, обаче като цяло много приятно.

— А на теб, Джудит? — обади се Хю, като я видя, че тръгва към кухнята с табла мръсни чинии.

— Радвам се, че свърши. Сега всичко е пак нормално.

Риан се отлепи от вратата.

— Като говорим за нормално, къщата в пълен хаос ли е?

— Не е чак толкова зле — огледа се Хю. — За нула време ще я изчистим.

— Не, не — възрази Уеб с празна табла в едната ръка и пълен пепелник в другата. — Ние с Джудит ще оправим всичко, а вие двамата излезте да се поосвежите.

— Уеб е прав — намеси се Джудит. — Ще свършим много по-бързо, ако не ни се мотае в краката.

Тя се отдалечи сред звъна на чашите върху таблата и Риан изразително вдигна рамене:

— Струва ми се, че нещо ни намекнаха...

— А на мен няма нужда да ми се казва два пъти — добави Хю и я хвана за ръката. — Хайде, да изчезваме, преди да са размислили.

С удоволствие излязоха в благоуханната нощ. Някъде на брега все още продължаваше друго събиране. Жив оркестър забавляваше целия квартал с музиката на Глен Милър. Щом се появиха на терасата, поздравиха ги мелодичните звуци на „Лунна серенада“.

— Най-последно си само моя! По едно време ми се струваше, че трябва с лост да откача малкия Чъки Бракстън от теб.

Тя се намръщи при мисълта за любвеобилния асистент-режисьор, чиито атаки отбиваше от няколко седмици.

— Нали ти казах, че племенникът на режисьора ме преследва...

— Излиза, че не си се шегувала. Пък и не изглежда особено изискан ухажор.

— Мисля, че Чък не разбира какво значи да е изискан. Всъщност е безобиден, ала започва да ми досажда. Въобразил си е, че съм нещастен безпомощен инвалид, който има нужда от неговата закрила.

— Очевидно не е голям психолог — засмя се той. — Ти си най-малко безпомощната жена, която съм срещал.

Риан го прегърна през кръста и облегна глава на рамото му.

— Това си е чиста проба ласкателство, но ми е приятно да го чуя.

— Ти не си безпомощна, Риан. Успяваш да бъдеш силна и способна, а в същото време да оставаш женствена и вълнуваща. Не мога да не оценя вкуса на Чъки.

Тя вдигна глава към него. Хю се възползва от това и я целуна — нежно като океанския бриз и като долитащата музика.

— Танцувай с мен — прошепна той и я обърна към себе си.

— Предупреждавам те, че не съм добра танцьорка...

— Просто се отпусни и се движи в такт с музиката. Нали разбираш, че само си търся повод да те хвана по-здраво.

— Няма нужда да търсиш повод за това — прошепна Риан, зарови глава в рамото му и се понесоха в ритъма на чувствената мелодия. Когато оркестърът премина на нещо по-бързо, те не му обърнаха внимание. Хю потърси устните ѝ и бавният им танц съвсем спря. Риан отговори на целувката и двамата забравиха за всичко наоколо.

Той я притисна към себе си. Ръцете ѝ се плъзнаха по широките му гърди и се склупчиха зад главата му. „Всяка целувка е различна“ — мърна се някъде в дълбочината на съзнанието ѝ, докато се отдаваше на трепета, който предизвикваше прегръдката му. Всяко негово докосване, всяка дума, всяко движение през този последен месец ѝ показваха колко силно я желае Хю. А всеки път, когато той я докосваше така, Риан копнееше за него все повече и повече. Долепена към него, чувстваше как гърдите ѝ се напрягат, усещаше сладостна болка между бедрата си и неоспоримо доказателство за силното му желание, от което ѝ се завиваше свят. Всеки път, когато Хю я прегръщаше, я обземаше глад, по-силен, отколкото някога си бе представляла... Но започваше да се страхува, че това желание никога няма да се изпълни.

От седмици той се доближаваше до нея и изведнъж се отдръпваше, сякаш между тях изникваше някаква невидима бариера. Тя направо полудяваше. Знаеше, че тази вечер няма да е по-различно — Хю щеше да я докосва, целува, прегръща и накрая да я остави сама с болезненото ѝ желание.

— Музиката е спряла — промърмори той и неохотно я пусна. Трябваше веднага да си тръгне, иначе съвсем щеше да загуби ума си от страст. Хвана я за ръка и я заведе до парапета на терасата. Бе

прекалено зает с обуздаването на собствените си чувства, за да забележи, че и Риан водеше вътрешна борба.

— Да, наистина — съгласи се тя, дръпна се от него и скръсти ръце пред гърдите си.

— Студено ли ти е?

Как може да ми е студено, идеше ѝ да изкрещи, ала се овладя и излъга:

— Съвсем малко.

— Може би трябва да влезем вътре.

— Може... — Риан се обърна към къщата, но Хю я спря.

— Добре ли си?

„Дали съм добре? Разбира се, че не съм! Сърцето ми ще изхвъркне, ръцете ми се изпотяват и до болка ми се иска да се любим... Как искаш да съм добре?!“. Думите бяха на върха на езика ѝ, ала тя не можеше да си позволи да ги изрече. Той я желаше, сигурна бе в това, обаче очевидно по-добре контролираше чувствата си. Риан някак не можеше да си представи да каже: „Вземи ме, твоя съм“. Освен това едва ли мястото и времето бяха подходящи — тук на терасата, когато Джудит и баща му бяха вътре.

Като се замисли, тя осъзна, че през цялото време, което бяха прекарвали заедно последните седмици, нямаше нито един удобен случай да се любят след вечерта в неговата къща. Не можеше да не се запита защо. Дали Хю се мъчеше да даде на връзката им време да се развие, или се отнасяше с нея като с малолетна, понеже я възприемаше като сляпа и безпомощна? Пред нея твърдеше, че не познава по-малко безпомощен човек от нея, ала дали наистина го мислеше? Ако се опитваше да не избързва с отношенията им, защото много държеше на тях, това беше едно, но ако се боеше да не се възползва от нея, защото бе сляпа... Е, това бе нещо съвсем различно.

— Риан?

Тя се обърна към него и успя да се усмихне.

— Добре съм.

— Не, не си добре. Нещо те тревожи! — Той я прегърна отново.
— Моля те, кажи ми какво има...

Вниманието ѝ бе изцяло погълнато от дълбокия му нежен глас и от начина, по който телата им се допълваха. Чувстваше се толкова добре в прегръдките му, как можеше да е грешно да му каже, че иска

да се любят? Не беше грешно, разбираше го със сърцето си. Просто не можеше да се реши да произнесе думите, поне не и докато все още имаше въпроси без отговори.

— Извинявай, Хю, аз...

— Джудит ме изгони от кухнята — оповести Уеб до тях на терасата. — Риан, щом свършиш сценария, искам да доведеш тази жена в моя залив. Ще прекараме няколко дена на борда на „Мери Ан“. Там ще мога аз да ѝ заповядам.

Риан се засмя малко насила, отдели се от Хю и пристъпи към баща му, благодарна, че ги прекъсна.

— Не знам, Уеб. От това, което чух тази вечер, ми се струва, че можеш и сам да се справиш с Джудит. Мисля, че няма да ти се наложи да демонстрираш капитански авторитет.

— Властна натура е тя... — Уеб погледна към сина си. — Джудит направо ми каза, че е време да си ходим, за да може Риан да почине.

Хю я погледна нерешително. Разкъсваше се между желанието да изясни нещата между тях и да я остави да си легне. Умората, изписана на лицето ѝ, прекрати колебанията му.

— Добре, татко. Тръгвай към колата, аз идвам веднага.

Уеб благодари на Риан за вечерта и с бащинска целувка ѝ пожела лека нощ, след това отново изчезна в къщата.

— Риан... — Хю хвана ръцете ѝ. — Ще довършим разговора си по-късно, нали?

— Разбира се! — Тя се усмихна, докосна устните му, след това своите. — Благодаря ти, че дойде тази вечер.

— Не бих си пожелал да бъда другаде. Ще ти се обадя през седмицата и ще обядваме заедно някъде.

Риан кимна.

— Ако Уеб не възразява, ще се опитам да взема и Джудит, и да отидем четиримата.

— Едва ли може да възрази!

Минаха през къщата, хванати за ръка. На входната врата той с нежелание я целуна за лека нощ.

Когато Хю си тръгна, тя се опита да помогне за разчистването, но Джудит заяви, че няма нищо, което да не може да почака до

сутринта. Риан се прибра в стаята си, където Аги спеше дълбоко. Щом господарката ѝ влезе, тя веднага се събуди.

Риан я изведе за последен път тази вечер, след това бързо се съблече и легна.

Чувстваше се уморена, всъщност почти изтощена, ала сънят не идваше. Мислеше за Хю, за целувката му и се чудеше още колко ли самотни безсънни ноци ще преживее.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Къщата бе тъмна и тиха. Хю излезе на терасата. Завивките на леглото зад него бяха объркани и изпомачкани от неспокойното му мятане. Искаше му се да последва примера на баща си, който спеше дълбоко в съседната стая, но не можеше. Дори студеният душ тази нощ не помогна. Той знаеше, че нищо няма да се промени, докато най-после не сложи край на това изтезание и не доведе Риан в леглото си.

Мисълта за нея и за начина, по който тя оживяваше в прегръдките му, се връщаше отново и отново. Цялото тяло го болеше от потиснатото желание. Хю отдавна бе разбрал, че едно краткотрайно преживяване с безименна непозната бе несравнимо по-малко приятно от близостта с партньорка, с която споделя нещо повече от моментната страст.

Винаги бе вълнуващ първият път с жена, която дълго бе ухажвал и която също като него разбираше, че задържането на желанието прави изпълнението му по-сладко. Имаше един изследователски и откривателски момент, който засилваше страстта. Ала той обичаше и онова, което идваше после — приятелството, удоволствието да знаеш какво кара партньорката ти да се задъхва от наслада или да стене от възторг. В секса Хю се раздаваше без остатък, използваше всичките си умения и самоконтрол, за да достави на жената същата радост, която той получаваше. Емоционално обаче и досега не се бе научил как да ѝ предложи най-съкровените си мисли или сърцето си. Хю бе харесвал, желал, но не бе обичал. Приятелките му обикновено усещаха това и също не му даваха всичко от себе си. В момента, в който единият от двамата преминеше неуловимата граница, отвъд която симпатията се превръщаше в любов, той вземаше мерки внимателно да прекъсне връзката. Знаеше, че никога не може да отговори на чувствата и че да продължи би било нечестно и дори болезнено. А понеже жените, с които имаше отношения, бяха по правило интелигентни и с чувство за собствено достойнство, обикновено осъзнаваха, че бе безнадеждно да

го преследват. Тогава Хю приемаше, че са се разделили „по взаимно съгласие“.

Бе живял по този начин години наред, без някога да се усъмни в правилността му. До днес.

Топлият океански бриз галеше лицето му и му напомняше за докосването на Риан — нежно, леко, като въздишка. Мислеше за красотата ѝ, за смелостта ѝ, за усмивката ѝ... и желанието да я притежава бе по-силно от всичко изпитвано досега. Обаче не копнееше само за тялото ѝ. Искаше душата и ума ѝ, всичко, което я правеше толкова забележителна. Предчувстваше, че тя ще бъде страстна в леглото и единственото, което го задържаше, бе, че този път искаше всичко — всичко, което досега не бе искал от никоя жена.

През последните няколко седмици напредваше много бавно, изграждаше връзката им постепенно, печелеше нейното доверие, надяваше се, че някога и Риан ще пожелае такива отношения, каквито искаше той.

Това не се случи. Всеки път, когато тя споменеше за връщането си в Чикаго, Хю знаеше, че Риан все още приема присърце неизречените, но приети и от двамата правила, които той бе определил онази вечер. Изживей си удоволствието, ала не се замисляй за после. Приемай го леко и просто, не се влюбвай.

Сега самият Хю бе нарушил правилата. Това му се стори горчива ирония.

Следващата седмица Хю се обади и Риан се изненада колко лесно успя да убеди Джудит да излязат вечерта заедно с двамата Макена. Хю настоя да не се обличат специално. Ядоха вкусни ребра в малка закусвалня. След това започнаха да обсъждат кой филм да видят. Но при избора, който предлагаше Холивуд, спорът се разгорещи. Накрая Риан надделя.

— Да играем тогава голф, а? — предложи Хю сърдито.

— Какво става, Хю? Страх те е да не загубиш от една жена ли? — подразни го Риан, като с труд сдържаше усмивката си.

— Не е въпросът, че си жена — възрази той. — Обаче ако момчетата в агенцията научат, че съм загубил от една сляпа жена, цяла седмица ще ми се подиграват.

Уеб отначало се ужаси, когато Хю така нетактично заговори за слепотата на Риан, ала накрая разбра, че самата Риан се отнасяше към

това съвсем спокойно, приемаше го просто като факт и искаше и другите да се отнасят така. Не му оставаше нищо, освен да се постарее и той да се държи по същия начин.

Макар Хю да не го бе казал направо, Уеб виждаше, че синът му е на път да се влюби, вероятно за пръв път в живота си. Уеб обвиняваше и себе си, и бившата си жена Шери, че синът им ще остане стар ерген. Въпреки че Хю винаги имаше сериозна приятелка, дори като момче, Уеб знаеше, че никоя не му е влязла под кожата. Шери се хвърляше безгрижно от една „истинска любов“ към следващата и едва ли даваше добър пример на Хю, а примерът на баща му не беше много по-добър.

За Уеб Шери Кетлоу Макена се бе превърнала в идея фикс. Дори след опустошителния развод той не успя да се освободи от необходимостта да бъде с нея. След години на болка от загубата никога повече не посмя да опита нещо друго от страх да не му разбият пак сърцето. Никога през живота си Хю не бе виждал какво може да бъде бракът за двама души, обладани от онази неописуема магия, която ги кара цял живот да се стремят един към друг. Въпреки собствения си печален опит Уеб бе останал романтик и вярваше, че такова нещо може да се случи, макар вероятността да бе едно на един милион. Отчаяно се надяваше синът му да е един от малкото щастливци. Мислеше, че с Риан Къркланд Хю можеше да има този шанс. Защото самата тя бе една на един милион.

— Имам предложение — обади се той весело. — Щом Хю толкова се тревожи за мъжкото си самочувствие, да играем по двойки — Джудит и аз срещу Риан и Хю! — Той потупа сина си по рамото. — Така ако загубиш — а ти ще загубиш, момчето ми — винаги можеш да кажеш, че просто си искал да не обидиш стареца.

Хю прие подигравката като хвърлена в лицето му ръкавица и въпросът бе решен. Напъхаха се в колата и въпреки подмятанията на Джудит колко ненормални са мъжете, след петнадесет минути бяха в приказна страна със замъци, водни прегради, водопади и четири игрища за голф с по осемнадесет дупки. Вътрешността на замъка бе детска мечта — сводове и видео игри. Но когато излязоха от този опасен лабиринт, се озоваха в прохладната зелена градина с четирите игрища. Уеб настоя той да плати за играта и докато го чакаха, Хю дръпна Риан настрани.

— Е, сега как ще се справим? — попита той и ѝ връчи стик.

Тя го вдигна и опита на ръка тежестта му.

— Ще трябва да ми описваш всичко, да ми посочваш направлението и да ми подсказваш със звуци — например да почукаш с пръчката си по дупката. Може и да не вярваш, обаче на времето бях много добра.

— Чудесно! — въодушеви се Хю. — Защото аз съм най-слабият в света.

— Само гледай какво правя, момченце, и ще станеш звезда — засмя се Риан.

Това, което последва, бе едно истинско всеобщо веселие. Хю не само подсказваше на Риан как да мине през осемнадесетте дупки, но прилагаше и всякакви непочтени номера, за да обърка Джудит и Уеб — кашляше, подвикваше и пляскаше с ръце уж да ги стопли. Джудит все повтаряше, че е дори горещо, ала това не го смущаваше. Той даваше съвети всеки път, когато идваше редът на Уеб, и скоро подлуди всички.

Смееха се, караха се на шега и изобщо се държаха ужасно детински. Риан бе доволна, че не взе Аги. Щеше да е почти невъзможно да усмирява кучето в този бъркотия. Освен това едно кучеводач можеше да е от полза само ако стопанинът му знаеше къде отива и какви заповеди да дава. В този зигзаг Риан съвсем се загуби и Хю можеше да ѝ помогне много повече от Аги. Той бе през цялото време до нея и ѝ създаваше чувството за сигурност, удовлетворение и щастие.

С негова помощ улучи една дупка, ала иначе резултатът им бе отчайващ. Въпреки опитите да се оправят нещата с приказки, двамата загубиха съкрушително. Наваксаха обаче с шеги и когато се върнаха, дори Джудит трябваше да признае, че бяха прекарали една много приятна вечер.

През тази седмица излизаха заедно още два пъти. В неделя, когато дойде време Уеб да заминава, Риан подозираше, че на Джудит ще ѝ бъде много мъчно. Въпреки че непрекъснато се заяждаха, изглежда между тях се бе създала здрава връзка. Риан съжаляваше, че времето не стигна поне за един малък роман. Джудит бе живяла сама толкова дълго, че заслужаваше вниманието на такъв симпатяга като Уеб Макена.

В деня на заминаването му Риан ги покани на прощален обяд. На всички им струваше доста усилия да не се разкиснат.

— Наистина ще ми липсваш, Уеб — забеляза Риан, когато ставаха от току-що разчистената от Джудит и Хю маса. Уеб я прегърна през раменете. Аги искаше да се включи и започна да скача развълнувано, докато Риан накрая успя да я укроти.

— И ти ще ми липсваш — отвърна Уеб. — Това е най-хубавата ми ваканция от години. Не ми се иска да тръгвам, но имам да работя. Искам да знаеш, че онази покана миналата седмица беше сериозна. Хю обеща да ви доведе двете с Джудит с малкия си самолет.

— За Джудит не мога да обещаая, ала аз с удоволствие бих дошла. От другия край на стаята Джудит изсумтя отвратено:

— Той сигурно ще ни загуби в Бермудския триъгълник и до края на живота си ще се въртим в преддверието на ада.

— Възможно е, скъпа моя — усмихна се Уеб. — Но поне ще бъдете в добра компания.

Джудит погледна през главата на Уеб към сина му.

— Ти си откровен егоист. Баща ти сигурно доста се е измъчил с теб.

Уеб отиде до нея.

— Джудит, характерът ти е като бодлива тел, ала въпреки това ще ми липсваш. Хайде, искам да прекарам последния си час в Малибу на брега. Да излезем да се поразходим.

Джудит се опита да възрази, че има да мие чинии, но Уеб не искаше и да чуе и накрая излязоха заедно с Аги, която се въртеше игриво в краката им.

Хю хвана Риан за ръката и я заведе да седнат на дивана.

— Мислиш ли, че ще се удавят един друг?

— Съмнявам се. Независимо че непрекъснато се карат, струва ми се, че наистина се харесват. Никога не съм виждала Джудит толкова щастлива... — Тя се сгуши в него и облегна глава на рамото му.

— Ако се държи така, когато е щастлива, не бих искал да я виждам нещастна. — Риан се засмя и той продължи: — Разведена ли е?

— Не, вдовица е. Тоби почина преди десетина години. Преди да дойде да работи с мен, Джудит беше секретарка на директора по пласмента на „Игзаминър“.

Хю повдигна дългите копринени кичури, които се спускаха по раменете ѝ, и притисна устни до врата ѝ.

— Риан... — промърмори нежно.

— Какво?

— Защо говорим за Джудит? Не сме останали нито за минута сами след онова събиране и мисля, че бих предпочел да правим нещо друго... — Прихвана я през кръста и я обърна към себе си. Тя се подчини, но не можа да се отпусне. Споменаването за събирането ѝ припомни за всички въпроси и тревоги, които се опитваше да забрави. Той усети колебанието ѝ. — Имаш същото изражение като миналата седмица.

— Извинявай — наведе глава Риан.

— Не се извинявай. Каж ми какво те безпокои. Може би нещо съм казал или направил...

Тя вдигна глава и се усмихна тъжно.

— По-скоро е нещо, което не си направил.

— Не мога да се поправа, ако не знам какво е.

— Прав си... — Риан въздъхна и се освободи от прегръдката му. — Просто ми е много трудно да говоря за това.

— Опитай, моля те! — Хю се намръщи и се подготви да чуе почти всичко. Стараеше се да не мисли за най-лошото — че тя ще му каже, че не иска да бъде повече с него.

Заета със собствените си объркани чувства, Риан не забеляза напрежението в гласа му.

— Всъщност това е много глупаво, да не говорим, че е неудобно... — Тя стана и направи няколко крачки с надеждата, че по-отдалеч ще ѝ е по-лесно. — Миналата седмица ти ми каза, че съм една от най-малко безпомощните жени, които познаваш. Дори спомена, че съм силна и способна...

— Казах, защото го вярвам.

— Наистина ли го вярваш?

— Да — отвърна той без колебание.

Риан отново въздъхна.

— Добре тогава, отговори ми на един въпрос. Сигурна съм, че не си водиш дневник, нито действаш във всички случаи по един и същ начин, ала все пак... Спомни си жените, с които си имал отношения през последните няколко години. Спомни си как започваха връзките ти с тях...

Хю се сети какво мислеше онази нощ, когато бе сам на терасата. Дали бе почувствала, че той започва да се влюбва? Сигурно му се сърдеше, че приема всичко прекалено сериозно. Хю знаеше, че за нея отношенията им бяха временни, но не вярваше, че е готова да ги прекрати още сега.

— Защо искаш да мисля за другите жени?

— Защото искам да знам колко си чакал... Кога ти... Ако си искал... Имам предвид...

Той усети как от раменете му падна камък. Тя не се опитваше да каже сбогом.

— Да не би това симпатично изчервяване да означава, че се мъчиш по-изискано да ме попиташ колко време обикновено ми е необходимо, за да вкарам една жена в леглото си?

— Нямах да го кажа точно така, обаче това искам да знам. Хю, ние вече се познаваме от два месеца и половината време излизаме заедно. Не се опитвам да те карам да бързаш, честна дума. Не искам да мислиш, че... — Риан отново се запъна, но този път той не ѝ помогна.

— Да?

— Забавляваш се, нали! Боже, чувствам се като идиот! — Със смях, повече от облекчение, отколкото от веселие, Хю стана и тръгна към нея, ала тя го спря с ръка. — Не, не е смешно! Не ме интересуват другите жени, с които си бил, нито колко време ти е трябвало, за да ги вкараш в леглото си. Интересува ме само твоето отношение към мен.

Той разбра, че Риан говори сериозно и че наистина е разстроена. Престана да се усмихва.

— Риан, трябва да знаеш, че те желая...

— Разбира се, че знам. Вярно, нямам кой знае какъв опит, обаче не съм и наивна девица. Без да го казваш, ти ми го показваш по хиляди дребни начини, когато сме заедно. И не може да не знаеш колко щастлива ме прави това. Обаче ти се въздържаш, а аз не знам защо. Прегръщаш ме, но само толкова. След това се отдръпваш, сякаш съм някакво крехко безпомощно момиченце, което може да припадне, ако види истинска страст. Отнасяш се с мен като с дете. Вероятно защото си мислиш, че нямаш право да се възползваш от едно бедно, безпомощно сляпо момиче, което не може само да се пази. Извинявай, ако не съм права. Бог ми е свидетел, че не искам да спиш с мен, ако

нямаш желание, ала не мога да понасям да се отнасяш с мен като с инвалид.

— Ах, Риан... — Дълбоко замислен, Хю закричи из стаята. Защо ли наистина се отнасяше към нея с такава предпазливост? Беше сигурен, че слепотата ѝ няма нищо общо с това. Никога не бе мислил за нея като за безпомощна, слаба или дори с ограничена подвижност, защото тя не беше такава. Той отново си спомни всичко, което бе мислил и премислял онази нощ на терасата. Риан наистина беше различна, но не заради слепотата си. Тя беше различна, защото го вълнуваше като никоя друга. Хю искаше отношенията им да се развиват по-бавно донякъде, защото се опитваше да предпази себе си. Никога не му се бе случвало да страда от несподелена любов и с всички сили се надяваше, че Риан ще отговори на чувствата му.

Колкото и да му се искаше, не можеше да приеме желанието ѝ да спи с него за знака, който търсеше. Знаеше само, че е време да спре да се дърпа.

Тя чакаше. С всяка секунда възбудата ѝ нарастваше. Не бе ли казала твърде много? Дали тази откровеност нямаше да ѝ струва неговото уважение? Той толкова дълго не издаде никакъв звук, че Риан загуби представа къде е и внезапно се почувства безпомощна като едно бедно сляпо момиченце.

— Хю? Тук ли си още? — попита тя накрая, когато не можеше повече да издържа тишината.

— Тук съм, Риан. Мислех... Опитвах се да разбера дали си права.

— И права ли съм?

— Не. Ако съм се отнасял към теб по-различно, това е защото ти си по-различна. Гледам те, мисля за теб, чувам гласа ти или виждам усмивката ти и те желая толкова силно, че изпитвам болка. Ала ти си права. През цялото време бягах от това желание. Предполагам, че защото исках да станем приятели, преди да станем любовници.

— И аз исках същото — промълви тя тихо. — И мисля, че сме приятели. Никога не съм си представяла, че можеш да означаваш толкова за мен. Но след един или два месеца ще завърша напълно сценария си и ще замина. Не искам да бързам, обаче и не искам да се върна в Чикаго със съзнанието, че съм пропиляла много ценно време. Аз искам да сме и приятели, и любовници — завърши Риан едва чуто.

Тя чу стъпките му по килима. Нямахше нужда от звуков сигнал, за да разбере къде е. Чувстваше наелектризираното му присъствие, топлината му. Вдигна ръце към него.

Без да каже нито дума, той я прегърна и зарови лице в буйната ѝ коса. Макар да се мразеше за тази мисъл, за миг изпита благодарност, че бе сляпа и не можеше да види очите му. Преди малко едва не ѝ каза, че я обича. Сега обаче не можеше. Риан очевидно не бе готова да го чуе, иначе нямаше да говори за връщането си в Чикаго.

Преди да я срещне, всичките му връзки бяха временни. Според нея и тази бе такава. Хю се чудеше как да я убеди, че не е така. Реши, че ще направи първата стъпка тази нощ.

— Ще дойда да те взема около осем — обеща той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След като Хю и Уеб тръгнаха за летището, Риан изведнъж осъзна какво бе направила. Бе предизвикала разговор и изяснила нещата, но освен това бе поела ангажимента да се любят с Хю — тази вечер. Не съжаляваше за решението си, ала малко се притесняваше. Всъщност трепереше от нерви.

Тя го желаше неудържимо. Обаче следобедът едва се влачеше и докато се опитваше да си намери занимание и да запази спокойствие, всичко започна да ѝ се струва някак предопределено, планирано и изчислено. Довечера за пръв път щеше да е в прегръдките му... в леглото му. После нямаше да може да си каже, че бе действала импулсивно или че се бе поддала на моментна страст.

Риан се замисли дали той би ѝ простил, ако бие отбой. Реши, че би ѝ простил. Бе прекалено добър, за да ѝ го върне, но щеше ли тя да може да си прости? Проблемът бе, че Риан наистина мислеше всичко онова, което му наговори — че не иска да се върне в Чикаго със съзнанието, че е пропиляла безценното им време заедно.

Мисълта, че ще напусне Лос Анджелис отново я прободеше под лъжичката, ала реши да не мисли за това. И двамата не вярваха в дълготрайните връзки. Освен това бе напълно възможно романът им да свърши още преди тя да замине. Взаимното им привличане можеше да прегори във всеки момент и това щеше да е краят на всичко. За съжаление всички тези размишления не я успокояваха. Затова, вместо да се занимава с бъдещето или с миналото, Риан реши да се съсредоточи върху настоящето — върху тази нощ — и да се опита да остане спокойна.

Имаше някои практически въпроси, които трябваше да се уредят. Тя изпитваше ужас от предстоящия скандал с Джудит. Знаеше, че трябва да ѝ каже. Нямаше да е честно да не я предупреди. А възникваше и проблемът с Аги. Не можеше да остави кучето да обикаля къщата на Хю, а от друга страна нямаше да е удобно да го

върже до леглото. Аги трябваше да остане у дома, а Джудит трябваше да се грижи за нея през нощта и утре сутринта.

Имаше и още една причина, поради която Джудит трябваше да знае какво стана. Риан се страхуваше от неудобното положение, в което щяха да се окажат и двете. Все едно, нямаше да се размине. Тя събра цялата си смелост и влезе в хола, където Джудит гледаше телевизия.

— Джудит, може ли да поговоря с теб?

— Разбира се! — Тя изключи телевизора. — От тези глупости ме заболява глава. Какво има?

Риан се подпря на един стол и се изкашля, за да разкара заседналата в гърлото ѝ буца.

— Тази вечер Хю ще мине да ме вземе. Аги сигурно ще остане тук.

Нещо в тона ѝ подсказа на Джудит, че е по-добре да се въздържа от обичайната си хаплива забележка по адрес на кучето.

— Добре. Ако я нахраниш, преди да излезеш, ще я изведа на разходка и после ще я вържа.

— Благодаря, но... може да се наложи да я изведеш на разходка и сутринта.

— Добре. Да я нахраня ли?

Риан се обърка.

— Какво искаш да кажеш с това „добре“? Няма ли да ми четеш конско? Няма ли да ме предупредиш? Няма ли да покажеш някакво неодобрение? Каквото и да е? Просто „добре“? Джудит, аз ще прекарам нощта с Хю!

— И според теб това трябва да ме изненада? Мила моя, единственото, което ме изненадва, е, че чакахте толкова дълго.

— Значи одобряваш? — попита Риан недоверчиво.

— Не е моя работа нито като твоя секретарка, нито като твоя приятелка да одобрявам или да осъждам.

— Но това никога не ти е пречило да изразяваш мнение за всичко досега.

— Ти си вече голямо момиче, а Хю Макена е много хубав мъж. Той те харесва — това всеки глупак може да го забележи. В началото се страхувах, че просто се опитва да си създаде самочувствие, като се прави на твой защитник. Ала той не е такъв. А щом ти си готова,

отношенията ви да стигнат до леглото, знам, че си го премислила добре и си претеглила плюсовете и минусите... — Джудит се протегна и хвана ръката ѝ. — Ти не си дете. Знам, че няма да се оставиш да те излъжат.

Риан се замисли доколко това бе вярно, ала реши да не го обсъжда и се усмихна с облекчение:

— Благодаря, Джудит. Мислех, че ще си възмутена или поне изненадана.

— Изненадана ли? Как бих могла да съм изненадана, след като миналата седмица в списъка за пазаруване си напечатала „противозачагъчни средства“? Писала ги беше между „памук“ и „дезодорант“, но аз ги забелязах.

— Не знаех, че си видяла списъка! — разсмя се Риан.

След този разговор тя отново нямаше какво да прави, освен да се безпокои какво ще стане вечерта. Щеше ли Хю да я хареса? Или щеше да помисли, че е тромава и неопитна? Сексът никога не бе заемал особено място в живота ѝ. Може би защото със сигурност никога не бе срещала някой, който да я вълнува колкото него, да я кара да иска да бъде до него толкова близо, колкото изобщо бе възможно да бъдат двама души.

Този копнеж я плашеше. Тя продължаваше да се опитва да си внуши, че това не означава, че се влюбва. Обаче знаеше, че се влюбва... Не, че вече се бе влюбила. Хю бе чудесен, просто не беше възможно да е иначе. Ала той щеше да е неин съвсем за малко, затова Риан искаше да изпита всички удоволствия, които връзката им предлагаше. След четиридесет години, когато станеше сприхава побеляла стара мома, щеше да си спомня за това прекрасно шеметно лято, през което си бе загубила ума по един очарователен частен детектив. Разбира се, нямаше да има внуци, на които да разказва, но сърцето ѝ щеше да е пълно с красиви спомени.

Бъдещето, което си представи, я накара да се усмихне, ала не ѝ помогна особено да се отърси от страховете си за тази нощ. Чудеше се как ще успее да скрие от Хю, че е влюбена в него.

Часовете продължаваха да се точат. Тя се опита да си представи какво ще се случи и как, обаче и това не ѝ помогна много. Когато той дойде, ще се опитват ли и двамата да се преструват, че срещата им с нищо не е по-необикновена от останалите? Ще се пошегува ли Хю, за

да ѝ помогне да преодолее смущението си? Когато стигнат до къщата му, ще я вдигне ли на ръце, за да я занесе направо в леглото, или ще се опитат да завържат някакъв разговор? Риан нямаше представа, но от няколко седмици не мислеше почти за нищо друго. Сега обаче бе различно, защото щеше да се случи наистина. След тази нощ нямаше да има нужда да фантазира как ще се чувства, ако усеща тялото му до своето или устните му върху гърдите си. След тази нощ щеше да има спомени, а не мечти. Не отиваше при някой непознат, а при Хю. Той нямаше да ѝ се сърди, ако бе неопитна. Щеше да е търпелив и мил, нежен и любвеобилен. Ако му кажеше, че е уплашена, щеше да изтрие с целувки страховете и да заглуши плахостта ѝ със страст, каквато само Хю можеше да събужда. И най-важното, той никога не би и причинил болка. Бе толкова сигурна в това, колкото, че утре слънцето ще изгрее, а тя няма да може да види зората.

Вече по-спокойна, изпълнена с трепетни предчувствия, Риан довърши приготовленията. Облече тъмночервена копринена блуза с къс ръкав и леки черни панталони, обу тъмночервени сандали на бос крак и се зае да укротява косата си с маша.

— Риан!

— Да, Джудит?

— Хю е тук.

Устата ѝ пресъхна, но за сметка на това дланите ѝ се изпотиха.

— Добре. Не съм чула звънеца.

— Защото той дойде през задния вход.

— По плажа ли?

— Да, и мисля, че има намерение да се върнете пак по този път.

Риан се засмя и се облегна на вратата.

— В такъв случай няма да ми трябват сандали. — Тя ги събу и ги сложи в голямата чанта, която си бе приготвила, даде още няколко ненужни съвета, каза довиждане и тръгна към хола.

Хю я посрещна с нежна прегръдка.

— Изглеждаш чудесно!

Риан го прегърна през кръста и всичките ѝ страхове се изпариха.

— Благодаря. Ти пък миришеш чудесно!

— Това е новият ми одеколон. В магазина ми обещаха, че с него ще съм неотразим.

— Продавачът е бил прав — отбеляза тя и вдигна глава към него.

— Защо мислиш, че е продавач, а не продавачка?

— Трябва да е мъж — усмихна се Риан закачливо. — Една жена щеше да знае, че си неотразим и без одеколон.

— Довечера, скъпа моя, ще стигнеш далеч с това ласкателство — промърмори той и леко я целуна. Това обаче подейства и на двамата много възбуждащо и целувката бързо прерасна в нещо повече.

Джудит слезе по стълбите, като кашляше драматично, за да съобщи за пристигането си и те неохотно се разделиха. Тя промърмори нещо в смисъл, че има нужда да остане поне за малко сама и Хю веднага схвана намека.

— Май тази нощ трябва да освободим терена — каза Риан и го хвана за ръка.

— Ъхъ... Мислех, че ще ти е приятно да се поразходим по плажа.

— Чудесно. Аз съм готова.

— Ами Аги?

— Реших да не я вземам.

— В такъв случай мога ли да ти предложа ръката си?

— О, благодаря!

Пожелаха на Джудит лека нощ, получиха в отговор някакво неясно ръмжене и излязоха.

— Джудит тази вечер изглежда ужасно тиха — забеляза той.

— Ами... може би защото я поставих в доста неловко положение, като й казах, че тази нощ ще остана при теб.

— Представям си какво е станало — разсмя се Хю.

— Тя всъщност се държа много добре.

Той забави крачка и я погледна недоверчиво.

— Шегуваш ли се? Очаквах, че ще те заключи в килера и ще изхвърли ключа.

— И аз така мислех, ала тя изобщо не беше изненадана.

— А знаеше ли, че говориш точно за мен?

— Разбира се. Дори ми каза някои много хубави неща за теб.

Хю замръзна на мястото си.

— Риан, мисля, че трябва да се връщаме — заяви той съвсем сериозно. — Очевидно нещо не е наред. Някакъв луд учен е отвлякъл истинската Джудит и я е подменил с програмиран робот. Боже мой,

чувал съм за такива неща, но никога не съм мислил, че може да се случи с някого, когото познавам.

Тя прехапа устни, за да не се засмее.

— А мислиш ли, че трябва да се опитаме да върнем истинската Джудит?

— Непременно! Това е Холивуд. Джудит трябва да бъде спасена!

— извика Хю и застина в поза, която Риан си представи като абсурдно героична.

— Но, Хю, тази Джудит те харесва...

— Аха... Разбирам — произнесе той замислено и отново тръгна по плажа. — Очевидно лудият учен не е зъл гений, а голям хуманист, който прави добрини на благодарното човечество.

— Искаш да кажеш, че ако му харесваш, значи е добър?

— Точно така. Може да е ненормален, обаче има добър вкус.

Риан вече не можеше да задържи смеха си. Чудеше се защо толкова време напразно се беше безпокоила. Да бъде с Хю бе толкова естествено, колкото и да диша.

Те вървяха бавно. Говореха или мълчаха заедно. Слънцето бе ниско над хоризонта и дори най-сериозните летовници си бяха отишли, затова почти не срещаха хора. Рядко някой бегач ги задминаваше. От близките къщи се чуваше музика или глас на телевизионен говорител. Но през повечето време имаха чувството, че са сами на целия плаж.

Напуснаха Малибу. Брегът започва да става каменист. Хю спря и погледна към босите й крака. Тя разбра какъв бе проблемът и започна да рови в чантата си.

— Трябва да си извадя сандалите.

— Имам по-добра идея... — Без да мисли много, той я вдигна на ръце и я понесе към къщата.

— Хю! Не можеш да ме носиш!

— Не обичам да споря с теб, ала ми се струва, че вече те нося.

— Ще ти натежа.

— Не ме размивай! Трябва ли да се правя на културист? Между другото, казал ли съм ти, че поразително приличам на Кларк Гейбъл?

— Наистина ли? — попита Риан скептично и обви ръце около врата му. — Мислех, че приличаш на Робърт Редфорд.

— И на него.

— Боже, какво съчетание! Кларк Гейбъл и Робърт Редфорд.

— Не забравяй и за Патока Доналд — напомни ѝ той.

Тя се засмя и отпуска глава на раменете му.

— Каж ми, Хю, защо не ми се налага да се бия с още стотина жени, за да те запазя за себе си?

Той я постави леко на терасата, но не я пусна, а я притисна до себе си. Когато заговори, игривите нотки в гласа му бяха изчезнали.

— Защото в деня, в който те срещнах, не съм поглеждал към никоя друга жена.

— Значи имам късмет...

— Късметът няма нищо общо с това — прошепна Хю, наведе се над нея и нетърпеливо потърси устните ѝ. Повтори с език извивката им. Риан трепна. Понечи да приеме целувката, ала се отказа. Тръсна глава, прегърна го през врата и повтори милувката. Обрисова с език устата му, докато усети, че и през него премина същата чувствена тръпка. Едва тогава отпусна покорно глава в знак, че му разрешава да прави с нея каквото пожелае.

Този жест на подчинение го възпламени почти колкото желанието ѝ да му достави същото удоволствие, което и тя изпитваше. Привлече я по-близо до себе си. Кръвта му пламна. Без да мисли повече, той я повдигна, а Риан обви крака около кръста му и трескаво прекара ръце по гърба му. Изстена от удоволствие, но звукът заглъхна в страстна целувка. Желанието започна да я изгаря. Мисълта, че тази нощ Хю най-после ще потуши пожара, я направи по-смела, отколкото си бе представяла и в най-дръзките си мечти. Тя плъзна ръце по бедрата му.

Този път изстена той. След седмиците, през които не си бе позволявал удоволствието да я има, Хю загуби контрол над себе си. Отскубна устните си от нейните. Гърдите му бясно се вдигаха и спускаха срещу втвърдилите се гърди на Риан. Опита се да мисли разумно, ала почти без успех.

— Не го бях планирал така — успя накрая да прошепне задъхано в устните ѝ.

Вместо отговор тя отново се притисна към него и в следващата целувка и двамата се забравиха. Той я грабна и се втурна в къщата. В широкия хол бе подредена маса за двама. Трябваше само да се запалят свещите и да се донесе яденето от кухнята. Интимната вечеря, нежната

музика, виното — всичко бе забравено. Хю изтича по стълбите към спалнята.

Риан скри лице във врата му и усети, че и той е задъхан — което, бе сигурна, нямаше нищо общо с тежестта ѝ. Когато най-после я пусна на пода, тя протегна ръце към гърдите му, за да намери копчетата на ризата, която ѝ пречеше да го докосне и да го види.

Първите няколко успя лесно да разкопчее. Усети с opakото на ръката си меките косми. Разтвори ризата и жадно прекара длани. С благоговение започна да изучава твърдите мускули, топлата кожа... Разтрепери се от възбуда. Хю стисна здраво зъби и призова цялото си самообладание, за да може да ѝ достави същото удоволствие. Измъкна блузата ѝ от панталоните, за да почувства плътта под нея. Кожата ѝ бе мека и топла като коприна. Но това не му стигаше. Посегна нетърпеливо към копчетата отпред. Внезапно Риан се отдръпна и хвана ръцете му.

— Хю... Слънцето залезе ли?

— Слънцето ли? — Той вдигна очи към прозореца, от който се процеждаше кехлибарена светлина. — Почти.

— Можеш ли да дръпнеш пердето?

Хю се вгледа в лицето ѝ. Дали не се страхуваше, че някой ги гледа? Но защо? Зад терасата се простираха само километри океан. Обаче ако това щеше да я успокои, нямаше нищо против. Той я пусна неохотно, прекоси стаята и спусна завесите пред угасващия залез. Върна се при нея и протегна ръка към нощната лампа. Риан усети намерението му и го привлече към себе си. Хвана главата му с две ръце и прошепна с пресекващ от едва сдържано вълнение глас:

— Никаква светлина, Хю, моля те! Само тази нощ, само този път... Нека да сме равни. Сподели с мен тъмнината...

— О, любов моя! — простена той. От очите му внезапно изблигнаха горещи сълзи. Сграбчи я яростно, сякаш никога нямаше да я пусне.

Накрая се откъсна от нея и се отдалечи. Тя преглътна риданието си. Мразеше се, че трябваше да го върне към действителността. Проследи движението му и когато чу щракването на ключалка, отчаянието ѝ се смени с изблик на почти задушаваша любов. Още една заключена врата, още една спуснатата завеса. Хю затваряше пътя за

всеки лъч светлина и доброволно навлизаше в нейния свят — свят не на сенки, а на непрогледна тъмнина.

Когато се върна и я взе в прегръдките си, Риан вече знаеше, че сърцето ѝ е преминало границата, от която връщане назад нямаше...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обикновено Риан имаше безпогрешна представа за времето. Но сега, сгъснута в ръцете на Хю, нямаше идея колко е часът. Докато се любеха, бе загубила всякакво чувство за време и място. Сега се топеше от удоволствие. Дълбокото му равномерно дишане ѝ действаше толкова успокоително, колкото и ръката му, леко отпусната върху гърдите ѝ. Тя се усмихна. Палецът му нежно галеше все още твърдото зърно. Дори когато спеше, не преставаше да я възбужда.

Изчерви се при спомена за снощи. Споделяйки тъмнината, те бавно се разсъблякоха един друг. Никога по-рано не бе изпитвала такава нежност. Първото им сливане бе дълго, бавно и болезнено красиво пътешествие във водовъртежа на чувствата, от което ѝ остана усещането, че е отлетяла прекалено близо до слънцето.

Хю се раздвижи и ръката му се стегна. Риан разбра, че се бе събудил, още преди да зарови устни в косите ѝ. Той я обърна към себе си, отметна един кичур и лениво тръгна от голото ѝ рамо през врата и бузата, докато накрая намери устните ѝ. Тя отвърна на целувката му.

— Добре ли си? — попита Хю и леко я ухапа по шията.

Риан се протегна мързеливо.

— Какво значи „добре“?

Той се спусна бавно към гърдите ѝ.

— Ами да видим... Всъщност значи много неща. Например... Удобно ли ти е?

Кожата ѝ настръхна. Опита се да се съсредоточи върху отговора.

— Как може да ми е удобно, когато правиш... такива неща... — Тя въздъхна от удоволствие, защото устните му най-сетне достигнаха до зърното и се затвориха върху него. — Някакви други... глупави въпроси? — успя да прошепне накрая.

— Е, не си ли поне доволна? — Собственото му дишане започна да става неравномерно. Хю я завъртя, за да може да се заеме и с другата гърда.

— Не за дълго — простена Риан и се отдаде на топлината, която отново започна да се разлива по тялото ѝ и да се събира в сладостна болка между бедрата.

— А може би си щастлива? — предложи той.

— Направо не съм на себе си...

— Задоволена?

— Бях, преди да се събудиш! — разсмя се тя.

Хю спря и се надигна, за да види лицето ѝ. Чувстваше се виновен, че иска нещо, което знаеше, че Риан никога няма да изпита. Когато заговори отново, гласът му бе сериозен.

— Разочарована ли си?

— О, Хю... — въздъхна тя, протегна ръка, намери рамото му и леко го погали. — Никой никога не ме е карал да се чувствам така.

И никой никога няма да успее, помисли той пламенно и стисна зъби, за да не изрече думите на глас. Хю бе определил правилата и трябваше да играе според тях... поне засега. Нямахше да бърза, щеше да печели любовта ѝ малко по малко, обаче знаеше, че никога няма да ѝ позволи да си отиде.

— Благодаря — каза той простичко и целуна ръката ѝ.

Риан се обърна и притисна гърба си към него. Той я прегърна и зарови глава в ароматната коприна на косата ѝ. Прекара ръка по хълбока и по корема ѝ. Пръстите му продължиха по-нататък. Тя се изви от удоволствие, простена и се опита да се обърне към него. Хю обаче я държеше здраво и накрая тя вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за горещите вълни, които я обливаха.

Възпламенен от глухите ѝ стенания, той покри с целувки гърба и раменете ѝ. Внезапно Хю спря. Ръцете му се плъзнаха по рамото ѝ. Риан замръзна. От страстта ѝ не остана и следа. Той процеди през зъби някаква ругатня, отдръпна се и посегна към нощната лампа. Тя прехапа подпухналите си от целувки устни и зачака.

Хю премигна от ярката светлина и се обърна към нея. Риан несъзнателно се бе свила, сякаш се криеше и той внимателно отмести от гърба ѝ кичура, който закриваше грозния белег върху иначе идеалното ѝ тяло. Това бе шев от операция, но в средата му личеше неоспоримото доказателство, че причината за нараняването не е била нещастен случай.

Хю бе виждал такива белези и по-рано, ала никога върху тялото на жена — жена, която искаше да обича и закриля. Обзе го убийствен гняв, по-силен от всичко, което бе изпитвал досега. Разтреперен от ярост, той я обърна към себе си, повдигна косата ѝ и намери мястото, където куршумът бе разкъсал тялото ѝ, разтрошил рамото и излетял през гърба.

Тя слушаше накъсаното му дишане и с мъка удържаше сълзите си. Хю докосна леко рамото ѝ, скочи от леглото и закрачи бясно из стаята. Накрая спря до леглото. Риан не смееше да диша.

— Кажи ми името му, Риан! — Никога не би допуснала, че този леден безизразен глас е негов.

— Какво? — Объркана, тя седна, прикри се с една ръка, а с другата започна да търси нещо, с което да се завие. Намери чаршафа и здраво го стисна, като несъзнателно притискаше юмрук към белега, който очевидно го бе отблъснал.

— Казах, че искам да знам името му — повтори студено той. — Искам да знам името на мръсника, който е стрелял срещу теб. — Хю знаеше за убийството, на което Риан бе станала свидетел преди пет години. Всъщност знаеше много повече, отколкото тя подозираше. Ала не знаеше за това. Мислеше, че при опита си да избяга от убиеца просто бе паднала през парапета. Такова... кощунство не си бе представял.

— Защо искаш да знаеш името му? — попита Риан тихо.

— Защото искам да го видя мъртъв! Искам това копеле да си плати, по дяволите! — Той се извърна рязко и млъкна. Ненужни заплахи за насилие нямаше да ѝ помогнат да се освободи от ужаса, който бе преживяла. Обаче точно в момента тези заплахи не му изглеждаха ненужни. Едва сега осъзна какъв кошмар бе преживяла. Досега слепотата ѝ и насилието, което я бе причинило, за него бяха нещо абстрактно. Сега станаха реални.

Разумът бавно се връщаше в мозъка му. Хю забеляза, че тя се бе свила на леглото и в ужас се криеше от гнева му.

— Извинявай, любов моя! Извинявай...

Той пристъпи към нея и я прегърна. Но Риан не можеше да се отпусне. Дълбоко в себе си бе трогната, че толкова ѝ съчувстваше, обаче силата на чувствата му я плашеше. Бе делила стаята с един суров непознат, толкова различен от Хю, когото познаваше, че сякаш бяха

различни хора. Стоманената ярост в гласа му показваше, че заплахите му не са шега. Изведнъж осъзна, че милият, внимателен мъж, който изпълваше целия ѝ живот, бе способен да убие човек, без да се замисли. Той усети отдръпването ѝ и я пусна.

— Не знаех, че си била ранена, Риан — продума Хю тихо.

— Има ли някакво значение?

— Да!

— Защо? Куршумът не ме уби и не е причината за слепотата ми.

— Точно той е причината! Заради него си паднала през парапета в онзи склад, нали?

— Е, и какво?

— Ох, Риан... — Хю вече не можеше да понася разстоянието между тях — и физически, и емоционално. Той отново я прегърна. — Извинявай... Не знам как да ти обясня — подейства ми ужасно, като видях този белег и осъзнах, че си била ранена.

— Опитай, моля те — настоя тя. Искаше да се върне стария Хю, не страшния непознат от преди малко.

Той зарови глава в косата ѝ.

— Виждал съм насилие. Във Виетнам не беше възможно да се избяга от него и за да оцелее, човек трябваше просто да не му обръща внимание. Понякога се срещам с насилие и в работата си. Ала това... — Хю погали рамото ѝ — това не трябваше да се случи с теб.

— Обаче се случи, Хю. И аз оживях...

— Знам. Струва ми се, че досега съм забелязвал само как живееш с последствията от инцидента в склада. Никога не съм си представял колко си страдала. Болката... — Той докосна белега внимателно, почти благоговейно. — Рамото ти е било разбито, нали?

— Да, наложи се да го позакърпят — призна Риан, като се опитваше да не си спомня за безкрайните часове болезнени процедури, преди да може отново да използва ръката си.

— Слепотата, пластичните операции на лицето ти... — Хю целуна нежно белега и очите ѝ плувнаха в сълзи. — Не мога да понеса мисълта за всичко, което си изтърпяла...

Тя вдигна глава към него.

— Не искам да мисля за миналото, Хю. Моля те...

После намери устните му и двамата се съсредоточиха изцяло върху настоящето.

Риан се събуди рязко, стресната от непознат шум. Стаята също ѝ се стори странна, но едва когато се опита да се раздвижи и усети, че е схваната, осъзна, че това бе стаята на Хю. При спомена за часовете, прекарани в прегръдките му, страните ѝ пламнаха! Снощи бе говорила и вършила неща, които никога не бе допускала, че е способна да върши. И тогава всичко изглеждаше правилно и естествено. Ала как щеше да се изправи пред Хю в светлината на утрото? И кой Хю щеше да срещне — внимателния, милия или другия, с когото се запозна снощи, със студения като стомана глас? Малко се плащеше от мисълта, че се бе любила и с двамата. След като той видя грозния ѝ белег и научи цялата история за сблъсъка ѝ със смъртта, любовта му стана яростна, настойчива и почти съкрушителна. Усещаше, че е сама в голямото легло, обаче протегна ръка, за да се увери. Както очакваше, Хю го нямаше. Така бе по-добре, можеше на спокойствие да се оправи. Но възникваше един проблем. Снощи той бе свалил бавно дрехите ѝ и Риан нямаше представа какво бе станало с тях. Дали бяха разпилени по пода? Или хвърлени на някой стол? Може би сутринта бе закачил всичко в гардероба? А дали изобщо в стаята имаше някакъв стол? Риан не знаеше нищо за тази спалня.

Шумът, който я бе събудил, започна отново. Приличаше на миксер. Очевидно Хю приготвяше закуска. Тя стана от леглото и уви чаршафа около себе си. Протегна внимателно ръка към нощното шкафче и намери очилата си. Тръгна бавно по посока на шума с прострени напред ръце.

Миксерът рязко спря, но Риан продължи в същата посока. Чаршафът се смъкна и я спъна. Тя успя да се оправи, без да се блъсне в нищо, ала напълно загуби ориентация. Отново тръгна колебливо, докато опря в нещо твърдо и разбра, че в края на краищата в стаята имаше стол. На него имаше и дрехи. Риан пусна чаршафа, разрови и намери някаква дреха. Позна ризата, с която Хю бе снощи. Тъй като не успя да открие собствените си дрехи, тя я облече и с удоволствие почувства мъжкия ѝ аромат.

Започна да търси вратата. Първо стигна до стена, придвижи се по нея покрай гардероба и накрая напипа отвор. Пристъпи вътре и от кънтящия звук и липсата на килим веднага разбра, че бе попаднала в

банята. Въпреки че бе голяма, относително лесно намери всичко. Свали си очилата и се наплиска със студена вода, за да отмие последните следи от съня.

Върна се по стъпките си в спалнята и накрая намери коридора, който водеше към огромния хол. Веднага усети разликата във въздуха, обаче не посмя да продължи. Сега чуваше Хю в кухнята, но щеше да е голяма грешка да се опита да се ориентира по този звук. Доколкото си спомняше, пред нея имаше стълби, ала ако се помъчеше да слезе, да заобиколи всички препятствия във вид на дивани, столове, маси и лампи и да се върне, сигурно щеше съвсем да се загуби, а и междувременно да счупи нещо. Мисълта да повика Хю на помощ бе унизителна, обаче очевидно нямаше друг избор.

— Хю! — Миксерът забръмча отново в мига, в който Риан заговори, и заглуши гласа ѝ. Тя отстъпи вдясно и неочаквано се блъсна във висока масичка. Някакъв предмет издрънча, заклати се от удара и Риан инстинктивно посегна към него... Лампата се разби на парчета точно когато миксерът спря.

— По дяволите! — изруга тя и едва устоя на желанието да се наведе и да провери какви поразии бе направила. Навсякъде имаше разпилени стъкла. Бясна на себе си, реши да чака.

— Риан! Добре ли си? — изтича от кухнята Хю. — Не мърдай! Има счупени стъкла.

— Знам. Много извинявай... Толкова съм несръчна!

— Е, случайност...

— Да, но глупава случайност! — Чу го как тръгна към нея и под краката му изхрущяха стъкла. — Внимавай!

— Не се безпокой, обут съм с маратонки. Ранена ли си някъде?

— Не, само гордостта ми.

— Ще я излекувам — обеща той, взе я на ръце и я понесе към кухнята. Тя обви ръце около врата му и откри, че може да бе с маратонки, обаче нямаше риза на гърба си. Ръцете ѝ автоматично плъзнаха по силните му рамене.

— Сигурно не ти се случва много често за два дена да носиш три пъти жена на ръце...

— Чакай да видиш какви други номера изпълнявам! — похвали се Хю.

— Мисля, че вече видях — прошепна Риан в устните му.

Той я пусна на пода и я привлече към себе си. Голите ѝ крака чувстваха мекия плат на панталоните му, но ризата не бе почти никаква преграда между тялото ѝ и голите му гърди. Когато целувката свърши, и двамата бяха малко задъхани.

— Добро утро — промърмори Хю.

Тя се усмихна и сгуши глава в рамото му, за да скрие изчервяването си.

— Добро утро. Съжалявам за лампата...

— Не съжалявай. Това ми даде чудесен повод да те прегърна. Спести ми много маневри и планове за „тактиката за следващата сутрин“.

— Нужна ли е специална тактика за следващата сутрин.

— Определено! Човек неизбежно се чувства неловко, а аз не искам да се смуцаваш, когато си с мен... — Той я хвана за ръка и я заведе да седне на един стол до масата. — Закуската е почти готова. Почакай да разчистя стъклата и ще хапнем.

— Добре. Бих предложила да ти помогна, но току-що показах, че на непознато място не ме бива за нищо.

Мина доста време. Риан вече се чудеше какво става, когато Хю най-после я погали по бузата.

— Извинявай, че те оставих сама. Искях да приготвя нещо набързо, преди да се събудиш. Следващия път, когато дойдеш, ще обиколим къщата, за да можеш да се движиш свободно.

— Чудесна идея! — усмихна се Риан. Хареса ѝ също и предложението, че ще има следващ път.

Той я целуна бързо и взе от килера метла и лопата. След няколко минути двамата седяха на масата и се смееха на жилавите топки, които трябваше да бъдат кифлички с касис. Въпреки това закуската беше чудесна, с омлет и пресен портокалов сок от електрическата сокоизстисквачка, която Риан бе взела за миксер.

— Няма ли да закъснееш за работа? — попита тя и отпи от втората си чаша кафе.

— Само малко. Обадих се на Мо, че ще се срещнем направо в завода... — Хю вече ѝ бе обяснил, че фирмата му щеше да монтира система за сигурност в Канога Парк. Ако договорът не бе подписан още преди няколко месеца, той щеше да промени плановете си и да

остане с нея. Днес щеше да е тежък ден за Риан. — Часът ти е за единадесет, нали?

Тя кимна. От няколко дни се опитваше да не мисли за предстоящото посещение при най-добрия невролог в страната.

— Да. Странно... Имам чувството, че цял живот съм чакала да отида при доктор Казловски, а сега, когато моментът дойде, ми се иска да му се обадя и да кажа, че няма да ходя.

— Не можеш. Важно е да разбереш от какво са тези главоболия.

— Ако изобщо има някаква причина. Леля ми Роуз получаваше страшни главоболия и никой не можеше да разбере защо. Сигурно затова не се безпокоя много... — Риан замълча. През нощта, докато лежеше будна и слушаше равномерното дишане на Хю, тя бе осъзнала, че нещо много я тревожи. Ако бе права, това означаваше, че той я бе лъгал от първия ден, в който се срещнаха. Страхуваше се да провери подозренията си.

— Хю... Първия ден, когато дойде у нас... Ти знаеше за мен, нали? Дъглас ти беше казал не само че съм била журналистка и че съм сляпа. Беше ти казал всичко, нали?

Хю затвори очи и се прокле наум, че се съгласи пред Дъг да не й казва, че знае как е ослепяла.

— Да, знаех. Поне в общи линии. Извинявай, Риан. Не трябваше да се преструвам, че не знам.

— А защо се преструваше?

— Дъг ме помоли да не ти казвам. Искаше някой в Лос Анджелис да знае цялата история, но мислеше, че ще му се сърдиш, че ми е казал. Той ми обясни фактите и ми изпрати няколко изрезки от вестници. — Хю я хвана за ръката. — Това няма нищо общо с нас и със снощи, Риан... Нито с онова, което става между нас от няколко седмици.

Отчаяно й се искаше да му вярва. Но през цялото време, докато се срещаха, той не се бе опитал да я заведе в леглото си, докато тя всъщност не го принуди. Дали защото Хю искаше приятелството им първо да укрепне, или защото не желаше да се възползва от ситуацията, в която го бе поставил Дъг? Не, помисли Риан. Не беше такъв случаят. Нямахте опит с любовта, ала имаше опит с хората. Той не се преструваше. Първия път се срещна с нея, за да направи услуга на Дъг, но дори и да се бе съгласил да я наглежда как е, нямахте нужда

за целта да я кани на срещи. Можеше да разбере и съображенията му да не ѝ разкрие какво бе споделил с него Дъглас — в началото е била за него просто една непозната. А след първата им среща не бе ставало дума за нейния инцидент. Беше сигурна, че ако не бе открила сама истината, Хю рано или късно щеше да ѝ каже.

— Риан... — обади се той нерешително, след като тя мълча толкова дълго. — Сърдиш ли ми се? Не бих те наранил за нищо на света. Искам да знаеш това.

— Да, знам...

— Откъде разбра, че знам?

— Ти снощи спомена за пластичните ми операции, а аз помня, че никога не съм ти говорила за тях. Значи някой друг ти е казал. Джудит не е много приказлива. Остава Дъглас Съдърланд.

— И не се ли сърдиш?

— Не. Знам как може да убеждава Дъглас, знам и колко е грижовен. Обаче мисля, че не е очаквал да станем нещо повече от случайни познати.

— Много повече — поправи я Хю и поднесе ръката ѝ към устните си. — И независимо дали го е очаквал или не, аз винаги ще му бъда благодарен, че ни събра.

— Аз също — съгласи се Риан и се усмихна закачливо. — Защо не ми помогнеш да му изберем подходящ подарък като знак на благодарност? Ще му го занеса, като се върна в Чикаго.

Той стисна ръката ѝ и веднага я пусна като опарен.

— Разбира се. Ще измислим нещо подходящо... Облечи се, за да те заведе у вас.

Докосна рамото ѝ. Тя се изправи, озадачена от внезапната студенина между тях.

— Хю, нещо лошо ли казах?

— Не, разбира се. Просто трябва да отида на работа, това е всичко.

Но това не беше всичко и Риан го знаеше. Спомена за връщането си в Чикаго и тонът му стана леденостуден. Защо? От самото начало бе показал ясно, че не вярва в дълготрайните връзки. Дали нещо го бе накарало да промени мнението си или тя се хващаше като удавник за сламка, защото раздялата с него щеше да е най-тежкото нещо в живота ѝ?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Страх ме е, че няма да приемете това за добра новина, госпожице Къркланд — подзе доктор Казловски и седна зад бюрото си. Риан бе прекарала в клиниката според нея цяла вечност, но и след всички изследвания знаеше не повече, отколкото преди да дойде. Джудит и Аги я чакаха долу и тя нямаше търпение да чуе какво ще каже лекарят, за да може да си отиде. Бе прекарала толкова време по болниците, че и сега, след пет години миризмата на дезинфекциращи препарати я караше да се чувства зле.

— Искате да кажете, че не можете да откриете никаква причина за моите главоболия?

— Никаква органична причина — поправи я той.

— Значи няма връзка между главоболията и падането, което причини ослепяването ми?

Казловски дълго мълча, преди да отговори.

— Аз не съм специалист и не мога да ви поставя диагноза, госпожице Къркланд... Може ли да ви наричам Риан?

— Разбира се! — Тя се намръщи: — Какво искате да кажете с това, че не сте специалист? Вие сте най-добрият невролог в страната. Ако вие не сте специалист, кой тогава?

— Ще ви помоля да отидете при един друг лекар. Казва се Уайтхорн и работи тук, в клиниката. Вече говорих с него. Направил е размествания в графика си, за да може да ви приеме още днес, веднага щом свършим тук.

Зави й се свят. Нещо не беше наред. Какви още изследвания можеше да направи Уайтхорн?

— Говорите много мъгляво, докторе. Бихте ли ми обяснили какво подозирате, че ми има?

— Риан... — Тя чу как Казловски се приближи и седна на един стол до нея. — Физически ви няма нищо. Понякога се случват такива неща. Вашият лекар от Чикаго ми изпрати всички изследвания, направени веднага след инцидента. При равнището на медицинската

техника от преди пет години вероятно и аз щях да ви поставя същата диагноза. Имали сте значителна травма на главата, съсирек, който евентуално след това се е разнесъл. Но мисля, че той не е бил съществен фактор. Мога да разбера...

— За какво говорите? — почти изкрещя Риан, като едва се удържа да не скочи.

— Риан, знам, че няма да можете лесно да го приемете...

— Кажете, по дяволите! Кажете какво ми има!

Казловски се изправи.

— Нищо ви няма. Това се опитвам да ви кажа. Няма никаква органична причина за главоболията ви, както няма и органична причина, която да обясни вашата слепота.

Тя имаше чувството, че са я ударили в корема. Трябваше ѝ малко време, докато осъзнае какво чува.

— Аз съм сляпа, докторе! — Риан протегна ръка. — Не виждам ръката си! Бих казала, че това е доста сериозна органична причина.

— Не отричам, че сте сляпа — отвърна той спокойно. Бе се срещал с достатъчно такива случаи и знаеше, че ѝ е било много по-лесно да приеме слепотата си преди пет години, отколкото сега да приеме истината.

— Да не се опитвате да ми кажете, че си въобразявам? Че не съм наистина сляпа? — тя усети как я полазват тръпки. Опитваше се да мисли разумно, ала светът край нея се бе преобърнал.

— Не, Риан. Слепотата ви е истинска. По някаква причина подсъзнанието ви е изключило копчето, което позволява видяното от очите да се приема в мозъка. Това е толкова истинско, колкото една отлепена ретина или един атрофиран очен нерв. Единствената разлика е, че няма органично увреждане. Може би ще е необходимо доста време, за да се открие това копче, но ако пък се включи, ще можете отново да виждате.

Риан бе потресена.

— А главоболията?

— Главоболията могат да се дължат на много причини, обаче аз подозирам, че вашите са просто един вид сигнал. Сякаш част от съзнанието ви се възмущава от несправедливостта, че не виждате. В същото време подсъзнанието не ви разрешава да виждате, но също ви

съобщава, че имате възможност да възстановите зрението си. Честно казано, според мен това е доста окуражителен знак.

— Така ли мислите? — не успя да скрие сарказма си тя.

— Да. Може да означава, че подсъзнанието е готово да се справи с травмата. Докато сте смятали, че слепотата ви е неизбежна, сте имала малка надежда да възстановите зрението си. Може би сега ще можете.

Все още замаяна, Риан зададе автоматично няколко въпроса и се опита да запомни отговорите, за да се върне към тях по-късно. Искаше да разбере защо бе толкова сигурен в диагнозата. Питаше как е било възможно да се допусне такава грешка. Той се впусна в технически обяснения за революцията в апаратурата за сканиране на мозъка, която сега вече давала ясни, почти триизмерни образи. Но тя почти не го слушаше. Искаше да се зарадва, че някога ще може отново да вижда. Обаче имаше едно неоспоримо и очевидно обстоятелство, от което цялата ѝ радост умираше.

Доктор Казловски може би не знаеше какво бе накарало подсъзнанието ѝ да натисне копчето, предизвикало ослепяването. Ала Риан знаеше. Всичко бе много просто. Преди пет години тя видя как един човек извърши убийство. Същият човек се опита да убие и нея, и ако не бе ослепяла, щеше да продължава да опитва, докато успее. Накратко, все още беше жива само защото беше сляпа.

Ако трябваше да избира между мрака и смъртта, Риан бе доволна от избора, който подсъзнанието ѝ бе направило вместо нея.

— Какво има? Какво каза лекарят? Какво се е случило? — нахвърли се Хю върху Джудит в момента, в който тя му отвори. От канцеларията на фирмата бяха предали краткото ѝ съобщение в Канога Парк и той веднага се бе метнал на колата. Опита се да се свърже по телефона, но не успя и полудя. Наруши всички ограничения на скоростта по пътя и долетя. Ала измъченото лице на Джудит не успокои болката и ужаса в сърцето му.

— Моля ти се, говори по-тихо — помоли тя без обичайната си заядливост. — Риан не знае, че съм те повикала.

Хю не можа да се въздържа и я сграбчи за раменете.

— Какво ѝ е?

— Не знам! — сопна се Джудит и се изскубна от ръцете му. — Стоя при лекаря няколко часа, а когато излезе, каза, че й няма абсолютно нищо. Докарах я тук, тя се затвори в стаята си и оттогава не е излизала. Преди малко й занесох закуска, ала не я докосна. Просто седи с лице към океана... — Очите й плувнаха в сълзи. Старата жена скри лицето си с ръце и изхлипа: — Случило се е нещо ужасно, Хю. Тя...

Той я прегърна.

— Всичко е наред. — Опита се да успокои и себе си, и нея. — Всичко ще се оправи. Трябва да се оправи.

Джудит се овладя и избърса очите си.

— Като не искаше да говори с мен, не знаех какво мога да направя, освен да те извикам.

— Добре, че ме извика. Ще отида да разбера какво става. Ако не успея, ще се свържа с лекаря.

— Вече опитах. Той казва, че не може да говори за състоянието й без нейно съгласие.

— Значи не ми остава нищо друго, освен да го науча от нея! — Хю отиде до вратата, почука я и като не получи отговор, натисна дръжката и влезе. — Риан!

Тя седеше на един стол точно както я бе описала Джудит, обърната към океана, обхванала коленете си с ръце. Изглеждаше толкова отчаяна и безпомощна, че сърцето му се сви.

— Риан?

— Отивай си, Хю — произнесе тя безизразно.

— Не мога да си отида — възрази той и се приближи. — Джудит е много изплашена... Аз също.

— Обясних й, че нищо ми няма.

— Риан, ако наистина ти нямаше нищо, нямаше да седиш така... — Хю коленичи до нея, стисна зъби и зададе въпроса, който не искаше никога да задава. От няколко седмици се мъчеше да отпъди мисълта, че майка й бе умряла от рак. — Тумор ли ти откриха?

— Нали ти казах! Нищо не ми откриха! — извика тя. — Нищо! Нито едно нещо! Здрава съм като бик. За сметка на това, разбира се, съм напълно ненормална — добави Риан с нервен смях и скочи на крака. Не можеше да понася близостта му и тръгна към другия ъгъл, но добре знаеше, че няма къде да се скрие от него.

Той я гледаше как крачи из стаята. Не искаше да я вижда такава, ала във всички случаи бе за предпочитане пред безчувствената мумия, когато влезе.

— Не разбирам, Риан.

— Естествено, че не разбираш! — подхвърли тя горчиво. — И на мен ми трябваше време, за да го осъзная. Доктор Казловски ми каза, че имам нужда от психиатър, а не от невролог.

— Риан...

— Аз не съм сляпа, Хю! Нищо ми няма на очите и никога не ми е имало! Това се нарича истерична слепота и се получава, когато луди като мен не могат да се справят с действителността! — С жлъчен глас, треперещ от отвращение от самата нея, тя повтори всичко, което ѝ бе казал лекарят.

— Значи някой ден пак ще виждаш — обади се той, когато Риан свърши. Испита невероятно облекчение при новината, че не бе сериозно болна и че по чудо можеше да върне зрението си. Наистина, тя бе разстроена, обаче това беше от прекалено много емоции и не на последно място от страх, както му се стори.

— Няма гаранции — отговори Риан нерешително. — Доктор Уайтхорн обясни, че ако осъзная страха, причинил ослепяването ми, това не значи непременно, че ще се отключи механизмът, който не ми позволява да виждам.

— Но ти каза, че според доктор Казловски твоето главоболие е... какво? Вик за помощ? Не е ли това добър признак? Нещо в теб иска да виждаш.

— Защо? За да видя собствената си смърт ли? Вярно, това би било истинско удоволствие!

— Риан... — Хю протегна ръка към нея, ала тя отскочи рязко.

— Не! Не ме докосвай! Не искам да ме утешаваш. Не искам да слушам твоите глупости: „Всичко ще бъде наред, Риан“. Или още по-добре: „Няма да позволя на никой да те нарани“.

— Може да не искаш да го чуеш, но то е самата истина. Аз няма да позволя на никой да те нарани.

— Лъжа е, Хю, и ти го знаеш — отговори тя злобно. — Знаеш не по-зле от мен, че ако някой иска да ме убие, няма сила на света, която да може да му попречи — нито ти, нито полицията, нито Бог, нито

никой! Ако утре се събудя и видя изгрева, можеш да заложиш скъпоценния си живот, че няма да доживея да видя залеза.

Той искаше да възрази, да я убеди, че не е права, обаче знаеше, че е права. Имаше мерки за защита на свидетелите, които някога помагаха — при условие, че свидетелят бе готов цял живот да се крие, да изостави семейството си, приятелите си, работата си и да живее в постоянен страх от разкриване. При такива условия всякакъв нормален живот ставаше невъзможен. Във всички случаи бе по-добро от смъртта, но Хю не искаше да мисли за това. Ако Риан върнеше зрението си и започнеше да се крие, той щеше да я загуби завинаги.

Противоречието го разкъсваше. Нямаше представа за какво да се моли. Да се надява, че тя никога няма да прогледне бе прекалено жестоко, а да иска да прогледне значеше да произнесе смъртната ѝ присъда.

— Какво? Защо не възразяваш? Няма ли да кажеш, че не съм права? Няма ли да ми обясниш, че има надеждни мерки за защита на свидетелите? А може би още нещо успокоително? — попита Риан саркастично. Очевидно и тя бе премисляла същите възможности.

— Не, Риан. Нищо няма да ти кажа.

— Каж ми нещо! — извика тя. Гневът ѝ бе преминал и след него оставаше само вледеняващият страх. — Каж ми... Каж ми... — Гласът ѝ се прекъсна от ридание и сълзите, които отдавна задържаше, най-после избликнаха. — Боже, Хю... Толкова ме е страх!

Той веднага я грабна в прегръдките си. Този път Риан не го отблъсна. Когато се поуспокои, Хю я убеди да поговори с Джудит, която не беше на себе си от тревога. Повика вярната приятелка в стаята. Двете жени се прегърнаха, а той започна да обяснява. Риан разказа за изследванията, които ѝ бяха направили, и за часа, прекаран при психиатъра.

Джудит прие нещата стоически. Когато всичко бе казано, коментарът ѝ бе кратък:

— Ти винаги оживяваш, Риан. И този път ще оживееш! — Тя погледна остро към него.

Той кимна, безмълвно приел отговорността да запази Риан жива. След това отново я взе в прегръдките си и не я пусна, докато нощта се спусна над тях.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Чикаго беше два през нощта. Лекият дъждец бе лъснал улиците до блясък. Светлините се отразяваха в тях и приличаха на диаманти върху черно кадифе. От време на време по някоя кола префучаваше през уличката, но Арлън Бек не я забелязваше. Цялото му внимание бе съсредоточено върху телефона в кабинката, която го пазеше от ръмвящия дъжд. Отново погледна нетърпеливо часовника си и пресметна разликата в часовете. В Лос Анджелис трябваше да е две минути след полунощ. Ако всичко вървеше по план, Кигън щеше да се обади всеки момент. Бек чакаше. Сърцето му биеше бясно. Бе готов да сграбчи слушалката, ала телефонът мълчеше. Минаха пет минути, десет, двадесет...

В два и половина той започна да псува. Прокле мудния Ейс Кигън, че го държи в напрежение, прокле дъжда и тясната кабинка. Най-вече прокле Риан Къркланд, че не бе умряла преди пет години, както трябваше. Ако не беше инакъв й да живее, неговият собствен живот щеше да е почти идеален.

Смяташе себе си за важна клечка в организацията и мечтаеше за властта на Дел Мичълън. Бе започнал от нищо, а сега бе на път да получи всичко. Поне щеше да го получи, ако Риан Къркланд не си бе записала час при проклетия специалист в Лос Анджелис. Докато чакаше в телефонната кабина, Бек почти чуваше как старателно подреденият му свят се срутва край него.

Колкото по-късно ставаше, толкова повече се засилваше това чувство. Просто не можеше да си позволи грешки — затова бе на улицата в този невероятен час, на километри от дома си в предградията. След цялата подготовка, след всички разноски, които бе платил да държи Кигън в Лос Анджелис почти два месеца, за да следи Риан Къркланд, не можеше да остави всичко да се обърка от някакъв подслушан телефонен разговор. Кигън винаги трябваше да се обажда от улични телефони в Лос Анджелис и да звъни в една и съща кабинка на улица „Кругър“ в Чикаго. Чисто, точно и напълно безопасно. Преди

пет години Бек направи ужасна грешка, като не провери дали журналистката бе мъртва. Ако сега отново трябваше да я отстранява, този път щеше да е съвсем сигурен, че няма да се наложи трети път. Дел Мичълън не обичаше зле свършената работа, а пък Арлън Бек нямаше желание да разочарова шефа си. За такова нещо други бяха платили с живота си.

В два и четиридесет и три чакането най-после свърши. Той притисна слушалката до ухото си още преди ехото от първия звън да заглъхне в нощта.

— Кигън?

— Аз съм.

— Къде беше, по дяволите? Какво става?

— Не се горещи, човече. Всичко е наред. Само малко закъснях. Бек погледна без нужда часовника си.

— Да, четиридесет и пет минути. Какво направи? Взе ли картоната от клиниката?

— Ами! За това закъснение говорех. Ще трябва още няколко дни.

По гърба на Бек полазиха мравки. Мичълън чакаше доклад утре сутринта, а да се кара шефа да чака не бе здравословно.

— Няма начин, Кигън! Казах ти, че отговора ми трябва тази нощ и ти обеща да си готов.

— Да, ама това беше преди да знам, че Симпсън ще пипне грип.

— Кой, по дяволите, е Симпсън?

Кигън въздъхна изразително.

— Нощният пазач в клиниката. За тлъстичка сума господин Симпсън ми даде плана на сградата и обеща да гледа на другата страна.

— По дяволите!

— Слушай, не съм аз виновен, че има епидемия. Симпсън наистина се е тръшнал като пребито куче, проверих лично. Затова закъснях. — Това бе чиста проба лъжа, но Ейс Кигън умееше да лъже убедително. Нощният пазач наистина беше болен, а той наистина бе проверил, обаче рано вечерта. Проследи прелестната госпожица Къркланд от клиниката до къщата ѝ в Малибу и след това отиде да уточни някои последни подробности със Симпсън. Намери го на легло,

ала не се мота дълго наоколо. Най-малко му трябваше да прихване нещо.

Когато разбра, че няма начин да влезе в клиниката тази вечер, отиде в един бар, където няколко местни мошеници вече му дължаха няколкостотин долара на комар. Ни най-малко не му пукаше, че заради последната игра работодателят му щеше да почака в някаква скапана телефонна кабина в Чикаго. Нито пък се ядосваше, че Симпсън няма да се върне на работа още няколко дни. След почти два месеца вече се чувстваше като у дома си в Холивуд. Щеше да съжалява, когато трябваше да напусне това топло местенце. Малибу бе добро място за плаж, а и жените не изглеждаха зле.

Бек фучеше. Сутринта Мичълън щеше да чака резултатите от прегледа на Риан Къркланд и хич не го беше грижа, че някой си хванал грип. За момент помисли да заповяда на Кигън да се вмъкне в болницата, въпреки че нямаше познат нощен пазач, но знаеше, че това не е умен ход. Рискът да го хванат щеше да е сто пъти по-голям, а ако Кигън отидеше в затвора, можеше да не разберат дали Къркланд ще прогледне. Не, единствената възможност бе да чакат, докато Симпсън се оправи и се върне на работа. Един-два дена нямаше да са толкова важни.

— Добре, Кигън. Засега ще почакаме — реши Бек. — Обаче искам да потърсиш друг начин да влезеш в тази клиника. Искам още доклад за всяко движение на Къркланд, докато измъкнеш документите. Разбра ли?

— Разбрах.

— Добре. Ще се обадиш на този номер довечера. И не ме карай пак да чакам! — Бек затръшна телефона и забеляза, че ръката му трепери. — По дяволите! — изруга той, вдигна яката на сакото си и излезе в дъжда.

В това време в Лос Анджелис Ейс Кигън се повлече в уханната южнокалифорнийска нощ обратно към бара, от който с такова нежелание бе излязъл преди няколко минути. Беше един през нощта, но улиците още бяха пълни с коли. Наистина, това място щеше да му липсва, помисли той. Ала ако Бек реши, че Риан Къркланд трябва да бъде убита, нямаше как да остане повече. Щеше да свърши работата и да се върне в Чикаго. Мисълта да зарече договора с Бек никога не му бе минавала през ума. Старата приказка за „чувството за чест у

крадците“ се отнасяше и за наемните убийци. Колкото и да му харесваше да се мотае в Лос Анджелис, не можеше да зареже работата.

Но пък и нямаше защо да бърза особено. Не за пръв път този ден той с надежда помисли, че Симпсън може да не се оправи много скоро от грипа.

Бе вече късно след полунощ, когато Хю успя да убеди Риан да вземе успокоителното, което лекарят ѝ беше предписал. Следващите няколко дни щяха да са тежки и трябваше да си почине, доколкото може. Доктор Уайтхорн ѝ бе определил часове за всички дни от седмицата, за да ѝ помогне да се справи с тежките противоречия, пред които се изправяше. Щеше, освен това да търси онова копче в подсъзнанието ѝ, за което говореше доктор Казловски. Хю се чудеше дали тя би му позволила да се рови в главата ѝ, докато го намери.

Разбира се, той знаеше, че Риан единствена можеше да натисне копчето и че дори съзнателното решение да се пребори със страха си от Вталения още не значеше, че зрението ѝ като по чудо ще се върне. Подсъзнанието я бе ослепило и само то можеше да ѝ разреши отново да вижда.

Сам на терасата пред утихналата ѝ къща, Хю започна да си припомня всичко, което знаеше за опита за убийството ѝ преди пет години. Съжаляваше, че писмото на Дъг остана в канцеларията. Извика в паметта си първия им разговор и почти веднага нещо, което бе забравил, изплува с ужасяваща яснота. През последните седмици бе толкова зает с Риан и със собствените си чувства към нея, че забрави защо всъщност Дъг Съдърланд се обърна към него. Не беше само заради проверката на алармената инсталация, нито защото се опитваше да играе ролята на сватовник. Дъг бе убеден, че Вталения следеше всяка нейна стъпка през последните пет години. А ако това беше вярно, убиецът сигурно знаеше и за прегледа ѝ при доктор Казловски. Вероятно бе разтревожен и се чудеше дали лекарят може да възстанови зрението ѝ. Щеше да направи всичко възможно да научи резултатите от изследванията и евентуално щеше да разбере, че жената, която можеше да го изпрати на електрическия стол, като по чудо можеше да прогледне всеки момент.

Разбира се, Хю само разсъждаваше. Не можеше да е сигурен, че Вталения знае, че Риан е в Лос Анджелис, да не говорим, че има намерение да ходи при доктор Казловски. Но трябваше да се приеме най-лошата възможност, защото имаше още една опасност, която никой досега не бе осъзнал. Може би нямаше никакво значение дали тя наистина ще възстанови зрението си. Ако знаеше, че изобщо има такава възможност, Вталения щеше да реши да действа. Не можеше да си позволи да чака, защото в момента, в който Риан прогледнеше, щяха да я поставят под защитата на полицията и едва ли някога щеше да се добере до нея. Със сигурност би действал веднага, докато бе още сляпа и безпомощна. Съзнанието за непосредствена опасност го изкара от вцепенението. Наруга се за собствената си глупост, влезе в кухнята, грабна телефона и започна да върти.

Най-напред се обади на Бен Розентал и му нареди незабавно да подготви самолета на компанията за полет. След това събуди пийналия Мо Джонсън от дълбок сън — може би последния му сън за няколко дни напред. Без да си прави труда да му обяснява, Хю му каза веднага да дойде в къщата на Риан, и преди да набере следващия номер, Мо бе наполовина облечен и почти на вратата.

Хю методично взе необходимите мерки за защитата на Риан, докато той самият бе в Чикаго. Трябваше да говори с Дъг Съдърланд и с чикагската полиция, за да научи всичко известно за Вталения. Разбира се, Риан можеше да му каже името му, ала не знаеше къде е бил и какво е правил през последните пет години. Възможно бе например да е блъснат от градски автобус или да се е удавил в Мичиганското езеро. Хю трябваше да знае доколко бе реална опасността за Риан и да научи всичко за нейния враг. Според нея преди пет години Вталения бил дребна риба. Дали ръцете му бяха достатъчно дълги, за да стигне до нея в Лос Анджелис?

Тя нямаше да е в безопасност, докато Хю не знаеше кой е насреща му. Колкото и да не му се искаше да заминава, всички отговори бяха в Чикаго.

— Джудит! — почука той тихо на вратата. — Джудит, събуди се.

— Какво има? — попита тя и отвори, докато намяташе халата си.
— Риан добре ли е?

— Засега да... — Без да спестява нищо, Хю ѝ обясни положението. Както очакваше, Джудит го прие спокойно. — В момента

подготвят самолета ми за излитане, а Мо Джонсън след минута ще пристигне с двама бодигарда, които понякога използвам. Имам им доверие и добре си вършат работата. И тримата ще останат извън къщата. Не искам тя да знае какво става.

— Прав си — кимна Джудит. — Няма нужда да я тревожим допълнително. Какво да правим с посещенията ѝ утре в клиниката?

— Мо ще се погрижи за това. Никой няма да се доближи до нея, когато той е наоколо, обещавам. Аз ще се върна утре вечер. Ако пита за мен сутринта, кажи ѝ, че е трябвало да изляза рано, за да завърша работата в Канога Парк и ще мина по-късно.

Джудит се върна в кухнята с Хю и направи кафе. Когато Мо пристигна, Хю му обясни накратко положението и потегли към летището.

Самолетът се поддържаше винаги зареден и готов за полет. Бен, опитен пилот, го бе изкарал на пистата за излитане и след няколко минути бяха във въздуха.

— Хю Макена, това е лейтенант Руб Лилиентал — представи ги Дъг Съдърланд. — Руб беше следователят по убийството на Вини Перигрино.

Преди да протегне ръка на Хю, пълничкият офицер се избърса от малиновия пълнеж на поничката си.

— Извинете — оправда се той за лепкавото ръкостискане. — Тука Дъг... — кимна към Съдърланд — ме измъкна много рано от леглото. Обикновено закузвам в къщи, но като ми каза, че идва един прочут холивудски частен детектив, реших, че е по-добре веднага да дотичам.

Гласът на Лилиентал бе откровено саркастичен и Хю изобрази съдържана усмивка:

— За мен също е много вълнуващо да се запозная с вас, лейтенант.

— Не може ли да приключим с любезностите и да се заемем с работа? — прекъсна ги Дъг и седна срещу Лилиентал. Снощното обаждане на Хю му бе прозвучало като сбъднат кошмар и днес не бе в настроение да слуша как един офицер от полицията и един частен детектив се надприказват. Всеки знаеше, че полицаите и частните

детективи са естествени съперници. Обаче Дъг познаваше Риан от бебе. Баща ѝ му беше най-добрият приятел. Безопасността ѝ го интересуваше повече от всичко. — Хю трябва да види всичко, което имате за Арлън Бек.

Лилиентал хвърли изпитателен поглед към Хю. Забеляза скъпия му костюм и равномерния калифорнийски тен. Освен това бе пристигнал в Чикаго с частния си самолет, което само по себе си говореше много. Макена очевидно печелеше доста добре в царството на киното. Тази мисъл вбеси Лилиентал, който бе прекарал двадесет и четири години в полицията и едва успяваше да плати наема за долнопробния си апартамент.

Въпреки това имаше нещо в Макена, което караше лейтенанта, макар и неохотно, да го уважава. Тенът му може да беше хубав като лицето му, ала изразът в очите му подсказваше, че ако се наложи, може да е достатъчно твърд.

Лилиентал остави личните си чувства настрана и кимна към един стол. Двамата седнаха.

— Дъг ми каза, че най-после можем да имаме свидетел на убийството на Перигрино — върна се той на въпроса.

— Това не може да се знае със сигурност — отговори Хю. Не му хареса гледната точка на полицаия, но се опита да запази професионален тон. — Съществува вероятност Риан Къркланд някой ден да възстанови зрението си, обаче тази вероятност сама по себе си я излага на голяма опасност.

— И аз бих казал така — съгласи се Лилиентал. — Разбира се, докато е в Калифорния, тя е извън наша власт. Не можем да направим нищо, за да я защитим.

— Аз отговарям за сигурността ѝ, докато е в Лос Анджелис, лейтенант. От вас искам информация. Трябва да знам какво да очаквам. Ще съм ви благодарен за всичко, което можете да ми кажете за човека, когото подозирате в убийството на Вини Перигрино и в опита за убийство на Риан Къркланд.

Лилиентал кимна, измъкна изпод недоядената си поничка една папка, извади снимка и му я подаде.

— Арлън Бек, четиридесет и девет годишен, роден в южната част на Чикаго. Започнал като джебчия, ала успял да се издигне, като се оженил за дъщерята на средно богат собственик на законна спестовна

каса. Бек успял да убеди тъста си да му завещае спестовната каса. Преди седем години тъстът умрял от инфаркт и неочаквано се оказало, че спестовната каса вече не е толкова законна. Бек организиран хазартен бизнес с някои от приятелите си. Мръсните пари от хазарта започнали да се перат през спестовната каса на Бек и да излизат оттам съвсем чистички.

— А Вини Перигрино от хората на Бек ли е бил? — попита Хю.

— Да. Той носел парите на Бек. Няколко седмици преди да бъде убит, ние го хванахме за разпространение на наркотици. Нямаше връзка с хазарта, но ни падна. Обеща да ни даде Бек, ако си затворим очите за разпространението на наркотици. Областният прокурор обеща и Перигрино трябваше да посочи кога и къде да хванем Бек в момента на получаване на парите от хазарта.

— Тогава защо вашите хора не са били в онзи склад? — намръщи се Хю.

От изражението на Лилиентал ясно се виждаше, че не приема обвинителния му тон, обаче въпреки това отговори на въпроса:

— Не сме съвсем сигурни какво точно се е случило, но мислим, че Перигрино се е опитвал да играе двойна игра и да предупреди шефа си.

— Въпреки това, Бек го уби!

— Предполагам, че е научил за ареста на Перигрино и за поведението му и е решил, че е по-разумно да се отърве от една доста определена заплаха. Някой от полицията се е изпуснал пред журналистката Риан Къркланд и тя също се превърнала в заплаха за Бек.

— А къде е той сега?

— На хубаво място — отговори Лилиентал с отвращение. — Преди две години този тип — той измъкна още една снимка от папката — Дел Мичълън, прибра организацията на Бек под крилото си и сега той е в голямата игра.

— По дяволите! — изруга Дъглас. Не знаеше това.

Хю погледна към стария си приятел.

— Познаваш ли Мичълън?

— Чувал съм за него. Шеф е на една от двете най-силни престъпни групи в щата Илинойс. Ако Бек се е включил в неговата организация, Риан наистина е в опасност.

— Точно така — съгласи се Лилиентал. — Мичълън няма да допусне Бек да бъде обвинен в убийство. Дел няма нищо общо със смъртта на Перигрино, защото по това време още не е бил свързан с Бек, обаче не може да позволи Бек да се опита да изпроси по-леко наказание в замяна на информация за него. Повярвайте ми, полицията веднага ще клъвне. Много ни трябва Мичълън. — Той замълча за момент. — Разбира се, зависи колко знае Бек и доколко може да навреди на организацията. Но се обзалагам, че Мичълън няма да седи със скръстени ръце и да чака да приберем Бек.

— С други думи, историята се повтаря — забеляза Хю. Връзката между Бек и Перигрино преди пет години бе същата като връзката между Мичълън и Бек сега. При това положение най-лесният начин да се сведат до минимум загубите бе да се отстрани Риан.

— Прекрасно разбирате положението, господин Макена — отговори Лилиентал. — В момента за нищо на света не бих искал да съм на мястото на Риан Къркланд. — Хю стисна зъби, ала не отговори. Лилиентал бе заядлив, но услужлив. — Вие, разбира се, знаете, че този път Бек няма да я преследва лично... — Офицерът стана и отиде до вратата. Повика униформен полицай, поръча да донесе една папка и се върна на мястото си.

— Имате ли някаква представа кого би могъл да наеме? — попита Дъг.

— Не съвсем. За всеки случай ще ви покажа картотеката. — Младият полицай влезе, подаде на Лилиентал дебела папка и излезе, без да каже нито дума. — Опитваме се да поддържаме информацията, обаче знаете каква е бюрокрация. В един свършен свят тук би имало снимка, списък на акциите и данни за движението на всеки наемен убиец, който работи извън Чикаго. Ала светът не е свършен. И, разбира се, изобщо не е задължително Бек да изпрати някой тукашен юнак. Спокойно може да наеме някой от Лос Анджелис. Предполагам, имате едно-две момченца там, които с удоволствие биха напуснали за няколко минути работата си на плажа, за да поемат задачата. Тенът им едва ли би пострадал много, нали? — Хю толкова се бе задълбочил в картотеката, че почти не чу подигравката на Лилиентал. Като не отговори, лейтенантът вдигна рамене, взе остатъка от поничката си и я преглътна със студено кафе. Мълчанието се проточи и накрая Лилиентал предложи: — Вижте, Макена, защо не седнете на едно

бюро в коридора да разглеждате на спокойствие папките? Аз си имам работа...

— Това последни данни ли са? — прекъсна го Хю.

— Повече или по-малко. Както ви казах, не живеем в съвършен свят. Защо? Нещо интересно ли открихте?

Хю погледна още веднъж една снимка и препречете списъка на предишни престъпления, приписани на някой си Аса „Ейс“ Кигън. Освен описанието на външния вид и предишни арести и присъди имаше забележка за предполагаемата му връзка с организацията на Мичълън. Но най-интересното нещо беше една бележка, написана на ръка, която съобщаваше, че предполагаемият наемен убиец е изчезнал преди два месеца — точно по времето, когато Риан бе заминала за Лос Анджелис.

Той предаде документите на Лилиентал, който ги погледна безстрастно.

— Възможно е — вдигна рамене и върна папката на Хю.

— Мога ли да получа една снимка, за да я покажа на моите хора в Лос Анджелис?

— Официално не. Обаче ние сътрудничим със силите за сигурност в другите щати. Имате ли някой приятел в полицията на Лос Анджелис? Някой, който да има желание да ви даде копие на снимката, която ще изпратим оттук? В края на краищата, би било проява на елементарно възпитание да съобщим на колегите, че в града им може да се движи предполагаем криминален престъпник.

— Ако я изпратите в Лос Анджелис, аз мога да я получа. Изпратете я на детектив Виктор Кофин. Защо не прибавите и снимката на Арлън Бек?

— И аз мислех да го предложа — отговори Лилиентал. — Ако госпожица Къркланд неочаквано върне зрението си, бутнете ѝ тази снимка пред очите. Ако го познае, ще го задържим, преди тя да се е върнала в Чикаго.

— А какво ще направите за сигурността ѝ? — намеси се Дъглас. — Не че обвинявам службата ви, ала вашите хора понякога изпускат нещата. Какви мерки сте готови да вземете за безопасността на Риан, ако някой съобщи на Мичълън или на Бек за предстоящия арест?

Лилиентал хвърли унищожителен поглед на Дъглас, после на Хю.

— Доведете я в Чикаго и аз гарантирам, че ще я заведем в съда. Ето! — Той написа нещо на листче хартия и го подаде на Хю. — Това е домашният ми телефон — в случай, че се наложи да се свържете с мен през нощта. Ако госпожица Къркланд прогледне, искам да съм първият човек, който да научи за това. Разбрахте ли ме?

Погледът му бе толкова заповеднически, че Хю веднага разбра как бе получил нашивките си. Но Хю не му беше подчинен и нямаше никакво намерение да се прави на такъв. Той му отвърна със същия поглед и се изправи.

— Лейтенант, благодаря ви за помощта и за времето, което отделихте за мен. Ако Риан възстанови зрението си, гарантирам, че вие ще сте един от първите, които ще научат. А ако узнаете нещо, което може да е от полза, ще ме намерите на този телефон. — Той извади от вътрешния си джоб визитна картичка и му я подаде. — Благодаря ви още веднъж за помощта.

— Няма защо — промърмори Лилиентал саркастично, ядосан, че този калифорнийски красавец току-що му показа кой е шефът.

— Мислиш ли, че има вероятност точно Кигън да е изпратен да следи Риан? — попита Дъглас след няколко минути, докато караше Хю към летището. Хю забеляза, че и Дъг приемаше заплахата за Риан като факт, а не като далечна възможност.

— Бих казал, че е приблизително толкова вероятно, колкото че аз ще бъда избран по Коледа за папа. Изчезването му по-скоро значи, че плува в някое езеро.

— И какво ще правиш сега?

Хю вдигна рамене.

— Ще се върна колкото мога по-бързо при Риан и ще направя може би най-трудното нещо в живота си.

— Какво е то?

— Ще ѝ кажа какво подозираме. Не мога да си представя, че от това ще се почувства по-добре.

— Не знам, Хю — замислено се почеса по оплешивяващото теме Дъглас. — Помисли малко. От всичко, което ми каза, разбирам, че подсъзнанието ѝ я е ослепило, за да я предпази от убийство. Това не е трудно да се разбере. Обаче, когато подсъзнанието ѝ разбере, че слепотата повече не ѝ осигурява безопасност, може би то ще натисне

онова копче. Искам да кажа, че в момента Риан би могла да се пази много по-добре, ако вижда, нали?

— Така е — съгласи се Хю. — Но не знам дали подсъзнанието ѝ ще го приеме така. Тя трябва да премисли толкова много неща, че ме е страх да не се претовари. Вчера прие новината много тежко.

— А ти какво очакваше? — поклати глава Дъг. — По дяволите, всичко е толкова зловещо. Какво каза за историята, която се повтаря? Няма нищо по-вярно.

— Какво? Имаш предвид Перигрино и Бек ли?

— Не. Говорех за нея и баща ѝ, Мартин Къркланд.

— Какво общо има баща ѝ с това? Загинал е при катастрофа, когато била малка.

— Това ли ти каза тя? — усмихна се с мрачна ирония Дъг.

— Не е ли вярно?

— Е... В известен смисъл може и така да се каже. Просто Риан е пропуснала дребния факт, че този инцидент се случи два дни преди процеса, на който баща ѝ трябваше да даде показания по делото на Спенс Лерой.

Хю се намръщи, опитвайки се да си спомни откъде му бе познато това име.

— Гангстерът?

— Същият.

Постепенно той започна да си спомня подробностите около този сензационен случай. Тогава бе още момче, в първите класове на гимназията, ала процесът срещу Спенсър Лерой беше новина от национален мащаб. Дори един зает със себе си юноша не можеше да не чуе за него. В класа го следяха седмици наред, но оттогава Хю бе забравил журналиста, който се бе пожертвал, за да разкрие един от най-големите босове в престъпния свят. Смътно си спомни, че журналистът бил предаден от приятел, който го подмамил в един закрит паркинг. Там бил убит от кола, която няколко пъти преминала през тялото му, за да е сигурно, че е добре умрял. Нищо чудно, че Риан не искаше да говори за смъртта на баща си.

— Къркланд за „Игзаминър“ ли работеше? — попита Хю.

— Да. Дори спечели наградата „Пулицър“ за тези репортажи... Посмъртно! — добави Дъг отвратено. — Това не беше кой знае какво утешение за Риан и майка ѝ. Всичко беше толкова безсмислено!

Мартин бе вече съобщил на полицията всички резултати от разследването си и бе написал цяла серия репортажи, които бяхме започнали да публикуваме. Показанията му щяха да помогнат Лерой да бъде осъден, обаче всъщност вече не бяха жизнено необходими за следствието. Убиха го за отмъщение или може би за назидание на останалите.

— Не го ли бяха взели под закрила? — попита Хю, като се опитваше се да си спомни отдавна забравени подробности.

— Имаше нещо подобно. Той скри Бевърли и Риан, но това беше повече за тяхна безопасност.

Горката Риан, помисли Хю. Представи си страха, несигурността и обречеността, които бе преживяла преди толкова години. Сега му стана по-ясно защо бе ослепяла. Причината е била заложена преди почти двадесет години със смъртта на баща ѝ и когато се е изправила пред подобна ситуация, подсъзнанието ѝ е предложило решение, което е изглеждало безгрешно.

До края на пътуването мълчаха, всеки погълнат от мислите си. Стигнаха до летището. Хю благодари на Дъг за помощта и понечи да излезе от колата, ала редакторът го спря.

— Хю... Това за теб не е просто работа, нали? — попита той, въпреки че вече знаеше отговора. — Искам да кажа, ти се грижиш за Риан не само защото аз те помолих. Така ли е?

— Да.

— Влюбен ли си в нея?

Хю пое дълбоко въздух. Когато мислеше за Риан, не си позволяваше да използва думата „любов“. За нея отношенията им бяха краткотрайно приятно преживяване. За него бяха нещо повече. За да не се измъчва, той не искаше да назове с думи чувствата си към нея, а Дъг го принуждаваше да погледне нещата в очите. Не бе готов за това.

— Няма да позволя да ѝ се случи нищо лошо, обещавам ти.

— Знам, но ти не отговори на въпроса ми.

— Риан приема нашата връзка като летен флирт — продума той сдържано.

— Хм. Доколкото я познавам, това не е в нейния стил. А ти как се чувстваш?

Хю се намръщи. Не бе свикнал да го притискат до стената.

— Харесва ми. Това стига ли ти? Ще направя всичко, което е нужно, за да я измъкна жива от тази каша.

През ъгловатото лице на Дъг премина лукава усмивка.

— С други думи, толкова я обичаш, че не смееш да си го признаеш.

Хю погледна през прозореца към излитащия самолет. Ревът му почти заглуши тихия отговор:

— Горещо-долу е така. Сега доволен ли си?

— Ще бъда доволен, когато танцувам с булката на сватбата ти. В момента съм просто спокоен и благодарен, че точно ти я закриляш.

— Да се надяваме, че това ще е достатъчно... — Хю отвори вратата и излезе от колата. — Благодаря ти още веднъж, Дъг. Ще те държа в течение.

Казаха си довиждане. Дъг гледаше как младият му приятел се отдалечава. Дори в гръб личеше колко бърза. Въпреки че положението не бе никак весело, Дъглас Съдърланд не успя да сдържи доволната си усмивка.

— Колкото са по-големи, толкова по-дълбоко хлътват — промърмори той. — Пази я, момче. И аз я обичам...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В колата на Хю бе тихо като в гроб. Нямаше голямо движение по магистралата, но Риан не можеше да знае това. Седеше мълчаливо и прехвърляше в ума си последното посещение при доктор Уайтхорн — посещение, на което присъства и Хю Макена. Когато вчера се отби след работа, той не спомена за пътуването си до Чикаго, ала настоя да отиде с нея при лекаря. Сега тя знаеше защо. Късно снощи Хю си бе уговорил лична среща с доктор Уайтхорн, за да обсъдят как да ѝ представи подозренията си за Арлън Бек. Психиатърът бе предложил да говорят с нея заедно днес следобед. Сигурно искаше да е наблизко в случай, че изпадне в криза.

Обаче криза нямаше. Риан бе прекалено вцепенена — не изненадана, не потресена, дори не и уплашена, просто... вцепенена. Тя предполагаше, че след време би стигнала до същите изводи, ала Хю ѝ спести необходимостта сама да направи това откритие. Искаше да изпитва благодарност към него не само защото проявяваше загриженост към нея, а и за закрилата, която ѝ осигуряваше. За съжаление не можеше да почувства каквото и да е. Просто искаше да е на сигурно място у дома си, но от мисълта, че никъде не може да се смята на сигурно място дори желанието да си е у дома изглеждаше напразно.

Колата спря и той изгаси двигателя. Риан посегна към дръжката на вратата, ала Хю я спря:

— Почакай, аз ще дойда да ти отворя.

Тя понечи да възрази, че няма нужда от такова кавалерство, но се сети, че това не бе обикновена любезност. Той просто не искаше да я пусне да излезе сама от колата и да се превърне в лесна мишена. Риан зачака търпеливо.

Докато Аги я водеше към къщата, Хю вървеше до нея, и въпреки че не говореше, тя усещаше излъчващото се от него напрежение. Този Хю бе различен от онзи, когото познаваше. Всяка негова дума и движение ѝ напомняха за студения и суров непознат от спалнята преди

три дена, за който бе разбрала, че ако се наложи, може да убие човек. Като жена, нуждаеща се от закрила, бе благодарна на железния непознат, въпреки че тъгуваше за нежния мил мъж, в който бе на път да се влюби.

На път да се влюби ли? Една част от обърканото ѝ замъглено съзнание се присмя на тази мисъл. Изобщо не беше „на път“. Въпреки че не искаше да го признае, Риан вече бе влюбена в Хю Макена...

Като се има пред вид какво очаквам от живота, добре, че той не вярва в дълготрайни връзки, отбеляза си тя наум.

Аги спря пред входната врата. Преди Риан или Хю да посегнат към звънеца, Джудит отвори.

— Благодаря! — промълви Риан и влезе. Докато откопчаваше каишката на кучето, Джудит погледна към Хю, сякаш искаше да попита: „Как го прие?“.

— Бихте ли престанали да си разменяте тревожни погледи? — обади се Риан и се насочи към дивана в хола. — Вашата загриженост е толкова осезаема, че може да се реже с нож!

— Извинявай! — усмихна се Хю.

За пръв път от три дена тя започваше да прилича на жената, от чийто несломим дух толкова се възхищаваше. Джудит също забеляза първите признаци на връщане към нормалното състояние и я сряза:

— И ти не си особено весела гледка! — Завъртя се на пети и излезе с думите, че ако на някой му трябва, може да я намери в кабинета.

— Сега вече знам, че всичко ще е наред — усмихна се слабо Риан. — Джудит отново се заяжда.

— Наистина всичко ще е наред — обеща Хю и се настани до нея на дивана.

Тя не си направи труда да отговори.

— Джудит знае ли за вчерашното ти пътуване до Чикаго?

— Да.

— Добре.

Сърцето му се късаше да я гледа толкова тиха и неподвижна, като знаеше, че тя обикновено гори от живот. Той хвана ръката ѝ, ала Риан само стисна леко пръстите му в знак на благодарност за успокоителния жест и се дръпна. Облегна глава на дивана, събу обувките си и опря крака на малката масичка.

— Кого си повикал да пази къщата? Мо и Бен ли?

— Мо координира през деня, а Бен през нощта.

— Координира ли?

— Повикал съм допълнителна помощ. Един човек не може да покрие едновременно и предната, и задната страна... — Стори му се, че тя иска да знае подробностите, затова обясни всички мерки, които бе взел за охраната ѝ. Мъжете работеха на смени по осем часа, с изключение на Мо и Бен, които работеха по дванадесет. — Най-много се безпокоя за плажа. Един от хората ми стои непрекъснато на терасата, но оттам не се вижда много. Имам обаче един приятел, който ще ми даде назаем яхтата си. Утре ще я закотвим навътре в морето, за да се смеси с другите лодки. Двама души с бинокли ще наблюдават цялата брегова ивица и ще докладват на Мо.

— Колко пъти се опитва Мо да те убеждава, че нещата трябва да се координират от яхтата? — усмихна се Риан.

— Десетина — засмя се Хю.

Тя бе виждала Мо само веднъж, ала веднага го бе усетила. Мо бе изтъкнал безброй причини, поради които точно той трябваше да поеме дежурството на луксозната яхта. Разбира се, Хю знаеше, че приятелят му се шегува. Беше сигурен, че и Риан го знае.

— Това ще е доста скъпа операция, нали? — попита тя. — Всички тези допълнителни хора, наблюдателни прибори, яхтата... Ще кажа на Джудит да ти напише чек, преди да си тръгнеш днес.

— Не искам парите ти — възрази той. — Това за мен не е работа, а ти не си ми клиент.

— Клиент съм — настоя Риан. — Това е мой проблем. Аз имам нужда от охрана. Няма да ти позволя да плащаш за нещо, което не те засяга.

— По дяволите, Риан! — скочи Хю. — Ти не си ми безразлична. Какво искаш, да сложа етикет с цена на чувствата си?

Тя знаеше, че го бе засегнала, обаче не можеше да остави нещата така. Независимо от личните им отношения, охраната ѝ щеше да струва цяло състояние. Не искаше да му позволи да плаща поради някаква криворазбрана мъжка чест. Приятното им неангажиращо прекарване бе разбито и всеки разумен мъж при първите неприятности щеше да се обърне и да си отиде. Разбира се, Хю не бе такъв. Той не

можеше да обърне гръб на една беззащитна жена, ала това не означаваше, че отношенията им са както преди.

— Хю, чуй ме — започна тя спокойно. — Знам, че не си мислил за пари. Иначе това нямаше да си ти. Но ако не беше ти, трябваше да намеря някой друг, който да ми помага — поне за момента. И щях да си платя. Ако не искаш пари за себе си, добре. Ще приема с благодарност този жест. Обаче трябва да ми разрешиш да платя заплатите на хората, които работят за теб, както и допълнителните разходи, които правиш.

— Риан...

Тя се наведе напред и го прекъсна:

— Моля те, Хю! Позволи ми да направя поне това! Стоя в тази къща, беззащитна като червей на въдица, който чака голямата риба да дойде и да го лапне. Остави ми поне достойнството да знам, че правя нещо, за да си помогна.

Той разбра, че не може да спори. Щеше да я запази жива, обаче нямаше да я накара да плати за това с гордостта си.

— Добре. Ще поговоря по-късно с Джудит за разноските... — Върна се на дивана и хвана ръката ѝ. Този път Риан не се отдръпна.

— Благодаря...

— Риан, ако наистина искаш да помогнеш, има нещо друго, което можеш да направиш.

— Какво е то?

— Искам ти, Джудит и Аги да се пренесете в моята къща. Преди да започнеш да възразяваш, чуй какво искам да ти кажа. Къщата ми е на малък полуостров и в радиус от един километър около нея няма нищо. Никой не може да се приближи, без моите хора да го видят, докато тук къщите са нагъсто, а по брега почти винаги има движение... Там ще е по-безопасно — завърши Хю, ала от затвореното ѝ изражение разбра, че не е бил достатъчно убедителен.

— Не мога да направя такова нещо, Хю, и ти го знаеш. Не мога така да объркам живота ти.

— Това не е объркване, а предпазливост. Имам свободна стая, в която може да се настани Джудит, а ти можеш да работиш в моя кабинет.

— Не познавам къщата. Не можеш да си представиш колко ми е трудно да свикна на ново място.

— Знам, че няма да е лесно, но можеш да я опознаеш. Искам да се пренесете при мен.

— За колко време? — попита тя рязко и отново издърпа ръката си. — Седмица, месец, година?

Завинаги, помисли той, ала не посмя да го каже на глас. Риан имаше достатъчно проблеми и без това обяснение в любов, което тя вероятно дори не искаше да чуе.

— За колкото се наложи — продума Хю накрая.

Риан поклати глава, изправи се и закрачи из стаята.

— Хю, разбираш ли колко абсурдно е това? Ами ако не сме прави за Втале... за Бек? — Тя се насили да произнесе името, което толкова дълго бе избягвала. — Ами ако той и Мичълън не знаят за посещенията ми при лекаря? Ами ако никога не научат резултатите от изследванията? Живея в укрепен личен затвор и защо? Заради малката вероятност, че може би Бек или някой нает от него ще се опита да ме убие... — Риан се обърна към него и продължи тъжно: — Аз ходя по въже със завързани очи, Хю. Толкова съм объркана и уплашена, че не зная какво да правя и накъде да тръгна. Докато реша, ще взема предпазни мерки и ще живея с охрана, яхта и всичко останало, но все пак трябва да запазя някакво чувство за ред в живота си. Иначе ще се побъркам. Можеш ли да ме разбереш?

Той въздъхна, пристъпи към нея и я прегърна.

— Разбира се, че мога! — Хвана лицето ѝ в ръце и леко я целуна по устните. — Ще си взема някои неща и довечера ще се пренеса тук.

— Хю, не...

— Да! — прекъсна я той властно. — Няма да те оставя сама. През деня може да съм тук или да ме няма, ала през нощта ще бъда с теб. Ако трябва, ще си плащам като за хотел, обаче няма да се отървеш от мен.

Тя знаеше, че няма смисъл да спори. Освен това мисълта, че Хю ще е наблизо, я караше да се чувства много по-сигурна. Риан кимна.

— Ще помогна на Джудит да ти приготви стаята за гости.

Той отвори уста да каже, че няма намерение да спи в никое друго легло, освен в нейното, но се спря. Не можеше сега да настоява. Трябваше да я остави тя да определи какви ще са отношенията им за момента. Ако не можеше да понася близостта му, независимо дали

това значеше да се любят или просто да я държи в ръцете си, Хю нямаше да я насилва, когато бе толкова незащитна.

— Няма нужда да безпокоиш Джудит — каза той и отново я привлече към себе си. — Мога и сам да си оправя леглото. Само ми кажи къде са завивките.

— Веднага — промърмори Риан и притисна лице към рамото му, за да не види Хю нейното разочарование и болка. Бе се надявала, че не е права, че въпреки неприятностите и грижите, които му създаваше, той все още жадуваше за близостта, която за кратко време изпитаха. Обаче се оказа права. Хю вече не я желаше. Иначе щеше да спори къде да спи, както спореше за всичко останало. Сега тя за него бе просто клиент и нищо друго. Бе отговорност, работа, която трябваше да се свърши. Оказа се, че приятелството им не е било толкова здраво, та да издържи на натиска. Риан знаеше, че когато опасността за нея премине, той ще си отиде от живота ѝ завинаги.

При мисълта, че ще го загуби, в гърдите ѝ се надигна ридание, но тя го потисна и прегърна Хю по-здраво. В този момент усети пистолета под мишницата му и изстина.

Той ѝ напомни, че ако Хю не бе наистина много добър в професията си, нямаше той да я остави, а тя него...

Риан никога не бе предполагала, че една седмица може да се влачи толкова мъчително. Бе в някаква застинала възбуда — сякаш времето просто бе спряло за нея и я беше оставило да виси във въздуха, докато останалата част от света безгрижно си вървеше по пътя. Чувството за неизбежно насилие я обземаше при всяко събуждане и дори изпълваше съня ѝ. Започна да сънува кошмари. Стряскаше се, плувала в пот, изтощена, но прекалено изплашена, за да заспи отново.

Много пъти ѝ се искаше да повика Хю, да го помоли да я прегърне, докато спре да трепери, обаче успяваше да се въздържи. Бе се превърнало във въпрос на чест и достойнство да се справи сама през нощта. Въпреки непрекъснатите уверения на доктор Уайтхорн, че действията на подсъзнанието ѝ не я принижават като човек, не можеше да се отърси от усещането, че е страхливка. Обвиняваше се, че бе избрала най-лекия път и никакви успокоения на психиатъра не

намаляваха чувството ѝ за вина. Мислеше за баща си и че бе загинал заради онова, в което бе вярвал, а тя бе предала както Мартин Къркланд, така и всичко, за което се бе борил.

Разбира се, накрая започна да говори с доктор Уайтхорн за баща си. Очевидно бе в същото положение, както той преди години. Сега разбираше, че смъртта му до голяма степен бе допринесла за нейната слепота. Уайтхорн каза, че е много вероятно тя да е обусловила решението на подсъзнанието ѝ. Това обаче не помагаше много. Риан знаеше, че единственото, което можеше да я спаси, бе да прогледне и да предаде Арлън Бек на съда. За съжаление подсъзнанието ѝ не искаше да стигне до същото заключение. Дори мисълта, че слепотата вече не бе сигурен начин да запази живота ѝ, не го караше да натисне онова загадъчно копче.

Доктор Уайтхорн имаше две теории за това блокиране. Според нея и двете звучаха правдоподобно. Първата бе, че засега нямаше убедителни доказателства за опасността. Подсъзнанието ѝ все още работеше по правилото, че докато бе сляпа, беше в безопасност. Докато не се докажеше, че това не е така, тя вероятно щеше да остане сляпа.

Втората теория също изглеждаше разумна: дори ако опасността бе реална, подсъзнанието нямаше причини да променя положението, докато Хю Макена я охраняваше. Доверието ѝ в него и чувството за сигурност и безопасност, което изпитваше в негово присъствие, правеха ненужно всяко действие на подсъзнанието.

Положението напомняше „Параграф двадесет и две“: ако отпратеше Хю и хората му, имаше по-голяма вероятност да възстанови зрението си, но и по-голяма вероятност да умре.

Риан не намираще нито една от възможностите за приемлива. Мисълта да остане без Хю бе толкова ужасяваща, колкото и съзнанието, че Арлън Бек иска смъртта ѝ. Хю бе нейната опора, единствената твърда почва в този свят на предателски подвижни пясъци. Присъствието му я караше да се чувства по-сигурна. Нещо повече, напомняше ѝ, че има живот, надежди и щастие извън стените на доброволния ѝ затвор. За няколко кратки седмици и една страдна нощ той бе изпълнил живота ѝ с радост. Сантиметър по сантиметър бе разтворил вратата, която тя бе държала заключена. Дори ако успееше

да излезе жива от ужасния кошмар, тази врата отново щеше да се захлопне и Хю щеше да остане от едната страна, а тя сама от другата.

— Риан? — Той надникна в кабинета, където тя вече почти час седеше неподвижно пред пишещата машина. Цяла седмица се опитваше да работи върху сценария си, ала Хю знаеше, че не бе направила нищо. Като си представяше с какво трябва да се справя, чудеше се защо изобщо се опитва.

— Да, Хю? — завъртя се Риан към него.

— Става късно — напомни ѝ той. — Цяла нощ ли ще седиш тук? Тя сви рамене.

— Една тъмна стая не изглежда по-различно, от която и да е друга... — Като се чу да изговаря тези думи, Риан тръсна глава: — Извинявай, това трябваше да е шега, но май не прозвуча много смешно.

— Няма значение. Никой не иска от теб да си душата на компанията.

— И слава богу — успя да се усмихне тя. — Джудит още ли говори по телефона с Уеб?

— Не, качи се горе преди половин час. Когато свърших проверките на вратите и прозорците, вече си беше в леглото с хубава книжка.

— Много мило, че баща ти се обади. Мисля, че Джудит не го очакваше — забеляза Риан. Уеб изненада всички, особено Джудит. Самият Уеб също се учуди, като разбра, че синът му се е пренесъл в къщата на Риан. Хю му обясни положението и той поиска да говори с нея. Разговаряха няколко минути. Тя бе много благодарна, че новият ѝ приятел не се впусна в безсмислени утешения. Стигаше ѝ, че бе загрижен за нея.

След краткия разговор с Уеб, Риан даде слушалката на Джудит и я остави да говори насаме. Радваше се, че приятелката ѝ има с кого да поприказва. Знаеше, че на нея също не ѝ е леко.

Хю седна на бюрото.

— Честно казано, когато татко пристигна, мисля, че не очакваше толкова да му хареса секретарката ти. Аз поне не бих познал, че така ще стане. Не е живял като монах, откакто се развеدهа с майка ми, обаче и не си е правил труда да води светски живот. За него всичко се въртеше около работата му.

— Значи не би имал нищо против един малък роман между тях...

— Татко заслужава само най-доброто, а според мен Джудит Тримейн е точно такава. Тя е чудесна жена.

— Обикновено не допуска хората достатъчно близо, за да го разберат.

— Забелязах, Риан... — Настъпи неловко мълчание. Той се чудеше как да ѝ каже, че иска утре при посещението в клиниката да вземе някои допълнителни предпазни мерки. Тя обаче усети колебанието му.

— Ти не дойде тук просто да си побъбрим, нали?

— Всъщност, да! — Бе благодарен за разчупването на леда. Цяла седмица се опитваше да я подкрепя, когато имаше нужда от подкрепа, и да не ѝ се натрапва, когато нямаше нужда. Но в отношенията им се бе появило непознато досега напрежение, и колкото да си повтаряше, че то бе в резултат само на невероятните проблеми, Хю знаеше, че причините бяха по-дълбоки. Преди нейният свят да се срути, говореха леко и приятно. Сега всичко казано звучеше неестествено, сякаш думите минаваха през някакъв филтър, преди да се произнесат. Може би защото не ѝ беше вече любовник, а охрана... или тъмничар, както понякога изглеждаше. И сега не бе лесно да каже какво иска от нея.

— Трябва да решим какви дрехи ще носиш утре в клиниката.

Риан се намръщи. Той никога по-рано не бе проявявал интерес към гардероба ѝ.

— Защо? Да не се боиш, че пак ще объркам цветовете? — спомни си тя за онзи ден, когато случайно бе надянала зелената си риза вместо лилавата, която подходеше повече на памучните ѝ панталони.

— Не, не затова — засмя се Хю. — Просто искам да облечеш сако.

— Сако?! Хю, утре е трети юли, прогнозата е за тридесет и осем градуса! Мисля, че няма да ми трябва сако.

— Ще ти трябва, ако носиш бронирана жилетка — обясни той. Риан пребледня и Хю се прокле, че отново бе предизвикал паника в измъчените ѝ очи. Би дал всичко, за да ѝ спести това, ала нямаше как. Утре бе петък и го гризеше чувството, че адът ще се разтвори. Отдавна се бе научил да не пренебрегва предчувствията.

Тя напразно се опитваше да запази спокойствие.

— Чул ли си нещо? Видял ли е някой от хората ти...

— Не, няма нищо такова — успокой я той. Не виждаше причина да ѝ казва, че Мо е забелязал как една кола ги е проследила до клиниката днес — вероятно същата, която бе обикаляла около къщата предния ден. Нямаха доказателства, само подозрения и не искаше да я тревожи без нужда. — Нищо не се е променило. Просто искам да вземем допълнителни мерки за сигурност.

Риан кимна. Тук в къщата бе добре защитена. Хю беше вътре, другите отвън, не биваше да се забравя и яхтата. Щеше да е почти невъзможно някой да се вмъкне. Ако някой искаше да я убие, логично бе да опита навън — например в клиниката или по пътя към нея. Ако психотерапевтичните сеанси не бяха толкова важни, тя бе сигурна, че той щеше да настоява изобщо да не излиза.

Хю тръгна към вратата и Риан се изправи. После мина с него през хола.

— Никога не съм носила ризница. Сигурно ще е интересно — забеляза тя безизразно.

Влязоха в спалнята. Той отвори гардероба да потърси леко сако, под което да скрие тъмната бронирана жилетка.

— Горещца е като печка и тежи цял тон, ала с нея ще се чувстваш по-спокойна.

— Така ли? — изсмя се Риан.

— Хей! — Хю се приближи до нея и я прегърна. Тя веднага обви ръце около него и се притисна силно, сякаш можеше да се скрие. — Ще се справим, обещавам ти.

— Знам — кимна Риан.

— Не знаеш — прошепна той тъжно. — Искаш да повярваш, но не можеш.

— Когато всичко свърши, ще се радвам да чуя едно: „Нали ти казах!“ — подразни го тя, за да разведри тягостното им настроение. Искаше да се откъсне от мрачното настояще и да забрави, че дори ако върне зрението си и даде показания, могат да минат години, преди Бек да бъде изправен пред съда. Щеше да е в безопасност едва когато го осъдят. Засега я очакваше само несигурност и страх.

Хю изглежда разбра мислите ѝ.

— Никога не злорадствам, само понякога се перча.

— Бих искала да го видя! — засмя се Риан.

Той взе лицето ѝ в ръце.

— Ще го видиш, скъпа моя — каза сериозно.

Тя бе толкова красива, че Хю не можа да се въздържи. Бе измъчен от цялата седмица, през която я желаше, обаче си налагаше да потисне желанието си. Без да мисли, свали очилата ѝ и се наведе към нея. Риан затвори очи и прие леките като въздишка целувки върху клепачите си.

Изведнъж си спомни приказката за Спящата красавица, събудена от стогодишен сън от целувката на прекрасния принц. С цялото си сърце се помоли тази магия да се повтори сега. Чувстваше как дъхът му стопля непотребните ѝ очи и за един прекрасен миг бе сигурна, че когато ги отвори, ще види лицето му. Той се отдръпна и тя събра цялата си смелост, за да вдигне лице.

Посрещна я само тъмнина.

Сподави риданието си и се надигна на пръсти към него. Усети устните му, върху своите. Страданията, които бяха изпитали поотделно от копнеж и страх, се сляха в общ всепоглъщащ огън. Целувката стана по-дълбока. Хю обхвана гърдата ѝ и напипа втвърдяващото се зърно. Риан спря да диша. От пулсиращите му пръсти тялото ѝ на тласъци се изпълни с желание, почти болезнено неудържимо. Посегна към копчетата на ризата му. Не успя да ги разкопчее и измъкна ризата от панталоните. Имаше нужда да го докосне, да усети как той я докосва без преградата на дрехите.

Това бе повече, отколкото Хю можеше да издържи. Без да откъсва устните си от нейните, той я грабна на ръце и я отнесе в леглото. Постави я внимателно, сякаш беше безценно съкровище и я покри с тялото си. С треперещи пръсти разкопча блузата и я разтвори. Покри с целувки врата и раменете ѝ.

Риан се заизвива от страст. Туптящата в слабините ѝ болка се усили стократно. Искаше още, искаше всичко. Копнееше за онази забрава, която можеше да намери само ако телата им се слоят.

Хю бързо се справи с дрехите и подлудяващата страст ги погълна. Самотните им желания и страхове се сляха в един прекрасен миг на пълно забвение, през който в света нямаше нищо, освен огромно удоволствие.

През това кратко време двамата съществуваха само един за друг. Ала мигът отмина, те се върнаха на земята и ги връхлетя чувство за самота. Без дори да разбира напълно защо, Риан заплака безутешно.

Разсъдъкът му започна да се връща. Той усещаше как тя хлипа беззвучно и цялото му същество се изпълни с ненавист към самия себе си. Бе я обладал с животинска страст, без да мисли. Нещо по-лошо, бе злоупотребил със страшната ѝ уязвимост и безпомощност. Риан го желаше, но Хю егоистично се бе възползвал от това, без да се интересува кое бе най-добро за нея. Сега тя плачеше, сякаш ѝ бе отнел малкото гордост, останала ѝ през изминалата кошмарна седмица. Мразеше се...

— Извинявай, Риан. Много съжалявам... — прошепна той, пусна я и се отдръпна.

— Съжаляваш?! — смая се тя. Хю съжаляваше, че се бяха любили! Беше се хвърлила върху него, изоставила всякаква гордост, макар той да ѝ показваше, че вече не я желае. Отстъпи от съжаление към нея, а сега се извиняваше. След безкрайната тежка седмица с какво бе заслужила такова унижение? В желанието си да спаси последните си останки от гордост, тя се уви с покривката на леглото и приседна на края му.

— Не, аз трябва да съжалявам — засмя се тя тъжно. — Изглежда имам навика да те насилвам.

— Да ме насилваш ли? — обърна се Хю към нея. — Как можа да кажеш такова нещо?

— Защо иначе щеше да съжаляваш, че си се любил с мен? — настоя Риан и избърса сълзите, които така и не искаха да спрат. — Аз поисках, а ти се смили над мен...

— Смилил съм се над теб!? — За миг той прелетя през леглото, сграбчи я за раменете и я обърна към себе си. — Това, което се случи току-що, няма нищо общо с милост и съжаление. Аз те желая! Господи, никога не съм спирал да те желая! Лежах сам в онази стая нощ след нощ, мислех за теб и кълна се, понякога ми се струваше, че ще полудея от копнеж по теб.

— Защо тогава не дойде? — изхлипа тя.

— Защото мислех, че ти... не ме искаш. Спомни си, че ме сложи в стаята за гости.

— Спомням си, че ти дори не понечи да възразиш...

— Боже мой... — Хю щеше да се разсмее, ако не бяха сълзите ѝ. Той ги пресуши с устни и попита нежно: — И ти реши, че не те желая вече, защото съм се съгласил да спим отделно?

Риан кимна.

— Никой нормален мъж не би искал жена с проблеми като моите.

Щеше, ако те обичаше колкото мен, искаше да каже Хю, ала се спря в последния момент. Тя не бе молила за обяснение в любов, а той не искаше да усложнява и без това объркания ѝ живот с още един проблем. Просто бе решил да не позволи нищо да ѝ се случи, а после да не я пусне да си отиде от него. Обаче не сега бе моментът да ѝ го казва.

— Тогава защо ми се извини?

— Защото мислех, че съм те насилил.

— Не помня да съм се съпротивлявала — усмихна се Риан. — Всъщност аз започнах.

— А свършихме заедно — прегърна я Хю.

— Не искам да свършваме — прошепна тя и се притисна към него. — Ще останеш ли при мен тази нощ?

— Само ако обещаеш да заспиш в прегръдките ми — отвърна той и я повали с целувка на леглото.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През цялата нощ се любиха, говореха и отново се любиха. Страстта им отприщи чувствата на Риан и тя, сгушена в прегръдките на Хю, му разказа неща, за които бе говорила само с доктор Уайтхорн, а за някои не бе споменавала пред никого. Обясни изгарящия я срам, че не може да се справи със страха си от Арлън Бек и усещането, че бе предала себе си и всичко, в което е вярвала.

Докато говореше, той осъзна, че диагнозата „истерична слепота“ я бе потресла из основи. Риан вече не вярваше на себе си и се смяташе за страхливка. Хю искаше да изкрещи, че това е страшно несправедливо, че начинът, по който се справи с проблемите си през изминалата седмица, доказва безспорно силата на характера ѝ. Но нищо не можеше да я убеди. Тя трябваше сама да стигне до това заключение. В момента той можеше единствено да я уверява, че не е паднала в очите му.

Те продължиха да говорят дълго след като прозорецът на Джудит на горния етаж изгасна.

Хю заговори за баща ѝ, Мартин Къркланд, и призна, че Дъг му бе разказал как е загинал. Риан бе благодарна, че той вече знаеше историята, защото това и спестяваше преповтарянето на все още ужасно болезнените подробности. Вместо това тя му разказа за детството си и за опустошението, което бе изпитала след зверското убийство на любимия ѝ баща. Разказа и за безсмислената смърт на майка си и за обидата, която и досега не можеше да преживее.

— След като мама умря, аз се заклех никога да не се влюбвам. Струваше ми се някак глупаво човек сам да се откаже от живота.

— Още ли смяташ така? — попита замислено Хю. Може би беше намерил обяснение за очевидното ѝ нежелание да задълбочи отношенията си с него.

— Не — поклати глава тя. — Като пораснах, разбрах, че проблемът на майка ми е бил собствената ѝ несигурност, а не бракът изобщо. Просто не е имала волята да продължи да живее без съпруг.

Аз се нуждаех от нея повече от всякога, ала това явно не ѝ беше достатъчно.

— Бяхте ли близки с майка ти, преди да загине баща ти?

Риан се замисли.

— Не, според мен не особено. Обичах я, обаче когато имах проблем, отивах при татко, а когато бях болна, той седеше до леглото и ми четеше приказки. Оставаше с мен, докато майка не го повикаше, за да ме остави да поспя. И когато не бях болна, пак беше така. Винаги, когато татко се опитваше да ми обърне внимание, мама ни прекъсваше. Той се връщаше от работа, слагаше ме на коленете си и ме питаше какво съм правила през деня. Тъкмо започвах да му разказвам, и тя ме пращаше да свърша някоя дреболия или да си пиша домашното. Сега като си помисля, разбирам, че майка ми наистина е ревнувала от мен.

— Казват, че между майка и дъщеря винаги има някакво съперничество — вметна Хю.

— Мисля, че не ме обичаше достатъчно, за да се бори заради мен за живота си. Честно казано, струва ми се, че се зарадва, когато ѝ откриха рак. Наистина искаше да умре... — Риан се обърна към него, облегна глава на рамото му и опря ръка на гърдите му. — След като татко беше убит, тя ме изпрати да живея при леля Роуз и чичо Чарли. Мама остана сама в нашата къща... Един ден се върнах от училище и усетих невероятно напрежение около мен. Всички се държах точно както преди да ми кажат, че татко е убит. Вече бях толкова уплашена и така страшно самотна, че отношението им към мен направо ме ужаси. Леля Роуз набързо ме изпрати в стаята ми. Преструваше се, че нищо не се е случило, но през нощта се промъкнах на пръсти да ги подслушвам и разбрах, че майка ми е в болница. Беше опитала да се самоубие с голяма доза приспивателни... — Хю я прегърна по-здраво и я потупа успокоително по гърба, ала не каза нищо. Риан сега нямаше нужда от утешения, имаше нужда просто да говори. — Никой не ми каза какво се е случило, а и аз не признах, че знам, защото се чувствах ужасно виновна. Мислех си, че нещо съм сбъркала и затова тя иска да умре.

— Сега вече знаеш, че това не е вярно, нали?

— Да — кимна Риан. — Много отдавна престанах да се самообвинявам.

— След като майка ти излезе от болницата, взе ли те при себе си у вас?

— Не, тя също се пренесе у леля Роуз и чичо Чарли. Леля Роуз беше сестра на татко, а мама нямаше никакви роднини. Предполагам, че те я накараха да дойде при тях, защото се страхуваха, че ако никой не я пази, пак може да посегне на живота си. Чичо Чарли се зае с продажбата на нашата къща, леля Роуз се занимаваше с мен, а мама само седеше в стаята си, страдаше и се молеше да умре... И накрая успя.

— Риан, не си ли се замисляла, че смъртта на майка ти е може би също толкова важна за ослепяването ти, колкото и смъртта на баща ти? — попита той тихо.

— Не — намръщи се тя.

— Това само е засилило невероятната ти воля за живот. Смъртта на баща ти може би е обусловила подсъзнателното решение в една подобна ситуация, обаче безсмислената смърт на майка ти може би е причината, поради която си решена да живееш на всяка цена.

Риан реши да обсъди това с доктор Уайтхорн. Досега лечението се съсредоточаваше само върху опита да я убият и смъртта на баща ѝ. Може би бе време да минат на отношенията с майка ѝ. Току-виж там намерили ключа към възстановяване на зрението ѝ.

Продължиха да говорят. Тя изливаше страховете си, а на Хю му се струваше, че сърцето му ще се пръсне от любов. Какво ли можеше да я накара да разбере, че има несломима воля? Риан можеше като върба да се огъва под силния вятър и да се изправя, когато бурята премине.

— Докато се ровиш в душата си, остава ли ти време да мечтаеш? — попита той. Зазоряваше се и трябваше да поспят, но никой не можеше да се раздели с тази тиха и спокойна нощ.

— Да мечтая ли? — повтори тя, сякаш за пръв път чуваше тази дума.

— Да. Веднъж ми каза, че някои мечти са прекален лукс за теб и не можеш да си ги позволиш, защото си сляпа. Обаче сега можеш да мечтаеш. Скоро зрението ти ще се върне. Ако се събудиш утре сутринта и видиш слънцето и ако заплахата от Бек по някакво чудо изчезне, какво ще направиш? Какво ще поискаш?

Хю бе прав. Риан не си позволяваше красиви мечти за бъдещето и се страхуваше и сега, защото разбитите мечти бяха нетърпимо болезнени. Ала в този час, скрита в силните му ръце, тя преодоля

страха от разочарованието и позволи на въображението си да освети потайните желания на сърцето ѝ.

— Бих искала... — „Да видя лицето ти, да знам, че си мой завинаги, да преживея живота си с теб, да родя нашите деца и да знам, че тъмнината никога повече няма да ме докосне, защото ти си моята светлина...“ Тези мисли изгаряха съзнанието ѝ и бяха всичко, което Риан се надяваше да стане. Ала това бе напразна мечта и ако я кажеше на глас, щеше само да я заболи още повече, ако не се сбъднеше. Бъдещето ѝ бе толкова несигурно, че не заслужаваше подобно щастие. Затова не даде воля на най-голямото си желание, а избра по-простичка, по-малко болезнена и по-реалистична мечта. — Бих искала стария си живот — продължи тя. Годишите, през които бе вярвала, че това никога няма да стане, ѝ помогнаха отговорът да прозвучи убедително. — Бих паднала на колене пред Дъглас Съдърланд и бих го помолила за старата си длъжност. Бих подновила старите си запознанства и бих завързала нови. Бих продължила да се боря за всички онези неща, в които баща ми вярваше... в които ме учеше да вярвам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, защото разбра, че и тази мечта бе истинска. — Искам да се оправя и да накарам баща ми да се гордее с мен...

Гласът ѝ пресекна и сълзите потекоха на воля. Хю ги избърса и прошепна:

— Ще се гордее, Риан, не се съмнявай. Толкова ще се гордее с теб...

Молеше се сълзите да ѝ донесат облекчение и тайно искаше и той да може да отрони няколко. Може би сълзите биха отмили ужасната болка в сърцето му. Поискал бе да чуе най-голямото ѝ желание с тайната надежда, че ще се окаже част от мечтите ѝ. Сега трябваше да живее със съзнанието, че когато тя си представяше бъдещето, не виждаше там място за него. Още не можеше да го приеме, но разбираше, че някой ден ще трябва да я остави да си отиде. Дотогава обаче щеше да я държи здраво, да я пази и да се крепи с егоистичното утешение, че докато Риан има нужда от закрила, на него ще му е разрешено да стои до нея.

— Хю?

— Какво? — опомни се той и разбра, че тя го бе попитала нещо.
— Какво каза?

— Успя ли най-после да заспиш?

— Сигурно съм задрямал за малко — излъга Хю. — Какво ме питаше?

— Питам какво искаш ти от живота. Постигнал си толкова много, ала сигурно също имаш мечти...

Сърцето му се късаше от болка.

— Не, Риан... Нямам мечти. — Гласът му бе глух и далечен. — В момента имам всичко, което искам.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Извинявайте, господин Мичълън, но господин Бек иска да ви види. Казах му, че закусвате, ала той твърди, че ще искате да говорите с него.

— Заведете господин Бек в библиотеката, Грей — нареди Дел Мичълън на иконома, който се поклони почтително и излезе безшумно, както бе влязъл.

Мичълън остави салфетката до недоядената закуска и погледна към жена си.

— Извинявай, скъпа, няма да се бавя.

Той стана и се запъти към стаята, която му служеше за кабинет. Първото му желание бе да накара Бек да чака и да се поти, но прекалено много го засягаха резултатите от изследванията на Риан Къркланд, за да играе. От срещата ѝ с лекаря бяха минали четири дни, а човекът, когото Бек бе изпратил в Лос Анджелис, още не можеше да получи данни дали зрението ѝ ще се върне или не. Мичълън не обичаше да го карат да чака, както не обичаше и зле свършената работа. А най-вече не обичаше Арлън Бек, който го бе поставил в това неудобно положение.

— Е, Арлън, предполагам, че най-последно имаш новини за мен — подзе той без предисловие, когато влезе в голямата стая, облечена в дърво и кожа. После седна зад масивното бюро, което на Бек винаги му бе приличало на императорски трон. Не че имаше привилегията да влиза често в това светилище. Мичълън пазеше личния си живот отделен от „бизнеса“ и се опитваше да играе ролята на богат добре образован аристократ, която успяваше да заблуди малцина. Той бе гангстер и не го знаеха само онези, които не искаха да го знаят.

— Да, шефе. Снощи Кигън най-накрая е успял да влезе в болницата. Нощният пазач, когото беше подкупил да го пусне, се върнал на работа едва вчера.

— Успял ли е Кигън?

— Да. Имитирал кражба на наркотици. Разбил кабинета на доктор Казловски и още няколко други. Ще мине много време, докато оправят и разберат, че картонът на Къркланд го няма.

— Отлично. И какво точно пише в картона? Вчера ми каза, че госпожица Къркланд се движи с кордон от бодигардове при всекидневните си посещения в клиниката. Правилно ли предполагам, че може да си върне зрението?

Бек кимна и прочете записките, които Ейс Кигън му продиктува преди няколко часа по телефона. Повечето неща бяха неразбираеми медицински термини, обаче последната забележка изясняваше положението:

„Диагноза: придобита реактивно истерична слепота.
Прогноза: благоприятна, ако пациентът се подложи на интензивна терапия.

Консултант: Уайтхорн“.

— Значи зрението ѝ може да се върне всеки момент — заключи Мичълън и се облегна на мекия кожен стол.

— Така е. Да Кажа ли на Кигън да действа, преди да открият, че картонът ѝ липсва и да засилят охраната?

Мичълън погледна с омраза причинителя на неприятностите му.

— Има ли друга възможност?

— Не, шефе.

— Тогава имай грижата. Днес.

— Да, шефе! — Бек се изправи. — Смятай Риан Къркланд за мъртва...

Прогнозата за времето се оказа доста неточна. Тридесет и осем градуса биха били истинска благодат, но Мо не се чувствуваше благодатно. Той стоеше пред вратата на клиниката, зорко оглеждаше улицата и се опитваше да не обръща внимание на стичащата се по гърба му пот.

Може би без сако щеше да се чувства малко по-добре, ала пистолетът му под мишницата би привлякъл много любопитни

погледи, затова Мо страдаше мълчаливо. Погледна часовника си и с облекчение отбеляза, че скоро Риан трябва да излезе и ще могат да си отидат.

И той като Хю имаше чувството, че днес ще е денят. Утре бе събота и Риан нямаше да идва в клиниката до вторник. Бе просто логично, че ако някой се опита да я убие, ще го направи днес. Най-удобният момент щеше да е, докато върви от вратата до колата. Затова Мо следеше не само улицата, но и двуетажните сгради отсреща.

Засега нищо не му привличаше вниманието. Единствената спряла кола бе на Хю. Всички останали се подчиняваха на знака „Паркирането забранено“. Благодарение на Вик Кофин, приятеля на Хю в полицията, патрулните коли обикаляха през пет минути, а шофьорите им махаха приятелски на Мо и не забелязваха колата.

Зад ъгъла изскърцаха гуми. Мо инстинктивно посегна към пистолета, ала бързо се успокои. Срецу него излезе Кофин.

— От такова каране се изтриват гумите, Вик — засмя се Мо.

— Но пък се вдига мъжкото ми самочувствие! — Кофин бе нисък, ала добре сложен и компенсираше ниския си ръст, като се правеше на много буен. Всъщност повечето от хората бяха убедени, че под тази маска се крие още по-буен човек.

— Какво те носи насам? Може би си размислил и си решил да осигурим малко по-добра охрана? — Засега нямаше истинска заплаха за Риан и участието на полицията бе неофициално.

— Не — поклати глава Кофин. — Обаче ми попадна един доклад, който може би ви интересува. Може и нищо да не значи, ала инстинктът ми подсказва, че не е така.

— Какво си открил?

— Снощи тук — кимна Вик към клиниката — е извършен обир.

Мо настръхна.

— Следователите смятат, че е обикновена кражба на наркотици, ама не ми се вярва. Наркотиците са взети от долния етаж, а след това крадецът се качил горе и разбил три кабинета.

— Един от тях е на Казловски, нали?

— Естествено! Според доклада едва след няколко дни ще успеят да подредят картоните.

— По дяволите! — изруга Мо. — Кражбата на наркотици е само прикритие за изчезването на картона на Риан!

— И аз мисля така. Което значи, че вашият човек в Чикаго знае всичко, което го интересува за госпожица Къркланд.

— И е по петите ѝ! — Мо потупа полицая по рамото. — Благодаря, Вик. Ще изтичам горе да кажа на Хю. Можеш ли за малко да пазиш вратата вместо мен?

— Мислиш ли, че това ще стане днес?

— Сигурен съм!

Кофин кимна към вратата и тръгна към колата си.

— Иди да предупредиш Хю, а аз ще повикам няколко души тук. Свалете момичето с асансьора. Ние ще чакаме.

— Готово! — извика Мо, вече зад стъклената врата.

От поста си на ъгъла до чешмата Хю виждаше добре единствените две врати към лабиринта от кабинети, където Риан бе влязла преди почти петдесет минути. Вратата отляво срещу него водеше към уютна чакалня и регистратура, а видът на приятната млада жена зад нея съответстваше на изисканата клиентела. Вратата отдясно, към края на фойето, бе към входа за лекарите.

Всеки път, когато пациент или лекар се появеше иззад някой ъгъл, Хю се напрягаше вътрешно. На всички кимваше или се усмихваше приятелски и ги оглеждаше, търсейки издайническата издутинка от пистолет под дрехите, но засега не бе видял нищо подозрително.

Симпатична млада жена, която бе влязла преди около половин час, излезе от вратата отляво, усмихна му се и закуцука с патериците си към чешмичката.

— Още чакате, а? — попита тя и се помъчи да отмести патериците, за да се наведе над чешмата.

— Разрешете — усмихна се той и пристъпи към нея. Пусна водата, момичето благодари и се наведе.

Хю се премести така, че да вижда лявата част на фойето, ала и дясната да попада в периферното му зрение.

Далеч в дясната част на коридора иззад ъгъла се появи мъж в бяла престилка и тръгна делово към входа за лекари. Той почти не погледна към чешмата, но моментното му колебание бе достатъчно на Хю, за да познае Ейс Кигън.

Хю посегна към пистолета, обаче се сети за момичето пред себе си. Ако извикаше на Кигън, нямаше съмнение каква ще е реакцията на

наемния убиец, а ако той откриеше огън, сигурно щеше да рани момичето. Затова се насили да не помръдне, изчака Кигън да влезе през вратата за лекари и се втурна към регистратурата, като остави зад себе си стреснатата девойка.

Докато стигна до вратата, пистолетът му бе изваден, а умът му работеше бясно и си припомняше вътрешните коридори от входа за лекарите до кабинета на доктор Уайтхорн. Прелетя през регистратурата и извика да се обадят на полицията. След това зави по коридора, където трябваше да се сблъска с човека, изпратен да убие Риан Къркланд.

— Днес свършихме добра работа, Риан — каза доктор Уайтхорн и ѝ помогна да облече сакото, което скриваше бронираната жилетка. — Ще се видим по същото време във вторник и ще обсъдим дали да не идваш през ден вместо всеки ден. Зависи как ще си по празниците.

— Надявам се да не се срутя, докторе, макар да не мога да кажа, че много ме радва Денят на независимостта — усмихна се Риан и хвана каишката на Аги.

Уайтхорн стисна свободната ѝ ръка.

— Сигурно няма да се чувстваш много независима този ден.

— Не е по-лош, от който и да е друг ден — сви рамене тя. — Още по-неподходящ щеше да е за мен Денят на благодарността, не мислите ли?

— Ако имаш нужда от каквото и да е, обади се на дежурната и аз веднага ще дойда.

— Благодаря!

Той пусна ръката ѝ и отвори вратата.

— Пази се!

— Разбира се! Благодаря още веднъж... — Риан дръпна каишката: — Хайде, Аги.

Кучето я изведе от вратата и спря да изчака следващата команда.

— Не, Риан! Върни се!

Стана толкова бързо, че тя нямаше време да разбере какво се бе случило. Чу гласа на Хю, ала оглушителният трясък на два куршума я върна пет години назад в тъмния склад. Чувството за неизбежност потисна болката, която знаеше, че трябва да изпита, когато двата

куршума я блъснаха в гърба и я отхвърлиха към рамката на вратата. Оплетете се в каишката на кучето и се строполи на пода. Чу още няколко изстрела, отдалечаващ се тропот на бягащи крака и накрая гласа на Хю до нея, който отново и отново повтаряше името ѝ.

— Риан! Риан, кажи нещо! Риан! — молеше я той и късаше сакото ѝ, за да провери бронираната жилетка, която бе спасила живота ѝ.

— Хю! Добре ли си? — Ужасена, тя протегна ръка да провери дали не е ранен.

— Нищо ми няма, любов моя! — Той я грабна и я раздрусал, докато Риан успя да си поеме дъх.

Мо Джонсън се появи на вратата, сякаш паднал от небето. Хю изобщо не си губи времето да го пита защо бе напуснал поста си долу на вратата.

— Беше Кигън — процеди той със същия студен твърд глас, както през нощта, когато откри белезите на рамото ѝ. — Тръгна към задния вход. Отивай!

— Кофин е долу и вика подкрепления — извика Мо и хукна след нападателя.

— Сигурен ли сте, че не е ранена? — попита доктор Уайтхорн и се наведе над двамата на пода. Полагаше героични усилия да запази спокоен и професионален тон. До преди малко никога не бе смятал психиатрията за опасна професия.

— Съвсем добре съм... — Риан най-после се овладя и се освободи от прегръдките на Хю. Бореше се с желанието да остане надеждно скрита в ръцете му, но трябваше да намери сили да се оправи сама. — Аги! Къде е Аги?

— Тук е. Нищо ѝ няма.

Кучето, стреснато от изстрелите, бе клекнало до стопанката си. Риан протегна ръка и успокоително го погали. Хю ѝ помогна да стане и я заведе до един стол. Коридорът оживя от любопитни развълнувани гласове.

Хю си наложи да не мисли как Риан се размина на косяк със смъртта и помоли лекаря да уведоми всички, че чака полиция и да затвори вратата.

— Не го хвана, нали?

— Не — отговори Хю, без да пуска ръката ѝ. — Дойдохме едновременно от двата края на коридора, а ти беше между нас. Когато можеш да стреляш, той вече бе избягал. — Хю погледна към белия като платно психиатър. — Защо не пийнете нещо, доктор Уайтхорн?

Шегата облекчи малко напрежението и всички се разсмяха. Нито Хю, нито лекарят се изненадаха, когато смехът на Риан бързо премина в сълзи. Хю коленичи до стола и я прегърна, а доктор Уайтхорн сложи ръка на рамото ѝ.

— Поплачи си, Риан, разтовари се. Това е съвсем естествено. Тялото ти трябва да се освободи от адреналина, а плачът е един от най-добрите начини.

Хю не можеше да даде медицинско обяснение за състоянието ѝ, ала знаеше, че тя просто трябваше да повярва, че е оцеляла. Той я притискаше към себе си и я галеше по главата, докато бурята отмина, но наум вече пресмяташе какво трябва да направи.

— Хю?

Мо и Вик Кофин влязоха в кабинета и затвориха вратата пред глъчката в коридора. Хю мярна един униформен полицай, който едва удържаше любопитната тълпа.

— Хванахте ли го?

— Съжалявам — поклати глава Мо. — Пред един от аварийните изходи го чакаше кола. Записах номера, ала се обзалагам, че колата е или крадена, или взета под наем.

— Вече обявих издирването на Кигън и на колата — добави Кофин. — Госпожица Къркланд добре ли е?

— Съвсем добре — отговори Риан и изтри лицето си със салфетката, която ѝ подаде доктор Уайтхорн. Хю я запозна с полицейския следовател.

— Как стигна тук толкова бързо, Кофин? — сети се накрая той да попита.

Вик обясни как му бе попаднал доклада за кражбата. Извини се, че не бе дошъл навреме в клиниката, за да предотврати опасността.

— Сега полицията официално се заема с това и ще ви вземем под охрана, госпожице Къркланд — съобщи ѝ той. — Тук имам...

— Не! — изправи се Хю настръхнал срещу приятеля си.

— Виж какво, Хю, не можеш да я върнеш в къщата в Малибу.

— Нямам намерение да я водя там, обаче няма да я предам и на теб! — Той погледна към Джонсън. — Мо, обади се на Бен и му кажи да подготви самолета. Излитаме за Торонто.

— Торонто? — вдигна изненадано вежди Мо.

— Ще ти обясня по-късно. След като говориш с Бен, иди до къщата и вземи Джудит. Кажи ѝ да събере някои неща в един куфар и я заведи направо при самолета.

Объркана, Риан протегна ръка и намери рамото на Хю.

— Какво си намислил?

— Моля те, имай ми доверие. Трябва да побързаме.

Предвидливостта му веднъж вече ѝ бе спасила живота днес, затова тя замълча. Хю даваше команди, които изглежда само той разбираше. Обърна се към Кофин:

— Вик, можеш ли да повикаш тук една полицайка?

— Да, разбира се, но...

— А съдебен лекар?

— Съдебен лекар? Хю... — Кофин млъкна наскоро думата. — Ох, разбрах!

— Но аз не разбирам! — намеси се Риан, разтревожена от споменаването за съдебен лекар. Това ѝ напомняше, че скоро може да има нужда от него. — Хю, моля те...

Той отново коленичи до нея:

— Ако Кигън не е имал време да те огледа добре и да види, че носиш бронирана жилетка, ще помисли, че си мъртва. Или поне, че си тежко ранена. Ако успеем да го убедим, че е успял да те убие, ти ще си в безопасност. Бек няма да има причина да праща след теб някой друг.

— Значи ще извикате съдебен лекар да установи смъртта ми и изобщо ще се държите, сякаш тук е станало убийство, а аз ще си сменя мястото с полицайката, тъй ли? — сети се тя и се опита да не обръща внимание на студените тръпки по гърба си.

— Точно така! — Хю отново се обърна към Кофин: — Можем ли да го направим?

— Няма нищо по-лесно! — Полицаят отиде до телефона, токущо освободен от Мо, и започна да набира.

Риан седеше тихо. Хю я премести от стола на дивана зад вратата, за да не я види никой, когато влизат полицаите. Доктор Уайтхорн седна до нея и ѝ прошепна да опише състоянието си, ала тя се усещаше най-

вече вцепенена и единственото, което можеше да каже, бе по няколко начина да изрази обзелото я чувство на черна празнота. С половин ухо слушаше успокоенията на доктор Уайтхорн, но истинската сигурност идваше от гласа на Хю. Само като знаеше, че е наблизко, се чувстваше в безопасност.

Отне ѝ почти един час да се подготви за сцената. Мо бе вече на път за Малибу. Беше взел Аги със себе си, а Риан си бе сменила дрехите с полицайката. Хю напъха дългата ѝ коса в офицерската шапка.

Полицайката легна на носилката.

— Някой да каже на съдебния лекар да не ми прави аутопсия — промърмори тя изпод чаршафа, с който я покриха. След това отвориха вратата и я изнесоха.

Кофин излезе в коридора с носилката, за да разпръсне тълпата.

— Добре. Да вървим!

Хю хвана Риан под ръка.

— Готова ли си?

— Сега виждам колко са ми били полезни петгодишните упражнения да не изглеждам сяпа...

— Просто се дръж така, сякаш това е твоята униформа, а аз ще имам грижата за останалото... — Той я целуна бързо по устните и обясни с усмивка: — Никога по-рано не съм целувал ченге.

— Ако остана с тази униформа още малко, ще можеш да кажеш, че не само си целувал ченге.

— Това ми харесва — прошепна Хю. Надяваше се, че я успокоява с тези приказки.

Явно бе постигнал целта си. Тя се усмихна за пръв път през този ден:

— А на мен ми харесва идеята довечера пак да спя с теб.

— Обещавам! — Той неохотно се върна към работата. — Добре, да тръгваме. Вик е разчистил фойето и стълбите до един от изходите, където чака колата му. Няма да обърнат много внимание на следовател и униформен полицай, които отвеждат очевидеца на разпит.

— А журналистите? — В суматохата Риан бе чула, че долу са се събрали представители на повечето вестници в града.

— Всички ще гледат тялото, което ще натоварят в линейката. А съдебният лекар ще дава обяснения. През това време ще се измъкнем.

Тя се съсредоточи върху ролята си. Стигнаха до външната врата. Хю ѝ каза да се държи така, сякаш тя го води, а не той нея. После отвори вратата на колата и седна отзад. Риан влезе след него, а Кофин делово седна зад волана и потегли.

— Сега се обърни към мен и гледай надолу, все едно че си изпуснала нещо — нареди Хю, докато минаваха през тълпата от любопитни. След малко Кофин увеличи скоростта и Хю ѝ каза, че вече може да се отпусне.

— Следващата спирка е в Торонто, нали? — усмихна се тържествуващо Вик.

— Правилно — отвърна Хю на усмивката му.

И Риан като Мо не разбираше защо той иска да я заведе в Канада. Тъкмо се канеше да го попита, ала Хю усети въпроса ѝ и я спря с целувка.

— Вярвай ми, Риан — прошепна той в ухото ѝ.

Тя кимна и се облегна на рамото му.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Риан се отпусна назад в мекия шезлонг на палубата на „Мери Ан“ и подложи лице на топлия бриз. Зад нея на мостика Джудит и Уеб спореха добродушно за нещо. В каютата Хю говореше по радиото с Мо и Бен, които бяха останали на брега и трябваше да проверят дали някой не е проследил кораба, след като напусна Торонто и се отправи към Мексиканския залив.

Последната седмица изглеждаше като цяла година. Снощи спа добре за пръв път, откакто започнаха нейните изпитания, и макар да знаеше, че спокойствието не може да продължи дълго, в момента се чувстваше наистина в безопасност. Благодарна за краткия отдих, тя остави мислите си да се люшкат заедно с корабчето.

Естествено, в ума ѝ възкръсваха страховете от предишния ден, но не искаше да се задълбочава в тях. Предпочиташе да си спомни колко мило се държа снощи Уеб, когато синът му неочаквано се изтърси с доста внушителна компания. От гласа му Риан разбра, че горкият човек е капнал. Току-що се бе върнал след цял ден риболов, ала въпреки това посрещна сърдечно Риан и останалите.

Хю обясни положението и Уеб веднага разбра какво смята да направи синът му. Той набързо изпрати Риан и Джудит да спят в неговата стая, а след това почти цяла нощ урежда дванадесетметровото му корабче „Мери Ан“ да може да отплува преди изгрев-слънце. Всичките пет кораба бяха ангажирани за следващия ден, но след известни усилия Уеб успя да освободи „Мери Ан“ за тяхната „семейна разходка“, както той настояваше да я наричат.

И ето, сега бяха в залива и наоколо им нямаше нищо, освен километри океан. С изключение на Дъглас Съдърланд никой не знаеше къде е Риан, а човекът, който искаше смъртта ѝ, мислеше, че успешно е отстранил заплахата. Тя си спомни вчерашната си мрачна шега по повод Деня на независимостта. По ирония на съдбата днес наистина имаше чувството, че празнува глътка свобода. Усмихна се на слънцето и се отпусна в шезлонга, приятно полюшвана от вълните.

Хю излезе от каютата и замря. Изтегната в шезлонга, Риан приличаше на котка, дремеща на припек. Косата ѝ се спускаше на облегалката, а леката лятна рокля бе вдигната високо и откриваше дългите ѝ стройни бедра. Бански костюм или шорти биха показвали много повече, ала начинът, по който роклята се издуваше и развяваше от бриза, бе далеч по-съблазнителен. Той усети почти болезнено желание и пристъпи към нея.

— Хю? — обади се тя, наведе главата си на една страна и му подари още по-добър изглед към прекрасното си тяло.

— Тук съм.

— Всичко наред ли е на брега?

— Тип-топ! Мо каза да ти предам, че е намерил отличен ветеринар, който да се грижи за Аги. Тя се чувства добре, но ужасно ѝ липсваш.

Риан въздъхна. Горката Аги! Не можеха да я вземат на кораба. Щеше да страда без господарката си, обаче нямаше друг изход.

Хю застана зад шезлонга и повдигна брадичката ѝ. Гласът му изтри от съзнанието ѝ всички мисли за кучето.

— Ти си прекрасна илюстрация на теорията за удоволствието като смисъл на живота — прошепна той и се наведе да я целуне.

— Ммм... — Тя протегна назад ръка, прегърна го през врата и се отдаде на ласката. — Добре го правите, господине — промърмори доволно, когато целувките му продължиха по врата ѝ.

— Това е, защото съм... вдъхновен — отвърна Хю между две целувки. Внезапен порив на вятъра вдигна роклята ѝ още по-високо. Риан посегна да я дръпне скромно надолу, но той спря ръката ѝ: — Не, не, точно така ми харесва! — После погали дългото ѝ бедро, седна на облегалката на шезлонга и я притисна с омайваща целувка. Ръката му се плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ и бавно тръгна нагоре. Въпреки сладостното чувство тя отскубна устните си:

— Хю, не... Джудит и баща ти...

— ... са горе на мостика и не могат да ни видят. Ала ако се безпокоиш за приличието... — Без предупреждение той я хвана за ръцете, вдигна я и я издърпа на дългата пейка под навеса на каютата.

— Чакай малко! Бях решила да се пека — възрази Риан колебливо, когато Хю я сложи да легне на коляното му. Той обаче я прекъсна с целувка — не страстна, но и далеч не братска. Тя обви

врата му с ръце и закачливото им настроение се изпари. Когато целувката най-после свърши, и двамата се задъхваха.

— Е... това определено беше... майсторско изпълнение... — подразни го Риан, щом успя да си поеме въздух.

— Не, това определено беше недостатъчно — поправи я Хю. — Мислиш ли, че на някой ще му направи впечатление, ако изчезнем в нашата каюта до края на деня?

— Защо? Искаш си наградата, че ми спаси вчера живота ли? — Тя усети как тялото му се сви като от удар. — Извинявай, само се пошегувах...

— А аз не желая да мисля за това — каза той рязко и обвини ръце около нея, сякаш да я запази. — Като те видях в онзи коридор с гръб към пистолета на Ейс Кигън, стори ми се, че се сбъдва най-ужасният ми кошмар.

— И на мен така ми се стори, когато чух изстрелите.

— Мислех, че ще те загубя — прошепна Хю пламенно. — Кълна се, никога вече няма да се приближат толкова близо до теб.

Думите му бяха едно признание, че и двамата знаеха истината: изпитанието далеч не бе свършило. Риан облегна глава на рамото му.

— Как мислиш, докога?

Той не си направи труда да я пита какво има пред вид. Знаеше, че пита още колко спокойни дни ще имат, преди някой да разбере, че е жива. В Чикаго Дъг Съдърланд уреждаше погребална церемония, ала това нямаше да излъже никого за дълго. Средствата за масово осведомяване веднага съобщиха, че Риан Къркланд, известна като Райън Кърк, автор на криминални романи, е била убита от неизвестно лице в медицинския център в Лос Анджелис. Но пред толкова жадни за сензации журналисти рано или късно някой щеше да се изпусне, че новината за смъртта на Риан е била силно преувеличена. Прекалено много хора в полицията знаеха истината — като се започне от Вик Кофин и се стигне до полицайката, която изигра ролята на Риан на носилката.

— Не повече от два-три дни — отговори Хю накрая. Изобщо не му мина мисълта да ѝ спести истината. През последната седмица поне десет пъти бе доказала, че може да понесе всичко. — А ако някой ни преследва, ще му трябват още един-два дни да открие, че сме тук, а не в Торонто. Дотогава ще сме отплували.

Тя се надигна и седна до него на пейката.

— Накъде? Не можеш да ме разнасяш насам-натам като куфар.

— Ще направя всичко, което е необходимо, за да те запазя жива и здрава.

— Това е прекрасно, Хю — посочи Риан към океана. — За пръв път от много дни се чувствам в безопасност, обаче не мога вечно да бягам. Все някога ще трябва да спра.

Ядосан от собственото си безсилие, той скочи и закрочи по палубата.

— По дяволите, какво друго можем да направим? Няма да позволя на това копеле повече да се доближи до теб!

Тя долови болката в гласа му. Дори и да се бе съмнявала, че значи нещо за него, съмнението ѝ бе изтрито от тона му. Не искаше да отваря въпрос за онова, което обмисляше от няколко дни, но се налагаше. За доброто и на двамата.

— Значи може би трябва да помислим как да изчезна съвсем...

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Хю.

— Искам да кажа нова самоличност — фалшиво кръщелно свидетелство, измислена биография, кредитни карти на ново име, всичко — моята собствена програма за защита на очевидец. Риан Къркланд трябва да изчезне.

— Това не е решение. Не можеш сама да се криеш.

— Какъв друг избор имам? Не мога да живея така и не мога да искам от теб и Джудит да живеете така.

— Остави сами да решим какво можем.

— Хю...

— Не! Няма да говорим повече за това — отсече той решително. Мисълта, че ще я загуби, че ще я изпрати на заточение сама и безпомощна в някой непознат град му бе непоносима. Ако се стигнеше дотам, би направил всичко необходимо, но не би я пуснал сама. Би създал нова самоличност и за двамата и биха започнали заедно нов живот.

Това означаваше вечно криене, вечен страх. Колкото и да се опитваше да я накара да се почувства в безопасност, винаги щеше да остане сянка на страх. Хю не можеше да я обрече на такъв живот. Тя бе светло и красиво същество и той трябваше да намери начин да ѝ осигури живот без криене.

Върна се на пейката, прегърна я и прошепна ласкаво:

— Друг път ще говорим за това. В момента нищо не те заплашва, така че нека просто се отдадем на удоволствието.

Риан кимна. И тя като него предпочиташе да се съсредоточи върху настоящето.

— Знаеш ли, че ти не си изпълни обещанието към мен?

— Какво обещание? — намръщи се Хю, въпреки че сърцето му заби по-бързо.

Риан опря ръце на гърдите му.

— Обеща ми снощи да спиш при мен, помниш ли? Хъркането на Джудит не беше съвсем същото.

— Не се безпокой, любов моя — разсмя се той. — Погрижил съм се за това. Заради Мо и Бен снощи при татко нямахме достатъчно място, но с удоволствие мога да ти съобщя, че днес такъв проблем не съществува. Голямата каюта е наша. Татко ще спи в капитанската каюта, а Джудит ще има собствена каюта срещу него.

— А какво каза Уеб за това разпределение?

— Одобри го, разбира се, обаче подхвърли, че според него трябва да се погрижа за честта ти. Дори предложи да направим сватба на кораба, а по-късно да я узаконим... — Хю говореше безгрижно, но като свърши, затаи дъх и се вгледа в лицето ѝ.

Сърцето ѝ се обърна. Тя обаче не позволи чувствата да се изпишат на лицето ѝ. Усети топлота и нежност при мисълта, че ще принадлежи на този мъж, ще преживее живота си с него, докосвана от страстта му и обгърната от силата му. За момент си представи живота си с Хю и децата им толкова ведър и радостен, че бе почти непоносимо красив.

Ала той само се шегуваше и не подозираше, че неволно бе налучкал най-голямото ѝ, но недостижимо желание. Имаха уговорка да не се обвързват. Знаеше, че не е безразличен към нея, обаче това не значеше, че я обича достатъчно, за да иска същия живот, за който тя така глупаво копнееше. Ако сега покажеше чувствата си, Хю щеше просто да я съжали. Разбира се, нямаше да я отблъсне направо — бе твърде деликатен, за да я остави без почва под краката в този кошмар. Ала щеше да се отдръпне от нея. На мястото на топлото чувство между тях щеше да дойде съжаление, а тя нямаше да може да живее с него. Успя да се усмихне подигравателно:

— Надявам се, веднага си го отказал от подобни идеи...

— Не — отговори той малко рязко. Не успя да прикрие болката си. Риан все още смяташе, че връзката им е временна. Опасността за живота ѝ объркваше всичко, но не променяше нейното отношение към него. Ако по някакво чудо това изпитание свършеше утре, тя щеше да сглоби парчетата на живота си и да продължи без него. Хю отчаяно помисли, че щеше да му е по-лесно да я опази жива, отколкото да я убеди, че няма намерение да прекара остатъка от живота си без нея.

— Хю! Какво има? Нещо не е наред ли? — Промяната в настроението му бе осезаема.

За момент той помисли дали да не ѝ каже какво точно не е наред. Ала нямаше право да я натоварва допълнително. С върховно усилие на волята се отпусна и каза безгрижно:

— Всичко е наред, миличка, обаче мисля, че трябва да отида на мостика и да видя дали татко се е сетил, че е време за обед. Ако остана още малко, съвсем ще забравя за храната.

Риан прие очевидната лъжа и го отпрати с думите, че умира от глад. Дълбоко в себе си обаче знаеше, че не се лъже. Нещо го бе наранило жестоко. А може би просто съжеляваше, че бе споменал за думите на баща си. Или бе прочел мислите, които тя се опитваше да скрие от него? Дали не бе видял в невидящите ѝ очи, че го обича повече, отколкото и двамата биха желали?

Под командата на капитан Макена двамата с Хю приготвиха обед. Успяха да се сработят въпреки ограниченото пространство и неудобствата, свързани с нейната слепота. Риан бе посветила сутринта на изучаване на кораба и можеше да се движи сравнително уверено, но от непрекъснатото люшкане понякога губеше ориентация. За щастие, нямаше нищо чупливо, а всички мебели бяха здраво заковани за палубата, така че единствените неприятни последици бяха синините по краката ѝ.

След обед Уеб предложи да я научи да лови риба. Завърза я с колан в един от шезлонгите и донесе въдицата. И той, и Хю се впуснаха в безкрайни указания какво да прави в случай на успех, ала когато въдицата се огъна и нещо много голямо започна да се дърпа, тя забрави всичко. От дългите часове с кучето ръцете ѝ бяха заякнали и Риан упорито се бори, но накрая рибата победи.

— Отиде си! — проплака тя, обаче кратката схватка бе много забавна и Риан обърна поруменялото си лице към Хю. — Риба тон ли беше, казваш? Колко беше голяма?

— О, поне шест метра! — отговори той развеселен.

— Не, аз бих казал седем метра — поправи го Уеб. — А може би дори осем.

— Стига сте се занасяли — обади се Джудит от мостика. — Къде сте виждали толкова голяма риба тон?

— Колко беше голяма всъщност? — обърна се Риан към нея.

— Най-много три метра.

— Ето на кого може да се вярва!

— Те не са виновни — оправда ги великодушно Джудит. — Един мъж никога не може да каже колко е голяма една риба, дори ако от това зависи животът му.

Уеб се почувства оскърбен от обидата и я подгони. Риан и Хю се засмяха, а когато всички се успокоиха, започнаха да убеждават Джудит да опита да хване нещо. Тя обаче предпочиташе да остане на руля. Носеше се из залива и непрекъснато се оплакваше, че другите си губят времето. Освен това, започна да разсъждава на глас какво щяха да правят с тази огромна риба, ако я бяха хванали? Едва ли би била приятна компания през следващите два-три дни на кораба.

— Нямах представа, че Джудит може да управлява кораб — забеляза Риан замислено.

— О, разбира се! — отговори Уеб. — Тя е стар морски вълк. Покойният ѝ съпруг е бил запален рибар. Имали са десетметрова яхта в Мичиганското езеро и през година идвали до Флорида на океански риболов.

Риан се обърна към него озадачена. Познаваше Джудит от години, ала никога не бе чувала за това. А пък Уеб Макена, който се бе запознал с нея една преди две седмици, очевидно знаеше целия ѝ живот. Риан се чудеше дали да се смее или да се обиди.

— Да — продължи Уеб, — вашата госпожа Тримейн е страшна жена. Цял ден ми обяснява как мога да получа двойни доходи извън сезона.

— Наистина ли? — Хю погледна баща си с една прикрита усмивка. — За това ли спорите от сутринта?

— Разбира се! Не мога да я оставя да мисли, че знае всичко, нали така? Жената трябва да си знае мястото.

— А къде точно я мястото на една жена? — наежи се Риан.

— Там, където иска да бъде — отвърна Уеб и всички се разсмяха.

Отново се заеха с риболов. Рибата тон на Риан изглежда беше прекалено умна, за да се хване втори път на въдицата, а сигурно бе предупредила и всичките си приятелки да не идват насам и малко преди залез се отказаха. Докато Хю и баща му приготвиха вечерята, Джудит намери тесте карти и им прикрепил знаци на азбуката за слепите. След вечеря Уеб донесе чипове за покер и в следващите няколко часа Джудит ги обра всички.

— Слава богу, че не играем за пари — изръмжа Уеб, хвърли един от последните си три чипа в банката и погледна намръщено към Джудит, която размесваше картите като изпечен комарджия. — Иначе досега тази жена щеше да е спечелила „Мери Ан“ и останалата ми флотилия.

— Между другото, отдавна исках да те питам на кого е кръстен кораба? Мери Ан някоя стара любов ли е? — попита Риан.

— Е, всъщност... — започна Уеб, но Хю припряно го прекъсна.

— Изобщо не е интересно. Това е една много скучна история.

Риан веднага разбра, че историята сигурно не е скучна.

— О, на мен ми е много интересно. А на теб, Джудит?

— Страшно! — веднага отговори тя и демонстративно остави картите. — Бих дала всичко да разбере какво крие Хю.

— Както той ви каза, не е нещо особено — засмя се Уеб. — Виждате ли...

— Татко! — повиши глас Хю, ала баща му се направи, че не го чува.

— Всъщност Хю измисли името. Когато купих кораба, той беше тук с мен по време на лятната си ваканция и много настояваше да го кръстим „Мери Ан“.

— Аха! — нахвърли се Риан върху Хю. — И все пак, коя е Мери Ан? Детската ти любов ли?

— Не!

— А коя тогава?

— Една корабокрушенка от кораба „Гилигън Айлънд“! — почти извика той. — Сега доволни ли сте?

Риан притисна устата си с ръка, но не можа да задържи смеха си. Джудит и Уеб се присъединиха към нея и скоро всички, освен Хю се смееха със сълзи и се задъхваха.

— Радвам се, че ви е толкова весело — ядоса се той. Раздразнението му ги развесели още повече. Хю хвърли картите, стана и извади една бира от хладилника. — Искате ли някой неща, докато съм станал? Днес заведението има специална отрова, горещо ви я препоръчвам.

Риан прихна отново. Не помнеше откога не се бе смяла така. Хю реши, че е търпял достатъчно и тръгна към вратата.

— Край! — заяви той. — Ако на някой му трябва за нещо друго, освен да ми се смее, ще бъда отвън... сам.

Когато излезе, Джудит и Уеб бързо се успокоиха. На Риан й трябваше малко повече време.

— Мислите ли, че трябва да отида при него? — попита тя накрая.

— Само ако си готова да наведеш глава и да успокоиш раненото му самочувствие — предупреди я Джудит.

— Мисля, че ще се справя. Уеб, а Хю наистина ли е бил влюбен в момичето от „Гилигън Айлънд?“

Уеб сниши глас.

— Синът ми никога не би ми проговорил, ако ти бях казал, че той дори й написа писмо и цяло лято държа на стената си снимката й с посвещение.

— Е, и аз на твоето място не бих казала — посъветва го Риан и стана.

— И през ум не ми е минало да кажа. Никога не бих засрамял така момчето.

Тя се засмя и бавно се насочи към вратата на каютата. Зад нея Уеб и Джудит започнаха ожесточена игра на карти. Риан излезе в нощта.

— Хю?

— Тук съм на стола. Ближа си раните.

— Ох, горкият! Много ли те обидихме?

— Унищожен съм — съобщи той с трагичен тон, който би звучал пресилено дори по Шекспирово време. — Нарязан съм на парчета, прободен до мозъка на костите, разкъсан като...

— Можеше просто да кажеш „да“ или „не“ — прекъсна го тя. — Мога ли с нещо да ти помогна?

— Всъщност да... — Хю протегна ръка и я придърпа в коленете си. — Казват, че целувка от червенокоса правела чудеса...

— Мислех, че си падаш по брюнетки — подразни го Риан и доближи лицето си, ала не му даде исканото лекарство.

— Е, аз съм гъвкав.

Тя се завъртя в скута му.

— Струва ми се, че по това може да се поспори, господин Макена.

Той доближи устните си до нейните и плъзна ръка по дългото ѝ бедро.

— Повярвай ми, това е съвсем неволна реакция — прошепна сериозно. — Седях си тук в благоуханната нощ, припомнях си отдавна минали удоволствия и ме обзе неутолима страст... — Ръката му продължи нагоре и Риан се задъха. — Почти можех да почувствам едни красиви гърди в ръцете си... — Хю разкопча роклята ѝ и наведе глава над деколтето. — Дори в тази тъмна нощ си представях как лунната светлина огрява едно тънко кръстче и стройни бедра... — Той разтвори деколтето и протегна устни към зърното, което вече се бе втвърдило под пръстите му. Тя спря да диша, зарови лице в косата му и го привлече по-близо. Хю също дишаше тежко, но продължи да разказва приказката си, като бавно се придвижваше с целувки по шията до ухото ѝ. — И тогава призрачната лунна светлина угасна, моето видение изчезна и аз останах сам... болеше ме... и извиках: „Мери Ан! Мери Ан, върни се!“.

Хю прихна и Риан веднага се събуди от сладостната летаргия.

— Змия такава! — тупна го тя шеговито по рамото. — Ще ти дам аз една Мери Ан! — Вплете пръсти в косата му и привлече устните му към своите, ала реши, че това наказание не е достатъчно и плавно се разлюля върху него в такт с целувката.

Хю веднага отговори. Зажаднели един за друг, те се притиснаха силно и забравиха за целия свят. Накрая Риан се отскубна.

— Мислиш ли, че на някой ще му направи впечатление, ако изчезнем до края на нощта? — попита тя.

— Изобщо не ме интересува! — Той я целуна нежно. — Тази нощ ще те любя и Бог да е на помощ на всеки, който се опита да ме

спре!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сгушена в прегръдките на Хю, Риан затвори очи и помоли съня да дойде. Но умът ѝ се мятеше и бягаше от забвението. Тя се въртеше в леглото и чуваше думите, които той бе шептял през цялото време, докато се любеха: „Обичам те, Риан... Обичам те... Обичам те...“ — отначало нежно, после все по-пламенно и страстно, ала винаги толкова тихо, че тогава почти не го чуваше. Сега обаче думите кънтяха в ушите ѝ.

Неспокойна и объркана, накрая се измъкна внимателно от ръцете му. Хю се размърда и тя замръзна, докато дишането му отново стана дълбоко и равномерно. Тихо, за да не го събуди, намери халата си на закачалката на вратата и го облече. Излезе на пръсти на палубата, седна на шезлонга и опря крака на парапета. Бризът бе хладен, но успокояващ и ѝ помагаше да подреди чувствата си.

„Обичам те, Риан... Обичам те...“

Думите не отлитаха, а и тя не ги гонеше. Егоистично искаше да вярва, че това не бе просто безсмислена фраза, която се изрича несъзнателно от страст и се забравя на сутринта. Риан се бе влюбила в Хю, а това не беше любов, която можеше да се забрави. От такава любов жената иска да преплете живота си с живота на мъжа, за който знае, че ще я обича, цени и закриля.

Ала Риан нямаше право да се надява, че и той изпитва такава любов, че може да пожелае да свърже бъдещето си с нея. Независимо дали щеше да прогледне или не, тя все едно трябваше да се крие. Трябваше да живее с вечния страх, че ще я открият, с постоянното чувство за опасност. Никоя любов не можеше да просъществува в такива условия.

Колкото и да беше болезнено, Риан се насили да погледне истината в очите. Бе се отнесла към Хю ужасно несправедливо. Винаги се бе гордяла със своята независимост, а последната седмица зависеше изцяло от него. Когато силите я изоставяха, разчиташе на

неговата сила. И най-лошото, позволи на човека, когото обичаше, да рискува живота си заради нея.

Но това трябваше да свърши. Не можеше да продължи да черпи смелост от него. Не можеше повече да излага живота му на опасност. Как щеше да живее, ако нещо му се случеше, докато се опитваше да я охранява? Трябваше да се примири с мрачното си бъдеще и да го остави да живее собствения си живот.

Днес той отказа да говорят как може да ѝ помогне да изчезне, ала утре трябваше да го накара да решат този въпрос. Колкото по-скоро се махнеше от живота му, толкова по-добре.

Мисълта, че щеше да го загуби, бе непоносима, но тя знаеше, че това бе единствено правилното решение. С мъка удържаният страх отново я връхлетя. За да се пребори с него се опита да си представи как обърканият ѝ живот може да се оправи. Загуби представа за времето. Опомни се от внезапния порив на вятъра. „Мери Ан“ се люшкеше от вълните, а във въздуха се усещаше приближаваща буря. Риан знаеше, че не могат да се преобърнат, ала все пак нямаше никакво желание да остава на палубата. Потръпна от студ и се изправи. Сега ѝ се стори, че корабът се клати много по-силно, отколкото когато седеше. Понечи да се опре на шезлонга, но той се хлъзна и тя залитна. От следващата голяма вълна „Мери Ан“ силно се наклони на една страна, Риан полетя към парапета, удари се и изхвъркна през борда. Опита да се хване за нещо, ала корабът отново се наклони, една огромна вълна я подхвана, издигна я високо и я хвърли безжалостно в бездната.

Тя разбра, че ако не запази самообладание, ще се удави за броени секунди. Изплува и пое няколко пъти дълбоко въздух. Опита се да задържи глава над водата и започна да вика за помощ. Всеки път, когато отваряше уста, солената вода я обливаше, обаче Риан продължи да вика, докато глас не ѝ остана.

Пленница на слепотата си, обкръжена от още по-черното море, тя отпъди мислите за акули и други морски обитатели, в чието царство бе нахлула. Събра всички сили и се съсредоточи, за да долови някакъв звук от „Мери Ан“ — плискане на вода в борда или ехо от слабите си викове. Но чу само зловеца тишина.

Времето минаваше, ала Риан не можеше да прецени колко отдавна бе във водата. Опита се да свикне с мисълта, че сигурно ще умре. Бе силна и здрава и ако пазеше силите си, вероятно щеше да

издържи още няколко часа, може би дори до сутринта, обаче дотогава щеше да е вече на километри от кораба. Представи си как Хю ще се събуди, ще види, че я няма и накрая ще разбере, че не е на кораба. Щяха да започнат да я търсят, да уведомят спасителната служба и да повикат и други кораби и катери, но дотогава тя щеше да е прекалено уморена, за да се бори с вълните. Утре вечер в новините щяха да съобщят, че Риан Къркланд, тоест известният автор на криминалета Райън Кърк, е умряла за втори път тази седмица.

Мисълта как телевизионният говорител ще трябва да обясни това на двадесет милиона зрители ѝ се стори изключително смешна. Истериичният ѝ смях бе веднага потушен от глътка вода.

Самотна и уплашена, тя загуби всякаква представа за времето. Часовете минаваха и всяка минута бе изпълнена единствено с мисълта да остане над водата... да остане жива. Усети ритъма на вълните и заплува по тях. Понякога гребеше, понякога се отпускате по гръб, за да запази силите си. Образи от миналото се завъртяха в съзнанието ѝ като в стар филм и Риан напълно се откъсна от онова, което ставаше около нея. Видя като живи майка си и баща си, леля си Роуз и чичо си Чарли. Видя далечни роднини и стари съученици, за които не се бе сещала от години. Пред очите ѝ заигра калейдоскоп от цветни картини. Някаква част от ума ѝ предположи, че от изтощение започва да губи съзнание и когато видя блещукащи в далечината светлинки, разбра, че сигурно е полудяла.

Бе прекалено уморена, за да скърби за загубата на разсъдък си. Продължи да се движи инстинктивно. Чу глас — гласът на баща си, който ѝ казваше да продължава да плува. Подчини се, без да задава въпроси. От време на време се отпускате, ала ласкавият глас на баща ѝ заповядваше да се движи. И Риан се движеше. Цялото ѝ тяло крещеше от болка, обаче тя продължаваше да плува към светещия мираж. Очите ѝ горяха от солената вода и Риан за момент ги затвори. Вълната я издигна високо, след това я захвърли надолу.

Вятърът реवेशе. Тя отвори очи и зачака светлините да се появят отново. Не видя нищо. Предателското ѝ съзнание бе разрушило миража със същата лекота, с която го бе създадо. Ужасена от изчезването на целта си, Риан закрепя във вятъра. Крепя от страх и гняв, докато от гласа ѝ не остана нищо. Виковете ѝ се превърнаха в беззвучно хлипане, което отне последните останали ѝ сили. Бавно

потъна в тъмнината на безсъзнанието, и макар да призова на помощ невероятното си желание за живот, краткият опит да продължи да се бори беше обречен.

Докато потъваше в смъртта, последната ѝ мисъл бе, че бурята сигурно я е подминала, защото над главата ѝ звездите блестяха като милиони диаманти.

— По дяволите, спри мотора! Слушай! — надвика Хю рева на мощния двигател на „Мери Ан“.

Уеб дръпна дросела и всичко утихна. От мостика Джудит насочваше прожектора. Всички се заслушаха. Всички се молеха.

— Там! — изкрещя отново Хю и посочи надясно. — Чувате ли?

— Нищо не чувам! — простена Джудит. Не можеше да скрие отчайващия страх, който я обзе в момента, в който Хю я събуди с новината, че Риан не е на кораба. Оттогава вече почти час се слушваха, оглеждаха и чакаха, като бавно пълзяха по водата с безумната надежда, че може би не се отдалечават, а се приближават към нея. Никой не смееше да изкаже на глас мисълта, че може вече да не е жива.

Джудит обърна прожектора натам, накъдето сочеше Хю. Молеше се да не му се е сторило, че чува онова, което искаше да чуе. Ала ето го отново, дрезгав вик, който можеше да е и просто ревът на вятъра. Всички обаче бяха сигурни, че не е.

— Тя е там! — изкрещя Уеб.

— Къде, по дяволите? Къде? — объркано извика Хю, без да откъсва очи от тесния лъч светлина.

— Там! Назад! Върни прожектора! — изкомандва Уеб.

Джудит се подчини. На около тридесет метра във водата се мержелееше пурпурно петно.

Корабът се раздвижи. Джудит не отместваше лъча от предмета, докато се приближиха достатъчно, за да видят Риан, по очи във водата, неподвижна и безжизнена, с разперен около нея ален халат.

— Неее! — Викът на Хю кънтя в тъмнината дълго, след като той се бе хвърлил в морето. Стигна до нея за секунди, вдигна главата ѝ над водата и я обърна по гръб.

Уеб приближи кораба и след миг Риан бе просната на палубата, а Хю трескаво ѝ правеше изкуствено дишане. Вкара всичкия си въздух в дробовете ѝ, преобърна я и започна силно и равномерно да натиска гърба ѝ.

— Дишай, Риан, дишай! — молеше се той с пресекващ глас. Сълзите се стичаха по лицето му, смесваха се с капещата от косата солена вода. — Моля ти се, мила, дишай... дишай... дишай... Господи, моля те, нека да диша... да диша... — повтаряше той, без да нарушава ритъма. Обезумял от отчаяние, смени техниката. Отново я обърна по гръб и започна да ѝ прави изкуствено дишане уста в уста.

През това време Уеб се зае със сърдечен масаж... Най-последно Риан се закашля. Хю я повдигна, прихвана я при кръста и я наведе напред, за да изхвърли солената вода от дробовете и стомаха си. Накрая тя пое несигурно въздух и се облегна немощно на него, изтощена, но жива.

— Слава богу! — прошепна Джудит.

— Амин! Вземи, синко... — Уеб измъкна две одеяла от един сандък и ги подаде на Хю. Той я уви, занесе я на пейката, започна силно да я търка и да ѝ говори ласкаво, за да се съвземе от шока.

Вцепенена от умора и облекчение, Риан седеше неподвижно и се опитваше да осъзнае чудото, че е жива. Струваше ѝ се, че всички светлини на кораба блестят право в очите ѝ. Премига от болка. Силни, нежни ръце отметнаха назад мократа ѝ коса и изсушиха лицето ѝ, а дълбок, пресекващ от вълнение глас ѝ говореше. Светлините пронизваха замъгленото ѝ съзнание и вцепенението постепенно отмина. Цялото ѝ същество се насочи към гласа — гласа на Хю. И ръцете... Ръцете му. Забравила за болките, тя бавно вдигна очи към мъжкото тяло със здрави мускули и мокри тъмни косми. Красиво тяло, силно и прекрасно, както винаги си го бе представяла. Обаче сега не си го представяше.

Ужасена, че вероятно сънува и че този сън може да свърши, Риан протегна ръка и докосна гладката кожа на рамото му. Опита се да сравни това, което вижда с вече запомненото усещане. Върху широките му гърди ръката ѝ изглеждаше малка и нежна. Колебливо продължи нагоре, проследявайки движението с поглед... по рамото, по врата, до брадичката. Волева челюст, помисли тя объркано... А устните му бяха пълни. Палецът ѝ ги погали и се плъзна по дългия, не

съвсем идеален нос, до дълбоко разположените очи, пълни с изненада, облекчение и... и любов, която не можеше да се сбърка с нищо.

— Риан? Добре ли си? — разтревожено попита той. Очите ѝ го гледаха по този странен начин, сякаш го виждаха, а на лицето ѝ бе изписано възхищение. — Риан! Кажй нещо, любов моя! Добре ли...

— Толкова си... красив... — прошепна тя и очите ѝ плувнаха в сълзи. — Никога не съм си представяла...

— Мили боже! — Хю разбра какво се бе случило. Някъде дълбоко в сърцето му се роди усмивка, която премина през цялото му същество, докосна устните и огря очите му. — Виждаш ли ме?

Риан кимна, усмихна се и нетърпеливо избърса сълзите, които замъгляваха най-важния поглед в живота ѝ.

— Виждам те... — Гласът ѝ бе дрезгав и пресекаващ, ала достатъчно силен, за да изрази радостта ѝ. — Виждам те!!!

Той я грабна и я завъртя, а след това я целуна и я прегърна така, сякаш никога нямаше да я пусне. После дойде Джудит, притисна я силно със смях и сълзи, а после Уеб. Риан отвърна на сърдечната му прегръдка и се отдръпна, за да задоволи любопитството си. Както и очакваше, волевото му обветрено лице бе по-възрастно и по-зряло копие на сина му. Гледаше ту единия, ту другия, усмихваше се през наново избликналите сълзи и накрая пак се озова в прегръдките на Хю.

— Как ме намерихте? Как изобщо разбрахте, че съм паднала? — попита тя пресипнало, без да може да откъсне очи от красивото лице, което сърцето ѝ си беше представяло хиляди пъти.

— Забрави ли, че тази нощ трябваше да си в моето легло? — напомни ѝ той и изведнъж осъзна, че коприненият халат бе плътно прилепнал към тялото ѝ, а самият той нямаше нищо, освен мокри джинси. — Когато се събудих и те нямаше нито до мен, нито на палубата, започнахме да те търсим.

Хю не разказа за страшната паника, която го обзе, и за ужаса на Уеб и Джудит. Те преобърнаха целия кораб с безумната надежда, че онова, което всички подозираха, не може да е вярно.

— Когато разбрахме, че си паднала зад борда, татко изчисли дрейфа на кораба като обратен на движението на единичен обект, движен единствено от течението.

— С други думи — намеси се Джудит, — Уеб плю срещу вятъра и улучи посоката.

— Горедолу така стана — съгласи се Уеб и наметна още едно одеяло на гърба ѝ.

Риан му се усмихна изпод рамото на Хю.

— Благодаря ти! Радвам се, че имаш такъв усет... — Тя премига от ярката светлина на прожектора, но болката в очите ѝ бе благословена. Помисли си за последните спомени от ужаса в океана. — Предполагам, подсъзнанието ми е разбрало, че ще мога да се спася само ако прогледна отново. Когато видях светлините в далечината, помислих, че полудявам. Заплувах към тях, обаче те изчезнаха.

— Сигурно просто си се завъртяла и си гледала на другата страна — предположи Джудит.

— Ако не те бяхме чули да викаш, можеше да минем покрай теб, без да те забележим — обади се Уеб.

— Бях толкова ядосана, че не ги виждам вече... — Риан разтри възпаленото си гърло. — И бях толкова уморена, че едва се движех. После видях звезди... а след това нищо... — Тя погледна към Хю и не успя да устои на желанието отново да докосне лицето му. — Докато не видях теб...

Погледите им се срещнаха. Чувствата бяха прекалено силни, за да се изразят с думи. Замръзнаха, впили очи един в друг. Не усещаха дори, че телата им са притиснати.

Джудит, развълнувана от нежността им, отправи още една благодарствена молитва, че Риан е жива и че може да се опре на раменете на Хю. Никой друг не заслужаваше повече от нея любовта на един силен, смел и великодушен мъж. В гърлото ѝ се надигна ридание, ала тя го потисна със сърдита забележка:

— Хей, вие двамата! Стига сте се мотали! Слизайте долу! Риан, ти трябва да вземеш един горещ душ и да облечеш нещо сухо, а Хю...

— А аз ще се погрижа за нея — прекъсна я Хю със смях. — Защо не направиш малко кафе и да отвориш една консерва супа? Риан трябва да хапне нещо.

Риан изръмжа при мисълта за някакво ядене след всичката морска вода, която бе нагълтала, но идеята за душ и сухи дрехи беше божествена. Изнемощяла и замаяна, тя се остави Хю да я води.

Джудит ги изпрати с поглед и вирна сърдито глава, за да се пребори със сълзите, които просто напиреха. Уеб усети чувствата ѝ и се доближи до нея.

— Това момиче ти е като дъщеря, нали? — попита тихо той.

Дълго потисканите емоции се отприщиха. Тя кимна мълчаливо и опря глава на рамото му. Уеб я обви с ръце и я залюля нежно, докато ужасът от последните часове се изливаше в сълзи.

— Хайде, хайде, Джудит, миличка. Вече всичко е наред... Всичко е наред — повтаряше той, докато риданията ѝ затихнаха. Целуна я по челото и се почувства почти ограбен, когато тя най-после се отдръпна — толкова му бе приятно да се притиска до него. — По-добре ли си сега?

— Нищо ми няма — отвърна Джудит рязко, сякаш за да се забрави слабостта, която току-що бе показала.

— Знаеш ли, няма нужда да се преструваш пред мен — въздъхна Уеб малко тъжно. — Много отдавна съм разбрал, че под свадливата ти външност се крие една много любвеобилна и благородна жена.

— Няма как да не си разбрал — отвърна тя, като че ли никога не се бе съмнявала в това.

— В такъв случай няма защо да се дърпаш от мен. Прав ли съм? Джудит вирна гордо глава.

— Предполагам, че си прав! — Тя прекоси краткото разстояние помежду им, сложи отново ръце на раменете му и притисна устни към неговите в една бавна, дълга и очарователна целувка — целувка, на която той отговори със същото удоволствие.

Прекъснаха толкова неочаквано, колкото бяха започнали, и докато Уеб се опитваше да се съвземе, Джудит му се усмихна сладко:

— Уеб...

— Ъъ... Какво? — заекна той, без да може да откъсне очи от нея.

— Ако още веднъж ми кажеш „Джудит, миличка“, ще ти счупя и двата крака — обеща тя, завъртя се на пети и с танцова стъпка изчезна в каютата.

Уеб остана сам на палубата и избухна в смях.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Риан спря душа. Все още не можеше да повярва, че наистина вижда парата, която изпълваше банята и замъгляваше огледалото над тоалетната. Уви голямата бяла хавлия около себе си и взе другата кърпа, която Хю беше оставил. Разгъна я бавно и разгледа пъстрите цветя върху нея. Скоро щеше да вижда истинските цветя, а не само да ги мирише и да се опитва да си спомни красотата им, както през последните пет години. Засега обаче розите върху кърпата ѝ бяха достатъчни. Можеше да ги вижда, а това беше най-важното.

Усмихна се на своята сантименталност, наведе глава и уви кърпата около косата си. Когато се изправи, мярна смътния си силует в огледалото и сърцето ѝ заби. Върна се във времето и си спомни месеците, когато лицето ѝ беше скрито в бинтове. Спомни си болката, безкрайните операции и успокояващия глас на хирурга, който хвалеше собствената си работа.

Ако изтриеше огледалото, можеше най-после да види какво бе направил. Но нещо я спря. Емоциите за тази нощ ѝ стигаха. Още не бе готова да се изправи пред новото си лице. Разви кърпата, изтърка силно косата си и включи сешоара. Горещият въздух изсуши огледалото много по-бързо, отколкото косата ѝ, ала тя старателно избягваше да поглежда към него.

С всяка секунда обаче се приближаваше към неизбежното и пулсът ѝ се ускоряваше. Съжали, че Хю я прати веднага в банята. Имаше нужда от моралната му подкрепа. Обаче, когато мина за пръв път покрай огледалото, бе скрита от глава до пети в одеялото, а той беше в другата баня и не можеше да ѝ помогне.

Ядосана от собствената си нерешителност, накрая събра цялата си смелост, остави сешоара, обърна се и погледна към огледалото. От това, което видя, сърцето ѝ се преобърна.

С разума си Риан разбираше, че няма да познае промененото си от операциите лице. Но образът на непознатата жена, който съзря,

съвсем я обърка и малко я уплаши. За миг се почувства откъсната от тялото си и се вгледа безстрастно в огледалото.

Не можеше да се отрече, че лицето бе красиво. Чертите му бяха дори прекалено съвършени. Острите ъгли, с които бе свикнала да живее преди инцидента, бяха изчезнали. Някакъв чужд нос нахално се мъдреше на мястото на нейния. Нямаше я и ъгловатата брадичка, наследена от баща ѝ. Лицето бе прекрасно, но не беше нейното...

Внезапно се почувства опустошена. Къде е предишната Риан, помисли тя и докосна непознатите черти в огледалото. Наистина ли това съм аз?

— Риан! — Хю почука на вратата и пъкна главата си в банята. — По-добре ли си? — Вратата беше отляво и Риан можеше да го види в огледалото. Тъжният ѝ объркан поглед го разтревожи. — Какво има?

Тя отново се погледна и посочи към огледалото:

— Не познавам тази жена — промълви печално.

— О, мила моя! — Досега не му бе дошло наум, че Риан никога не бе виждала новото си лице, ала веднага разбра колко бе шокирана. Той отиде зад нея и я притисна към гърдите си. Очите им се срещнаха в огледалото. Хю се усмихна. Това бе най-красивата усмивка, която беше виждала... — Аз познавам тази жена, Риан. Много, много добре я познавам.

— Но това... не съм аз! — кимна тя към отражението си.

— Ти си, любов моя. Защото всичко, което прави Риан Къркланд, е точно тук — притисна той ръка към сърцето ѝ и леко я целуна по главата. — Лицето ти е красиво, ала най-важното в него е топлата прекрасна усмивка, която идва направо от душата ти и разтреперва коленете на мъжете. Твоят дух и твоята смелост са вътре в теб. Те светят в очите ти. Без тях лицето ти щеше да е само една красива маска.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Хю преувеличаваше качествата ѝ, но бе прав. Онова лице в огледалото не я променяше като човек.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— За какво? Това е самата истина...

Риан докосна ръката му, все още притисната към тялото ѝ.

— Благодаря ти, че си тук... Че винаги знаеш какво трябва да кажеш... Че ми спаси живота. Благодаря ти още веднъж!

— Не ми благодари. То беше просто инстинкт за самосъхранение. Не знам какво щях да правя, ако те бях загубил.

Тя срещна погледа му в огледалото и се замисли дали изражението му е същото, както когато се любеха.

Спомни си жарката страст и взаимното удоволствие, обаче си спомни също и думите, които той повтаряше отново и отново — думите, които сърцето ѝ искаше да чуе, ала не можеше да приеме.

— Хю...

— Шшт! — прекъсна я той. Инстинктивно усети, че Риан иска да възрази. За малко не я загуби и сега не можеше да спре. Обърна я към себе си и прошепна: — Позволи ми да те обичам, Риан! — Устните му се долепиха до нейните.

Част от нея прие с нетърпение целувката. За момент си позволи да се отдаде на удоволствието и да приеме всичко, което ѝ предлагаше. Но друга, по-силна част от нея, възрази. Той не я молеше да се люби с нея, а ѝ казваше, че я обича и искаше и тя да го обича — да разбере любовта му, да я приеме... и да я върне.

Риан искаше това повече от всичко на света. Ала не можеше. Нещата се промениха в момента, в който прогледна. Вече нямаше никакво съмнение какво ѝ носи бъдещето. Трябваше да се върне в Чикаго и да идентифицира човека, който се опита да я убие. Животът ѝ след това беше болезнено ясен — за да запази единствения си очевиден, областният прокурор щеше да я постави под специална охрана. Тя щеше да получи нова самоличност, да започне да се крие, да изостави досегашния си живот и да знае, че при тромавата съдебна система и усилията на адвокатите на Бек ще минат години, преди да го изправят пред съда. През цялото това време Бек щеше да преобърне света да я намери, за да не може никога да свидетелства срещу него. Чакаше я мрачно и страшно бъдеще и Риан знаеше, че ако приеме любовта на Хю, автоматично ще го направи част от този ужас.

Мразеше се, защото онова, което трябваше да каже, щеше да причини болка и на двамата. Обаче го отблъсна и се освободи от целувката му.

— Не мога, Хю. Извинявай, но не мога... — Гласът ѝ прекъсна под тежестта на обърканите чувства. Тя се отскубна и се втурна към каютата.

— Риан! — Той изтича след нея, хвана я за раменете и я обърна към себе си. Очите му бяха пълни с вече неприкрити сълзи, ала въпреки това успя да види, че тя бе затворила най-ценното — сърцето си. Не се опита да се преструва, че не е разбрал какво му казва, но и не можеше повече да се крие. — Риан, аз те обичам!

Сърцето ѝ се късаше. Чуваше думите, за които толкова дълго бе копняла, а не можеше да им отговори. Връхлетяха я всички опустошителни чувства от последните няколко дни — страхът, безсилието, ужасът, кратките проблесъци на радост, любов и страст, усещането за неизбежна смърт, облекчението от връщането на зрението...

— Недей, Хю — помоли тя.

— Какво „недей“? — настоя той. Не можеше да повярва, че това наистина се случва. Измъченото изражение в очите ѝ сякаш забиваше нож в сърцето му. — Да не ти казвам, че те обичам? Или просто да не те обичам?

— Недей да ме обичаш...

— Е, съжалявам, вече е малко късно! — чу Хю изпълнения си с омраза глас и се сепна. Никога по-рано не се бе обяснявал в любов. Преди да срещне Риан, не си и представяше да изрече такива думи. Ала, макар и да нямаше никакъв опит, знаеше, че не бе това начинът да ги каже. Като отчаяно се мъчеше да си внуши, че тя просто бе прекалено развълнувана от снощното изпитание, той сложи леко ръце на раменете ѝ и каза нежно: — Риан, аз те обичам. Няма да те оставя да си отидеш от мен — нито сега, нито никога. Знаем, че се плашиш от бъдещето, обаче ще се справим заедно, каквото и да ни чака.

Беше искрен. Тя го усещаше по гласа му и го виждаше в топлите му кехлибарени очи. Хю я обичаше и би направил всичко за нея. Но дали разбираше, че да я обича означаваше да се откаже от всичко — от кариерата си, от приятелите си, от дома си, от начина си на живот... и вероятно дори от живота си? Той предлагаше да направи невероятна жертва за нея, ала Риан го обичаше прекалено много, за да я приеме.

Тя събра всичките си сили.

— Наистина много съжалявам, Хю. Не исках да стане така. Мислех, разбираш, че всичко между нас е временно.

Той се сви като от удар.

— Искаш да кажеш, че не ме обичаш?

— Точно така... — Риан трябваше да се обърне настрани, за да го изрече. Ако бе видял очите ѝ, щеше да разбере, че лъже.

— Не ти вярвам! — почти извика Хю и я обърна към себе си. — Преди малко горе, на палубата в очите ти видях любов!

— Това беше благодарност... — Тя се отскубна от ръцете му. — Бях зашеметена от чудото, че съм жива и че виждам. Бях ти благодарна, че ме спаси и съм ти благодарна за всичко, което направи за мен.

— Но не ме обичаш?

— Не! — изкрещя Риан, защото само така можеше да се насили да излъже.

Той се отдръпна. Не можеше да повярва, че толкова го заболя.

— Значи ме поставяш на място, така ли? Добрият стар Хю става да се отъркаляш с него в сеното или да те пази от лошите момчета, ала само толкова. Всичко между нас е прекрасно, ако е лековато и незначително. Веднага свършва, ако някой се влюби и го развали, така ли?

— Не беше незначително, Хю... Поне не за мен... — Тя стисна здраво юмруци, за да удържи болката си. — Но ти беше този, който определи правилата на играта, помниш ли?

— Ах, да, правилата... Този път паднах в собствения си капан. Кажете ми, Риан, какво ми има, че приемаш любовта към мен за немислима?

Тя погледна лицето му, толкова ново за нея и в същото време толкова скъпо. В дълбокия му изразителен глас бе долавяла чувства и си ги беше представяла изписани върху лицето, за което знаеше само, че е красиво. Виждаше във въображението си искрящия хумор, бурната страст, топлата усмивка и скърбеше, че не може да ги види наистина. Сега зрението ѝ се бе върнало, а всичко, което съзираше, бяха тъмните му очи, преливащи от болка... болка, причинена от нея. Увереността, че го прави за негово добро не ѝ помагаше много.

— О, Хю... Любовта към теб съвсем не е немислима. Това, че ти ме обичаш, за мен е безкрайно красив подарък, който не заслужавам... и не мога да приема.

— По дяволите, защо!?! — сграбчи я той, ала Риан се изскубна от ръцете му.

— Защото не вярвам в приказките „и заживели щастливо до края на живота си“. И ти не вярваш, сам си ми казвал. Не вярвам на красивите къщички с бели оградки. Не искам да ме обичаш, защото не ми се мисли как ще плета бебешки терлички и ще слушам топуркането на малки крачета — момченце, което прилича на теб, и момиченце, което прилича на мен. Не желая всичко това!

— Какво тогава искаш, за бога?

— Казах ти онази нощ, преди да напуснем Лос Анджелис. Искам си стария живот! — отговори тя, като се мъчеше да убеди и двамата. — Отново виждам, значи вероятно мога да си получа обратно живота, който загубих преди пет години в онзи склад. Мога да си върна кариерата и свободата. Трябва да отида в Чикаго и да свидетелствам срещу човека, който се опита да ме убие. След това трябва да се крия, докато го осъдят. А когато това свърши, ще си взема всичко, което Арлън Бек ми открадна. Ще се постарая да забравя, че тези пет години изобщо ги е имало, и да продължа живота си нататък.

Идеше ѝ да заплаче. Лицето на Хю срещу нея бе станало затворено, студено и безизразно. Каквато и любов да бе изпитвал, в този момент тя умираше. Риан я беше убила.

— И в твоя живот няма място за мен — заключи той, без да си прави труда да пита. Знаеше истината отпреди две нощи, ала не искаше да я приеме. Сега нямаше избор.

— Не...

— Предполагам, няма какво повече да обсъждаме — изсмя се Хю рязко. — „Сбогом, Хю, много ми беше приятно!“ — Той се обърна и тръгна към вратата. По средата спря с гръб към нея: — Ще кажа на баща ми да се връща в пристанището, а аз ще имам грижата да стигнеш невредима до Чикаго, за да си получиш обратно живота.

Хю излезе, без да поглежда назад. Тя се хвърли със стон на леглото, което бяха делили преди цяла вечност, и заблъска главата си във възглавницата.

Болката обаче не си отиваше...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето се показваше на хоризонта. Риан стоеше на палубата на „Мери Ан“ и се опитваше да намери някаква радост в това, че за пръв път от пет години можеше да види изгрева. Радост обаче нямаше. От мостика Хю насочваше кораба към залива Сент Луи. Точно както ѝ обеща. Не бяха говорили, откакто излезе от каютата ѝ преди няколко часа, но тя знаеше, че той ще изпълни задължението си да я заведе до Чикаго. След това щеше да изчезне завинаги от живота ѝ.

— Искаш ли да поговорим? — попита Джудит и ѝ подаде чаша кафе.

— За какво?

Джудит се засмя и се отпусна на един шезлонг. Изглеждаше уморена, сякаш и тя не бе спала цяла нощ.

— Мила моя, това е един много малък кораб. Ако мислиш, че скандалът ви с Хю си е останал между вас, лъжеш се.

Прекалено уморена дори да се изчерви, Риан приседна на същия стол, който ѝ бе изневерил снощи. Движенията ѝ бяха вдървени, сякаш можеше да облекчи болката в сърцето, ако стегнеше тялото си, както чувствата.

— Какво чу?

— Достатъчно, за да разбере какви глупости наприказвахте.

— И най-вече аз — завърши вместо нея Риан.

Джудит вдигна рамене.

— Чух те да му казваш, че не го обичаш. Знаеш ли, струва ми се, че за пръв път те чух да лъжеш.

— Това е истина — каза Риан безжизнено.

— Миличка, за секунда не мога да ти повярвам. А ако Хю е достатъчно умен, и той не би ти повярвал...

Мисълта да преживее още една сцена като снощната, от която едва оживя, бе непоносима. Тя погледна ядосано към Джудит.

— Трябва да повярва!

Възрастната жена се извърна и се загледа към морето.

— Е, кой знае? Може и да се хване. За него беше много неочаквано, че се влюби в теб, а ти му разби сърцето. Едва ли ще може да се осъзнае дотолкова, та да проумее, че просто се опитваш да го предпазиш.

— А ти как разбра? — обърна се Риан изненадано към нея.

— Детенце, познавам те като петте си пръста. Смяташ, че така му спестяваш всички изпитания, през които ти самата трябва да минеш. Вярно ли е?

— Да.

— А не мислиш ли, че трябва да го оставиш сам да направи своя избор?

— Не, не мисля! Достатъчно се е излагал на опасност заради мен. Няма да си простя, ако нещо се случи с него. И не мога да му позволя да пожертва всичко, което е постигнал в живота си, заради криворазбрано чувство за дълг или съжаление.

— Съжаление ли!? — избухна Джудит. — Това пък откъде го измисли? Хю не е изпитвал към теб капка съжаление от деня, в който се срещнахте!

— Как не разбираш? Аз съм в опасност. Той си въобразява, че трябва да се прави на рицар и да ме спаси от огнедишащ змей!

— Стига глупости! Наистина ли си вярваш? Никакви змейове не те заплашваха, преди да научиш истинската причина за слепотата си. А Хю беше влюбен в теб много преди това.

Риан закри лицето си с ръце и поклати глава.

— Джудит, моля те... Направих онова, което бях длъжна да направя. Просто го приеми и не ми се бъркай. Достатъчно болка му причиних. Не искам да го измъчвам повече.

Джудит стана и с отвращение погледна към приятелката си:

— Искам да ти кажа нещо. Едва ли някой мъж може да страда повече, отколкото той снощи, когато разбра, че си паднала зад борда. Тогава мислеше, че те е загубил, а сега е сигурен. Щеше да изпитва същата болка, ако беше умряла. Само дето му отне всички илюзии, че някога си го обичала.

Джудит завърши обвинителната си реч и се оттегли в каютата, като остави Риан да се бори с взетото решение. Знаеше колко много бе наранила Хю — всъщност го видя с очите си. Ала не можеше да промени мнението си. Сигурно някой ден той щеше да я забрави и

болката му да премине. По-важното бе, че нямаше да е подложен на опасностите, които я очакваха, и щеше да доживее до този ден. Само не знаеше кога ще е той.

Когато пристигнаха в залива Сент Луи, слънцето бе вече високо. От ярката светлина чувствителните очи на Риан я боляха и Джудит ѝ даде слънчевите си очила. Никоя от тях не споменаваха как са успели да скрият тъмните кръгове от напрежение, умора и плач.

Въпреки изпепеляващата мъка, свързана с Хю, имаше и нещо вълнуващо във връщането в реалния свят. Риан ненаситно поглъщаше цветовете и движенията, които доскоро можеше само да си представя. Дори старото посивяло дърво на кея ѝ се стори красиво.

Видя как Хю подхвърли въжето на един мъж на дока и се възхити на силата и красотата на тялото му. Следеше гъвкавите му движения и се опитваше да ги запомни. Скоро щяха да стигнат до Чикаго и нямаше да ѝ остане нищо, освен спомени.

Човекът на кея завърза въжето и Хю скочи да провери дали всичко е наред. Пое стълбата и с бързо уверено движение я опря на палубата. В този миг се озова лице срещу лице с Риан, но ѝ обърна внимание не повече, отколкото на една непозната.

Не, по-малко, помисли тя и едва се удържа да не заплаче. На една непозната той би се усмихнал, а в студения му поглед към нея се четеше само сдържана омраза. Мина зад гърба ѝ, без да каже дума, след това се върна и взе малкото ѝ куфарче.

— Да вървим! — изкомандва Хю, хвана я грубо за ръката и я издърпа по стълбата.

Подаде куфара на мъжа, който завърза кораба, и Риан се сети, че това трябва да бе Мо Джонсън.

— Къде е Бен? — попита Хю рязко и огледа тълпата на кея.

През лицето на Мо премина сянка на колебание. Той бе висок и едър мъж, ала тя можеше да се обзаложи, че по набитото му тяло няма и грам тлъстина. Знаеше, че сутринта Хю се бе свързал по радиото с хората си, за да им съобщи, че „Мери Ан“ пристига, но вероятно не им беше дал никакви обяснения.

— Бен звъни по телефона — отговори Мо и направи знак, че иска да говори с Хю насаме.

— Не си губи времето, Мо — посъветва го Риан, развеселена от пантомимата, свали тъмните очила и го погледна право в очите. — Ако

имаш нещо за казване, кажи го пред мен.

Той я погледна и устата му увисна. Постепенно осъзна какво се бе случило и лицето му се разтегна в широка усмивка.

— Ти виждаш?

— Да — кимна тя.

— Това е страхотно! — След малко се сети, че нещата не са толкова прости и усмивката му угасна. — Всъщност... страхотно ли е?

— Да, Мо — увери го Риан. — Страхотно е.

— Можем ли да съкратим поздравленията? — прекъсна ги Хю нетърпеливо. — Кажете какво става.

Мо погледна колебливо към нея.

— След като говорихме с теб сутринта, чухме по радиото, че Аса Кигън снощи е бил арестуван на летището в Лос Анджелис. Бен звъни на Вик Кофин, за да го пита за повече подробности.

— Някакви проблеми ли има, Хю? — намеси се Уеб, който току-що бе слязъл с Джудит на кея.

Хю повтори новините и погледна към приятеля си.

— Какво друго? — попита той, въпреки че подозираше какъв ще е отговорът.

Мо въздъхна.

— Обвинен е в опита за убийство на Риан Къркланд.

— Значи журналистите са научили, че съм жива — обади се тя.

— Да.

— А ако журналистите знаят, значи го знаят и Арлън Бек и Дел Мичълън — довърши Хю мисълта на всички. Той сграбчи ръката ѝ и безцеремонно я задърпа по кея: — Хайде! Ще отидем в къщата на баща ми, за да завъртя няколко телефона. Мо, ти намери Бен и елате при татко.

Риан едва се въздържа да не се отскубне от болезненото стискане. Искеше ѝ се да му каже, че не ѝ харесва да се отнасят с нея като с парче вмирисано месо, което трябва възможно най-бързо да се изхвърли. Обаче премълча и го остави да я влачи. Джудит и Уеб бързаха по петите им. Мо изтича до канцеларията на пристанището да потърси Бен и след петнадесет минути всички се събраха в малката спретната къщичка на Уеб на брега на океана.

От стола, на който Хю почти я блъсна със заповедта да не мърда и да не му се мотае из краката, тя наблюдаваше как той звъни и раздава

нареждания. Не ѝ обръщаше внимание и говореше за нея, сякаш я нямаше. Ако не правеше всичко за нейно добро, Риан би избухнала още след първите пет минути. Виждаше обърканите погледи, които си разменяха Мо и Бен в напразен опит да разберат какво бе вбесило така шефа им, ала избягваше очите им. Достатъчно виновна се чувстваше и без това.

Отдъхна си, когато двамата мъже най-после тръгнаха към малкото летище извън града, където чакаше самолетът на Хю. Не искаше да изпитва вина и за грубия тон, с който той им говореше.

От разговорите, които чу, тя разбра, че Бен не бе успял да се свърже с Вик Кофин в Лос Анджелис. Хю също не можа да го намери. Той не искаше да говори с никого, освен с Вик, затова се опита да се обади на Руб Лилиентал в Чикаго. Риан помнеше лейтенанта от времето, когато лежеше увита в бинтове на косъм от смъртта, а той я разпитваше. Само споменаването на името му събуди всички болезнени спомени. Тя тихо се измъкна в кухнята, където Джудит и Уеб мълчаливо пиеха кафе.

— Какви са последните новини? — попита Джудит и ѝ наля една чаша.

— Мо и Бен току-що тръгнаха да подготвят самолета за излитане. — Риан погледна към Уеб. — Мисля, че Хю ще те помоли да ни откараш до летището.

— Няма проблеми.

Вече бе решено, че засега Джудит ще остане при Уеб. Хю не искаше да позволи на Бек да стигне до Риан чрез приятелката ѝ.

— Джудит, след като заминем, можеш ли да се отбиеш при онзи ветеринар, при който е Аги? Просто да видиш дали е добре.

— Разбира се. Искаш ли да я взема при мен?

— Както решиш. Знам, че Уеб ще трябва да се заеме отново с работата си, а ако ти отидеш с него на „Мери Ан“, вероятно ще е по-добре да остане, където е... — Тя се усмихна тъжно. — Чудя се как ли би приела Аги да е просто домашна любимка вместо куче-водач.

— Ще ѝ хареса, повярвай ми — подсмихна се Джудит. — Само за един месец ще стане дебела и мързелива.

Добродушните ѝ подигравки напомниха на Риан за шегите и закачките, които изпълваха живота ѝ през последните пет години. Щяха да ѝ липсват хапливият език и безкористното приятелство на

Джудит. С болка си помисли, че може би много дълго няма да я види. В гърлото ѝ заседна буца. Протегна ръка към нея и очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Никога не бих мечтала за по-добра приятелка...

— Глупости! — Джудит бързо стана и отиде да вземе кафеварката. — Не си тръгнала още — добави тя рязко, за да скрие внезапното трепване на гласа си.

— Добре... — Риан погледна към Уеб. Знаеше, че трябва да му благодари за всичко, което направи за нея, но тъжният въпрос в очите му я спря. Сети се, че сигурно и той бе чул скандала ѝ с Хю. Не вярваше да не я мрази, задето измъчва сина му. Въпреки това в погледа му не се четеше обвинение.

Уеб хвана ръката ѝ.

— Винаги ще си добре дошла тук, нали знаеш?

Тя отново се просълзи.

— Не исках да го наранявам, Уеб...

— Знам — потупа той нежно ръката ѝ. — Мисля, че някой ден и той ще го разбере... когато излекува оскърбената си гордост.

Риан гледаше ту към него, ту към Джудит и се чудеше дали приятелката ѝ му бе казала защо бе отхвърлила любовта на Хю, или той сам се бе сетил.

— Хайде да тръгваме! — Хю дойде от хола. — Татко, би ли ни закарал до летището?

— С удоволствие!

Риан пое дълбоко въздух и се обърна към Хю:

— Какво каза Лилиентал?

— В три следобед пред сградата на полицейското управление ще ни чака охрана — отговори той, без да си прави труда да я погледне.

— А защо не на летището? — попита Уеб.

— Защото не му казах нито къде сме, нито как ще пристигнем. Бен ще кацне на едно малко летище в предградията на Чикаго. Мисля, че ще е по-безопасно да наема оттам кола, вместо да рискувам, ако Мичълън има някой свой човек в полицията.

— Много утешително! — отбеляза Джудит.

Хю сви безразлично рамене.

— Просто така стоят нещата! — Той погледна студено към Риан: — Събирай си багажа и да тръгваме! — Обърна се и излезе.

— Хю! — извика след него Уеб, възмутен от тона му, ала Риан го спря.

— Недей, моля те! Не искам да се карате заради мен.

Уеб преглътна гнева си, но пътуването определено бе тягостно. През целия път никой не проговори. На летището Хю набързо се сбогува с баща си и остави Мо с Риан, докато тя се разделяше с Джудит и Уеб.

Със свито сърце Риан погледна към старата си приятелка. Последните пет години не я бяха променили, ала дали и следващите пет щяха да са добри за нея? Видя обаче погледа, който си размениха с Уеб и реши, че бъдещето на Джудит е сигурно. Преглътна сълзите си и докосна ръката на Уеб:

— Грижи се за нея.

— Ще се грижа, не се безпокой. А ти се грижи за себе си! — Той я тупна приятелски по рамото и се отдръпна, за да ги остави сами с Джудит, която се бе отказала от всички опити да изглежда безчувствена.

Сълзите открито се стичаха по лицето ѝ. Риан я прегърна.

— Обичам те — прошепна тя.

Джудит я потупа успокоително по гърба.

— Ако имах дъщеря, Риан, нямаше да я обичам повече от теб.

Риан се отскубна, хвана двете ѝ ръце и ги стисна.

— Благодаря ти... За всичко... Ще ти се обаждам.

Прегърнаха се несръчно и Риан тръгна с Мо към самолета.

Настани се в удобното кожено кресло до прозореца, закопча колана и опита да се отпусне. Мислите ѝ се връщаха към онова, което я очакваше, ала тя ги пропъди и се съсредоточи върху чудото, че може да вижда как земята бяга под тях.

Хю бе в пилотската кабина с Бен. Само веднъж стана от мястото си, мина покрай Риан, без да ѝ обърне внимание и изчезна в една врата в дъното на самолета. След няколко минути излезе, преоблечен в лек светлосин костюм. Тя се сети, че сигурно има в самолета малък гардероб — когато напускаха Лос Анджелис, той нямаше време да си вземе нищо, но на „Мери Ан“ имаше дрехи за смяна. Очевидно ги бе донесъл от самолета.

По обратния път към кабината Хю спря да каже на Мо, че ще кацнат след около четиридесет минути. Риан не помръдна, докато той

не си отиде, а след това тихо се обърна към прозореца, за да скрие от Мо стичащите се по лицето ѝ сълзи.

Пътуването до полицейското управление беше цяло изпитание за изтънелите ѝ нерви. Притиснатата между Хю и Бен на задната седалка на колата, тя помисли, че полудява. Всеки път, когато Хю се навеждаше да каже нещо на Мо, който бе зад волана, пистолетът под мишницата му я удряше и ѝ напомняше за предстоящите опасности. Много по-лоша бе обаче излъчващата се от него студенина. С разума си Риан разбираше, че той просто се опитва да се пребори с болката и обидата, но на няколко пъти го видя да я гледа с такава омраза, че наистина можеше да умре от мъка.

Бен се ориентираше по картата. Постепенно Риан започна да си припомня познатите улици на родния си град.

— На следващия ъгъл завий надясно — обади се тя. — Полицията е след няколко къщи.

Хю бе напуснал Чикаго преди повече от двадесет и пет години, ала си спомняше пътуването с Дъг. Указанията на Риан бяха точни и той я остави да води Мо.

Насочи вниманието си към улицата. Част от съзнанието му отчиташе потенциалната опасност, но усещаше, че не бе достатъчно съсредоточен. Риан бе до него. Чувстваше аромата ѝ, който така добре познаваше. Чуваше нарастващата възбуда в гласа ѝ. Виждаше, че независимо от начина, по който се връщаше у дома си, тя се вълнуваше от възможността да види местата, които толкова дълго само си бе представяла. Тук беше нейният живот — животът, който толкова искаше да си върне и в който нямаше място за него.

Опита се да отпъди тези мисли и си напомни, че сега най-важното бе да я връчи на Лилиентал цяла и невредима. След това можеше да се върне в къщи, да се заеме със собствения си разбит живот и да забрави, че някога бе чувал името Риан Къркланд.

Времето за пътуване бе изчислено съвсем точно. Бе три и девет минути, обаче обещаният от Лилиентал полицейски кордон не се виждаше никъде. Хю изруга прочувствено по адрес на безотговорния лейтенант.

— Да обиколя ли сградата? — попита Мо.

— Не, паркирай отпред. Ще я вкараме бързо вътре. Пригответи се, Риан — изкомандва той, без да я поглежда.

Колата плавно спря и в същия момент Хю отвори вратата и я издърпа навън. Преди да разбере какво става, Риан бе притисната между него и Бен от двете ѝ страни и Мо отзад. След секунда бяха в сградата. Фоайето беше пълно с народ. Хю прелетя покрай объркания сержант на пропуски и я помъкна по стълбите. Тя все още не бе свикнала да преценява правилно разстоянията и се спъна. Той само я задържа да не падне и отново я повлече. Накрая Риан реши, че достатъчно е търпяла.

— По дяволите, остави ме на мира! Вече сме в полицията и в пълна безопасност. Няма нужда да ми извиваш ръцете! — Тя се отскубна, ала Хю веднага пак я сграбчи и грубо я дръпна.

— Когато Руб Лилиентал те заобиколи с бодигардове, тогава ще си в безопасност. И тогава той ще отговаря за теб, не аз. Дотогава ще стоиш до мен! И по-близо! Разбра ли?

— Разбрах! — сопна се Риан и остави гнева да надвие желанието ѝ да избухне в сълзи.

Бесен на нея, на Лилиентал и на света като цяло, Хю нахлу в канцеларията. Лейтенантът бе между няколко други офицери.

— По дяволите, Лилиентал, къде бяхте? — развика се той, без да го чака да се освободи. — В три часа хората ви трябваше да са отвън!

— Успокойте се, Макена...

— Ще се успокоя, когато осигурите на Риан охраната, която обещахте!

Офицерите се разпръснаха и Лилиентал огледа тримата мъже около нея.

— Бих казал, че госпожица Къркланд има три пъти по-голяма охрана, отколкото ѝ трябва.

— Бихте ли престанали да говорите за мен, сякаш не ме виждате! — избухна тя, ядосана на всички.

— Извинявайте — поклони ѝ се Лилиентал. — Наистина се радвам, че сте си върнали зрението.

Риан понечи да му благодари, но Хю не беше в настроение за любезности.

— Какво искахте да кажете...

— Госпожица Къркланд, ако вие и вашите добре загорели приятели заповядайте в кабинета ми, ще ви обясня какво се случи днес.

— Благодаря, лейтенант! — Тя демонстративно издърпа ръката си от Хю и влезе. Другите я последваха. Лилиентал се настани зад бюрото си, Риан на един стол срещу него, Хю се изправи зад гърба ѝ, а Мо и Бен останаха до вратата като на стража.

— Е? — погледна Хю към лейтенанта. Лилиентал не обърна внимание на добре облечения калифорниец. Извади от чекмеджето си една снимка и я подаде на Риан.

— Госпожице Къркланд, това ли е човекът, който се опита да ви убие? Той ли уби Винсънт Перигрино?

Тя пое снимката с треперещи ръце. Очевидно беше направена без знанието и съгласието на заподозрения, докато е обядвал в ресторант. Не беше много ясна, а и човекът не се виждаше добре, ала Риан винаги би го познала. Потисна инстинктивния си страх и се опита да овладее гласа си.

— Да. Това Арлън Бек ли е?

— Той е. След малко някой ще запише официалните ви показания, но първо... — Лилиентал ѝ подаде още една снимка. — Това ли е човекът, който се опита да ви убие преди два дни в Лос Анджелис?

Тя вдигна безпомощно рамене:

— Не знам. Тогава още не виждах...

— Той е — потвърди Хю сухо. — Аса Кигън. Нали тази сутрин ви съобщих по телефона, че е заловен?

— Съобщихте ми — съгласи се Лилиентал. — Малко след като говорих с вас, приятелят ви детектив Вик Кофин ми се обади да арестуваме Арлън Бек. Оказа се, че Кигън веднага всичко си изпял. Знаел, че има свидетел — вие — посочи той към Хю. — Обаче не знаел, че и вие, и полицията в Лос Анджелис го познавате и дори имате снимката му, която изпратих на Кофин. Още щом го арестували, той решил, че няма да потъва сам.

Риан се наведе напред.

— Искате да кажете, че Кигън е признал, че се е опитал да ме убие и е посочил Бек като съучастник?

— Точно така. Областният прокурор в Лос Анджелис издаде заповед за арестуването на Бек и аз изпратих няколко души да го

приберат.

— Значи е в ръцете ви? — попита Хю. — Ала това още не значи, че опасността за Риан е отминала. Адвокатите на Бек ще го освободят под гаранция...

— Няма да го освободят, господин Макена, защото той не е съвсем в ръцете ни.

— Какво значи „не съвсем“? — намеси се Риан. И тя като Хю започваше да губи търпение.

— Ами, как да ви кажа... Съдебният лекар е малко затруднен да събере всички... парчета.

— Парчета ли?! — пребледня тя.

Лилиентал се усмихна подигравателно.

— Арлън Бек е бил убит тази сутрин от бомба, поставена под седалката на колата му.

— Боже мой! — прошепна Риан. В момента изпитваше само ужас.

— Мичълън? — попита Хю.

— Без съмнение! — Лилиентал се облегна назад. — Разбира се, вероятно никога няма да можем да го докажем. Просто още едно неразкрито гангстерско убийство.

— Откъде сте сигурен, че в колата е бил точно Бек?

— Двама негови съседи са го видели да се качва в нея секунди, преди да избухне.

— Но защо? Защо му е на Мичълън да убива един от собствените си хора? — Още докато питаше, Риан разбра какво се бе случило и сама си отговори: — Разбира се! След като Кигън е посочил Бек, вече не е имало нужда от моите показания за убийството на Перигрино. Мичълън се е опасявал, че ако обвините Бек, той може да се опита да изпроси по-малка присъда в замяна на сведения за организацията на Мичълън.

— И аз така си го обяснявам — кимна Лилиентал и я погледна с уважение. Явно не бе загубила журналистическия си нюх.

Хю обаче имаше още някои въпроси.

— А откъде Мичълън е научил за арестуването на Кигън? Не е възможно да е чул новините в седем часа и след десет минути бомбата вече да е избухнала.

— Кигън му е казал — засмя се лейтенантът. — Е, не точно на него, разбира се. Глупакът снощи се обадил по телефона на един адвокат тук, в Чикаго, за който всички знаят, че движи нещата на Мичълън. Адвокатът го посъветвал да си намери някой в Лос Анджелис, а след това явно съобщил на Мичълън. Така той е имал на разположение цяла нощ, за да приключи по най-лесния начин с досадната история. Доколкото го познавам, сигурно е бил подготвен за това. А Кигън вероятно е прекалено дребна риба и Мичълън не го смята за заплаха.

— С други думи, всичко свърши — заключи Хю.

— Що се отнася до госпожица Къркланд, да. Тя няма нищо общо с Мичълън. — Той погледна към нея. — Вашите показания ни трябват, за да приключим делото по убийството на Перигрино, а след това сте свободна. Полицията не е във възторг, че изгуби шанса да стигне до Дел Мичълън, ала вие, предполагам, не си намирате място от радост... — Без да дочака отговора ѝ, Лилиентал стана и се запъти към вратата. — Почакайте за минутка. Ще изпратя един стенограф и един офицер в стаята за разпити, за да запишем официалните ви показания. А, Макена... Кофин ви моли да се върнете в Лос Анджелис колкото можете по-бързо.

Той излезе и в стаята стана тихо като в гроб. Риан бе все още в шоково състояние. Свърши! Думите ехтяха в главата ѝ, но ѝ трябваше малко време да ги осмисли. Широка, щастлива усмивка озари лицето ѝ. Тя стана и се обърна към Хю.

— Свърши!

Той видя как разцъфна усмивката ѝ — усмивката, която го бе пленила от първия момент, в който се срещнаха... усмивката, която щеше да населява сънищата му, докато е жив. Сърцето му се сви от болка, ала Хю не позволи на старателно изградената стена да рухне.

— Моите поздравления, Риан — каза той студено. Видя как прелестната ѝ усмивка угасва, но не съжали, че я бе изтрил. — Това значи, че ще можеш да си получиш живота обратно малко по-рано, отколкото очакваше.

Гледаше я с такава омраза, че Риан онемя. Сега беше свободна. Никакви призраци не я дебнеха. Беше свободна да му каже, че го бе излъгала, да му признае, че бе лудо влюбена в него. Обаче като видя

затвореното му лице, думите заседнаха в гърлото ѝ. Решението, което бе взела снощи за негово добро, сега ѝ се стори ужасна грешка.

— Трябва да поговорим, Хю. Моля те...

— За какво ме молиш? Да не правя сцена? Не се безпокой, няма. Снощната ми стига.

Нито тя, нито той забелязаха кога Мо и Бен се измъкнаха на пръсти. Хю бе прекалено погълнат от болката си, а Риан отчаяно търсеше начин да хвърли мост през невероятната пропаст, която бе изкопала между тях.

— Наистина ме мразиш, нали? — попита тя тихо. Не можеше да повярва, че се бе измъкнала от един ужасен кошмар само за да попадне в друг.

Той се изсмя.

— Предполагам, че до няколко години ще ми мине!

— О, боже... Хю, чуй ме, аз...

— Готово, госпожице Къркланд. Детектив Клинтън ви чака! — Без да забелязва напрежението в кабинета си, Лилиентал я хвана за ръката. — Ако дойдете с мен, ще свършим с това и можете да си ходите.

— Лейтенант, почакайте! — помоли Риан и издърпа ръката си. Не можеше да откъсне очи от студеното лице на Хю. — Разрешете ми само една минутка...

— Извинете, но ние си имаме и друга работа — прекъсна я Лилиентал грубо. — Да свършим с показанията и после ще можете да благодарите на великолепия господин Макена, по какъвто начин сметнете за подходящ.

— Не са необходими благодарности, госпожице Къркланд — изрече Хю с убийствен сарказъм. — Просто си вършех работата. Ще изпратя сметката на адреса ви в Лос Анджелис с бележка да го препратят на постоянния ви адрес тук, в Чикаго.

Това бе такъв шамар, че тя трябваше да прехапе устни, за да не заплаче.

— Хю, непременно трябва да поговорим! Ще дам показания и веднага ще се върна...

Лилиентал излезе и Риан тръгна след него. Някакви си показания бяха нищожна цена за освобождението от страшното бъдеще, за което се бе подготвила. Въпреки това не можеше да се въздържи да не

наругае наум лейтенанта, детектив Клинтън и цялата полиция в Чикаго, задето ѝ пречеха да оправи ужасната каша с Хю. Все пак отиде в малката стая за разпити, разпозна официално Арлън Бек като човека, който се бе опитал да я убие преди пет години, и отговори на безброй въпроси. Най-после след повече от час изскочи навън, изтощена физически и опустошена емоционално, с единствената мисъл да види Хю.

— Госпожица Къркланд?

Тя беше толкова заета с търсенето на Хю, че почти не забеляза младия полицаи.

— Да? — попита Риан разсеяно.

— Лейтенант Лилиентал нареди да ви откарам у вас или където другаде кажете.

— Благодаря, но ме чакат. Хю Макена...

— Извинявайте, ала той си отиде.

— Отиде ли си?! — Тя погледна офицера и най-после му обърна внимание. — Къде отиде?

— Не знам. Дватамата с другия господин си тръгнаха веднага, след като вие влязохте в стаята за разпити.

Риан стисна очи, за да задържи внезапно избликналите сълзи. Едва събра сили да попита:

— Той... остави ли някакво съобщение за мен?

— Не, госпожице! — Офицерът искаше да направи нещо, за да помогне на очевидно разстроената прелестна жена. — Само спомена, че трябва да хване някакъв самолет и си тръгна.

Тази новина беше капката, която преля. Съзнанието я напусна толкова бързо, колкото и Хю, а върху нея се стовари цялата болка на самотата. Тя рухна със стон под тежестта на тази болка, вече без да вижда разтревожения офицер, който едва успя да я хване, за да не се удари в пода.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хю стоеше на терасата, загледан в хоризонта, и мислеше колко ли време ще мине, преди да може да наблюдава някой красив залез, без да си представя как би описал облаците и цветовете на Риан... преди да спре да гледа всичко по този начин. Само седмица бе изминала, откакто я остави в полицейския участък в Чикаго, но вече не се питаше кога ще може да я забрави напълно и болката от загубата ще стихне. В момента не вярваше това изобщо някога да се случи. Обаче все още се надяваше, че поне спомените за дребните неща като залезите може да избледнеят.

Непресекващият звън на входната врата привлече вниманието му, ала той сериозно се замисли дали не е по-добре да се прави, че не чува. В момента, в който миналата седмица се върна в Лос Анджелис, журналистите се нахвърлиха върху него като глутница изгладнели вълци. Единственият начин да се спаси от тях бе да замине за малкото си бунгало в планината близо до езерото Тахо. Там нямаше нито телефон, нито телевизия, така че успя да избяга от тях, но не и от себе си, а още по-малко от Риан.

Тъй като тя никога не бе идвала в бунгалото, Хю се надяваше, че там ще му е по-лесно да мисли. Ала спомените за нея го преследваха и накрая се отказа от опитите си да се пребори с болката. Върна се в Лос Анджелис само преди няколко часа. Може би работата щеше да е по-добро лекарство за разбитото му сърце.

Който и да звънеше, не се предаваше. Накрая Хю отстъпи и отиде да отвори. На вратата стоеше Мо Джонсън. Хю се отдръпна, за да го пусне вътре.

Мо му хвърли един бърз поглед и веднага забеляза тъмните сенки под очите, небръснатата от една седмица брада, избелелите джинси и размъкнатата блуза.

— Нова мода ли се опитваш да наложиш, или това е униформата ти за домашни ремонти?

Хю затвори вратата и пусна шегата покрай ушите си.

— Откъде разбра, че съм тук?
— Видях джипа в двора.
— При тези детективски способности може да ми се наложи да те повиша... — Той отиде до бара. — Искаш ли нещо?
— Ти какво пиеш? — посочи Мо към чашата в ръката му.
— Газирана вода. Опитах се няколко дни да не изтрезнявам, ала не помогна.
— Личи си!
— Отново разследваш...
— Дай ми една бира.
Хю тръгна към терасата. Мо го последва с бирата в ръка.
— Какво става във фирмата?
— Нищо хубаво. Ще ни съдят.
— Кой? — едва повдигна вежди Хю.
— Милър. Не е доволен, че сме повикали друг да довърши работата в Канога Парк, докато ние... имахме друга задача.
Хю усети лекото му колебание и почти се усмихна.
— Искаш да кажеш, докато охранявахме Риан. Спокойно можеш да изговаряш името ѝ. Вече не подскачам всеки път, когато го чуя.
Мо се облегна на парапета до него и го погледна косо.
— Знаеш ли, че се е върнала в Лос Анджелис?
Хю отвърна лице, за да не покаже чувствата си. Току-що се бе похвалил, че не подскача, като чуе името ѝ. Не можеше толкова скоро сам да се опровергае.
— Не, не знаех, но в това няма нищо странно. Нали трябва да завърши сценария си.
— Не мисля. Съобщението за смъртта ѝ очевидно дълбоко е потресло продуцента и режисьора. Местният вестник пише, че са скърбили за нея цели десет минути, после наели друг сценарист. Никой не знае дали тя ще ги съди или ще се откаже.
— Няма да ги съди — отсече безстрастно Хю. — И без това много бързаше да се върне в Чикаго. Сигурно Дъг Съдърланд вече ѝ е предложил работа във вестника.
— Може би... — Мо замълча за миг, преди да хвърли следващата си бомба: — Откакто си заминал, Риан всеки ден звъни във фирмата да те търси.
Хю се изсмя:

— Сигурно иска да се оплаче от сметката, която ѝ изпратих!

— Не смяташ ли, че трябва поне да ѝ се обадиш, за да провериш дали си прав?

— Не!

— Много си се заинатил... — Мо протегна ръка да го спре. — Виж, не знам какво се е случило, та нещата между вас така са се променили, но...

Хю се обърна нетърпеливо към него:

— Казах ѝ, че я обичам, а тя ми каза да си гледам работата!

— И аз така помислих — кимна Мо тъжно. — Винаги съм си представял, че ако се влюбиш, то ще е тежко. Риан също много е хлътнала по теб. Някак не ми се връзва.

Хю си спомни как тя отхвърли любовта му и се сви.

— Риан искаше да се върне към стария си живот.

— Това мога да го разбере. В края на краищата, през последните пет години е била доста ограничена заради слепотата си. Може би трябва да ѝ дадеш малко време...

Хю се обърна рязко към приятеля си.

— Виж какво, Мо, тя ми даде да разбере, че в живота ѝ няма място за мен. Колко мислиш, че трябва да изтърпя?

— Колкото заслужава — вдигна рамене Мо. Хю отново се обърна към океана, ала Мо не се предаде. — Каж ми, това обяснение в любов... кога го направи? Преди или след като Риан прекара няколко часа в океана, потънала в размисъл дали първо ще я изядат акулите или първо ще се удави?

— След.

— И след като си върна зрението? И всичко това, след като по нея стреля наемен убиец?

— Какво искаш да кажеш? — сопна се Хю.

Мо вдигна ръце, сякаш за да се запази от гнева му.

— Не, не! Просто се гласях да ти изръкопляскам. Повечето мъже се обясняват в любов на изискана вечеря със свещи. Трябва да призная обаче, че ти имаш собствен стил. Момичето току-що е преживяло удари, които едва ли някое човешко същество може да издържи. Добре си избрал момента, приятелю. Предполагам, че наистина е била готова да приеме обяснението ти.

— Повярвай ми, Мо, тя изобщо не се колебаеше за чувствата си към мен. Знам, че беше преживяла доста неща, отгоре на всичко още не знаеше дали ще може да избяга от Бек. Но аз ѝ казах, че ще съм до нея, дори ако се наложи да се крие.

— О, страшен си! — възхити се Мо. — Сигурен съм, че наистина е искала да се чувства отговорна и за твоя живот!

— Не беше това!

— Сигурен ли си?

— По дяволите! В нищо не съм сигурен! — извика Хю и едва не запрати чашата към скалите под къщата.

Мо сложи ръка на рамото му и тихо продума:

— Поговори с нея, Хю. Едва ли може да ти каже нещо, от което да те заболи повече. А пък кой знае — може да ти стане по-добре... — Той тръгна към вратата. — Аз си отивам. Утре ще дойдеш ли на работа? — Хю кимна, без да се обръща. — Добре, ще се видим там.

Мо излезе. Хю се загледа в огнения хоризонт. Наистина ли Риан го бе търсила всеки ден? Още не бе проверил съобщенията по телефона. Това изведнъж се оказа много важно. Изтича вътре и позвъни на службата за услуги. Жената отсреща изглеждаше страшно радостна, че го чува, и започна да му чете безкрайните съобщения, натрупали се, докато го бе нямало. Той обаче я прекъсна и я помоли да му каже само дали има нещо от Риан Къркланд.

Имаше десет съобщения, всичките еднакви: „Обади се веднага, щом се върнеш. Риан“. Кратко и ясно, ала без намек за какво иска да говори с него.

Хю взе безжичния телефон и отново излезе на терасата. Набра първите четири цифри от номера и затвори. Ако трябваше да се подложи на мъчението да говори с нея, по-добре беше да го направи лично.

Не можеше да си признае, че би използвал всякакво извинение, за да я види отново.

Той хвърли телефона на близкия стол и тръгна по стълбите към брега. Изведнъж спря. На скалите под него стоеше Риан, обърната към къщата... и към него. Замръзна на мястото си. Сърцето му заби така бясно, сякаш щеше да изскочи от гърдите.

Най-после, помисли тя, молейки се мрачният измършавял мъж да не бе рожба на въображението ѝ. Изглеждаше променен с тази

брада, но беше сигурна, че е Хю. Седмицата на мъчително очакване най-накрая бе свършила.

След като той я изостави в Чикаго, Риан се срина от емоционално и физическо изтощение. Лейтенант Лилиентал искаше да извика „Бърза помощ“, обаче тя настоя първо да се обади на Дъг Съдърланд. Дъг я отведе у дома и стоя на пост, за да я пази от журналистите. Риан спа цели тридесет часа. Когато се събуди, единственото ѝ желание бе да говори с Хю. Той обаче бе изчезнал, а служителите във фирмата му не искаха да ѝ кажат къде може да го намери.

Тя прекара следващите няколко дни в летаргия, която удивително приличаше на страшните часове в океана. Хю го нямаше, тя знаеше колко много го бе наранила и не знаеше дали някога ще ѝ прости. Едва не полудя. Междувременно я нападнаха журналистите, които настояваха за подробности как се бе разминала със смъртта и как по чудо си бе върнала зрението. Джудит доведе Аги и всички се пренесоха в къщата на брега да чакат... да чакат... да чакат.

Всеки ден се обаждаше в службата и в дома на Хю и всеки ден идваше на плажа до тази къща, която усещаше със сърцето си, че бе неговата. Ала докато не го видя на терасата, не беше сигурна. Сега той беше тук и по един или друг начин, за добро или за зло, мъчението свършваше.

Сърцето ѝ се сви. Риан се изкачи внимателно по скалите и се изправи на терасата срещу него. Разстоянието между тях бе само няколко метра, но ѝ се струваше безкрайно.

— Здравей, Хю!

— Здравей...

Въпреки студеното му изражение тя успя да се усмихне. Бе преживяла една седмица в ада и сега нямаше да се уплаши толкова лесно. Ужасяваше се от мисълта, че може никога да не ѝ прости, обаче бе длъжна да му каже истината. След това той щеше да реши какво да прави с тази истина.

— Почти не те познах... С тази брада...

— Откъде знаеш, че съм тук? — Хю се обърна към залеза, за да не гледа прекрасното ѝ лице. Обзе го непреодолимо желание да я грабне в прегръдките си въпреки всичките ѝ протести. Впи ръце в перилата.

— Не знаех. Идвах тук всеки ден, откакто се върнах миналия четвъртък. Дори не бях сигурна, че това е твоята къща. Откривам, че нищо не изглежда както съм си го представяла.

— Сигурно ти е трудно — забеляза той, без да я поглежда.

Не толкова трудно, колкото това, искаше ѝ се да каже, ала премълча.

— Оправям се. Джудит много ми помага, но няма да остане дълго с мен. Нали знаеш, тя ще започне нова работа.

— Не знаех. Сигурно е нормално. Малко журналисти имат частни секретарки, нали?

— Да... — Риан се насили да овладее гласа си въпреки тона му. Нямаше право да се надява, че ще ѝ помогне. Искаше просто да каже за какво бе дошла, ала думите не искаха да излязат от устата ѝ. Затова продължи безсъдържателния разговор, за да запълни непоносимата иначе тишина. — Ти май не си говорил с баща си...

— Не съм. Трябваше ли?

— Едва ли... Само че... Джудит ще работи с него като търговски директор.

Тази новина го накара да я погледне.

— Не знаех, че му трябва търговски директор.

— И Уеб не знаеше, преди Джудит да му го обясни — усмихна се тя. Бе подочула нещо и за женитба, но Джудит не искаше да се говори за това, преди да се разбере какво ще излезе от цялата работа. Пък и Риан мислеше, че е по-добре Хю да го научи от баща си, а не от нея.

Той кимна и отново отмести поглед.

— Мисля, че те двамата ще се сработят...

— Да.

Проточи се тягостно мълчание. Хю искаше да я попита за какво е дошла и след това да ѝ каже да си върви. Ала тогава тя щеше да си отиде завинаги, а колкото и мъчително да се чувстваше сега с нея, без нея щеше да е още по-лошо.

— Мо беше тук преди малко — обади се той, за да разчупи мълчанието. — Каза ми, че Тед Бракстън е наел някой друг да довърши сценария.

— Вярно е.

— Ще го съдиш ли?

— Не знам — вдигна рамене Риан. — Още не мога да мисля за бъдещето.

— А Дъг Съдърланд не ти ли предложи да се върнеш на работа?

— Предложи ми.

Хю се изсмя горчиво.

— И ти още не си се втурнала натам?

— Не съм... — Тя погледна към залязващото слънце. — „Игзаминър“ не е единственият вестник в страната. Освен това, имам договор за още няколко книги за Камерън Лоу. Мисля, че ще мога да пиша по една на година и в същото време да се занимавам с журналистика... Може би дори тук, в Лос Анджелис...

Той спря да диша и се сви като от удар. Изглежда я рязко и присви очи. Достатъчно тежко би му било да живее без нея, но ако тя останеше в същия град, животът му щеше да стане нетърпим. Винаги щеше да се изкушава да я види и да се залъгва с напразни надежди.

— Защо, по дяволите, искаш да останеш тук — попита Хю остро.

Риан го погледна и изля цялото си сърце в няколко думи:

— За да съм близо до теб!

Онова, което съзря в блестящите ѝ очи, го зашемети. Видя топлота, малко страх, ала най-вече любов... Или поне нещо, което му се искаше да вярва, че е любов.

— Господи, Риан, какво искаш да направиш с мен?!

Тя протегна ръка и докосна лицето му. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Опитвам се да ти кажа това, което исках да ти кажа преди една седмица в Чикаго... Което не можех да ти кажа онази нощ на кораба. Обичам те...

Той би дал душата си, за да ѝ повярва. Обаче рязката промяна в отношението ѝ не бе логично.

— Виж какво, ако мислиш, че ми дължиш нещо...

Сърцето ѝ се сви. Каза му какво чувства, а Хю не ѝ вярваше... Или не я искаше. Риан не знаеше кое бе по-лошо.

— Наистина ти дължа нещо, Хю...

— Не! Ако искаш да ми благодариш, че те охранявах, прекрасно! Парите за услугата са достатъчна благодарност. Но не ми трябва съжалението ти!

— Съжалението ли?! — Тя не повярва на ушите си. — Твърдоглав глупак! Аз не те съжалявам, аз те обичам!

— Откога това?

— Откога, откога... — Объркана и разстроена, Риан се опита да си спомни кога за пръв път разбра, че го обича, ала ѝ се струваше, че винаги го бе обичала. — От... Не знам откога! Може би от първи юни. Може и да е от втори, но във всички случаи не по-късно от трети!

Болезнената буца в гърлото му започна да се разтопява от напора на смеха.

— От трети юни ли? — Тя го обичаше и нищо друго нямаше значение!

— Да, някъде оттогава — отговори Риан войнствено и усети как на устните ѝ се прокрадва усмивка. Всичко щеше да се оправи! Болката бавно изчезваше от прекрасните му златисти очи...

— Значи искаш да кажеш, че тогава на кораба ме излъга? — попита той тихо.

— Да.

— Но защо, Риан? Защо? — Искаше му се да я притисне до гърдите си, ала не можеше... не още. Първо трябваше да разбере.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Защото те обичам!

Изведнъж всичко му стана ясно. Тя го бе излъгала, за да го предпази, за да не му позволи да сподели с нея опасното и несигурно бъдеще, което я очакваше. Обичаше го толкова много, че можеше да се откаже от него. Повече не можеше да понася разстоянието между тях. Протегна ръце и Риан се сгуши в прегръдките му.

— По дяволите, Риан! По дяволите! — промърмори Хю, обви здраво ръце около нея и зарови лице в копринената ѝ коса. — Опитвала си се да ме предпазиш, но не си имала право да вземаш такова решение.

— Имах право! — настоя тя. — Само така можех да съм сигурна, че няма да пострадаш. Не можех да ти позволя да продължиш да рискуваш живота си заради мен.

Той я хвана за раменете и едва се удържа да не я раздруса.

— Не разбираш ли, че за мен няма живот без теб?

Брадичката ѝ потрепна в напразно усилие да спре радостните сълзи.

— Значи ли това, че някога ще ми простиш, задето те излъгах?

— Някога — отговори Хю неохотно, въпреки че погледът му вече не криеше нищо.

— Мислиш ли, че някой ден може... да се ожениш за мен?

— Дори ако се наложи да те замъкна насила пред олтара!

Той я привлече към себе си, с намерение да подпечатат предложението с целувка, ала Риан се отдръпна. Тя го хвана за ръката и го заведе в къщата.

В спалнята го пусна и Хю озадачен я гледаше как се движи из стаята, разтваря пердетата пред догарящия залез и светва всички лампи.

Когато свърши, с премрежени от сълзи и любов очи, тя коленичи на леглото и протегна ръце:

— Сподели с мен светлината!

Той помисли, че сърцето му ще се пръсне. Доближи се, прегърна я и прошепна:

— О, да! Светлината, мрака, здрача, изгрева и всичко между тях...

— Завинаги ли?

— Завинаги! И след това...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.